

Libro de Oro

Dagboeken van de Hospitaleros

Roncesvalles 2015

Groep/Data	Hospitaleros	Pelgrims 2015 (2014)	Pag
1: 14/3-3/4	Martien van Diesen, Bert Jongepier, Gerard van de Meer, Catharina Pluim, Annelies Ramakers	1.886 (1.092)	5
2: 3/4-17/4	Frans Beckers, Monique Bergsma-Schoenmakers, Bert Brinkman, Wim Kielen, Jan Schokker, Peter Vosters	1.871 (2.098)	11
3: 17/4-1/5	Rem Jonker, Boy Verhagen, Kees Kruijff, Nico Wageveld, Gré Kruijff-van Urk, Jos Kloosterman	2.807 (3.280)	17
4: 1/5-15/5	Marion de Been, Ernst Berg, Paul Beurs, Jeanine Collet-Oosterhuis, Jan Cools, Carl van Heeswijk, Gé Smakman, Truus Smakman	3.915 (3.334)	26
5: 15/5-29/5	Maria Blankendaal, Jan van Bruchem, Ton Derksen, Juul Derksen-Koppe, Jan van de Goor, Stef Lankveld, Piet Oostvogels	3.189 (3.359)	32
6: 29/5-12/6	Henk Boender, Agnes Dubelaar, Frans Hofstra, Henk Oude Elferink, An Pikker-Salari, Henk Trimbach, Mieke Trimbach, Jan Wijnen	3.257 (3.189)	40
7: 12/6-26/6	Ben Bunink, Gerard van Drecht, Cornelia Kuijper, Maud van Rooijen-Krijnen, Martin van Rooijen, Sjaak Sies, Pieter van de Ven, Peter Hoetahaean	2.602 (2.537)	47
8: 26/6-10/7	Pauline Baart, Anita van der Kaap, Resie Meens, Ben Naardin, Hans Perik, Diana Quanjer, Piet Verhaaf, Janine Verhaaf-Maaskant	3.057 (3.112)	52
9: 10/7-24/7	Maria Bindels, Inge Egmond, Herman Holtmaat, Thea Kanters-van Dijk, Gerard van der Werf, Inge van der Zanden, Toine van Moorsel	3.044 (2.838)	59
10: 24/7-7/8	Piet Gijsbers, Sabina Gijsbers-van Zantvliet, Ellie Kruitbosch, Herman Rabbers, Martha Ridderbos, Geert Siebers, Mieke Siebers-van Zantvliet, Janka Kortland	4.012 (3.736)	66
11: 7/8-21/8	Ineke Blanker, Irma Gommers, Riek van Koevorden, Wil Matti, Ria Meutstege, Hans Olthof, Ellen Vries en Marion van Wingen	3.628 (3.688)	74
12: 21/8-4/9	Henry Artz, Helmut Brouwer, Irene Engelhard, Peter Gog, Cor Musch, Harry Rullmann, Lies van Voorde, Tonny Willems	3.945 (4.091)	83
13: 4/9-18/9	Harry Brandsen, Lilian Faessen, Arie Seters, Margreeth Labee, Albert Hoop, Ingrid Magre, Jozef Majoor, Annemiek de Jongh, Hay Ambaum	4.458 (4.053)	89
14: 18/9-2/10	Kees Ebbenhorst, Antoon Kandelaars, Dick de Kler, Joke de Kler, Clazien Rietveld, Wim Schaap, Tijmen Stoof, toegevoegd Annemiek de Jongh	2.896 (2.709)	96
15: 2/10-16/10	Gerhard Surink, Karlien Veldhoen-Symons, Jan Veldhoen, Willem van de Wiel, Marian van de Wiel, Thea Kanters, Albert Melskens	1.931 (1.856)	105
16: 16/10-30/10	Leo Baeten, Rony de Jong, Nelly de Jong-Segers, Harm A. Lassche, Henk van Oers	861 (811)	114
17: 30/10-10/11	Mieke Huson, Han Pronker, Noortje Spekman, Jos Spekman	338 (310)	121
Totaal	120 (2014: 109) Hospitaleros	47.697 (46.093)	

(klik toets Ctrl+paginanummer om naar de gewenste periode te springen)

Voorwoord van de voorzitter

Het hospitaleringsjaar 2015 was hectisch. Het begon al in de eerste hospitaleerperiode. Mede door veranderingen door het klooster, waarover ook de werkgroep niet exact was ingelicht. Onder andere de sluiting van de oude herberg Itzandegia, de koppelverkoop van de eetbonnetjes voor Casa Sabina, de noodslaapplaatsen in de Sótano, de toilet/douche unit buiten bij de wasserij, slechte voorzieningen in het Campamento. Ik kan me die frustratie wel indenken, maar het zijn beslissingen van het klooster, waar wij als werkgroep nauwelijks invloed op hebben.

Zo was er ook een groep van enkele verontruste Hospitaleros ontstaan. Dit had ook mede te maken met de klachten, die pelgrims gedeponereerd hadden bij het klooster. De werkgroep heeft deze Hospitaleros persoonlijk uitgenodigd voor een gesprek. Hierna was de kou uit de lucht. Door al deze besommeringen zijn er een aantal bestuursleden van de werkgroep opgestapt, waaronder Gerard Konings. Gerard heeft zich dertien jaar ingezet als planner van de Hospitaleros voor Roncesvalles. Joost Bol, de voorzitter van het NGSJ, heeft hem hiervoor onderscheiden met het speldje van verdienste. En hem een drinkbeker met inscriptie van het NGSJ overhandigd. Dit heeft plaatsgevonden in Groningen op de najaarsbijeenkomst van 14 november jl. Wij als werkgroep zijn Gerard erkentelijk voor zijn inzet. Het was zijn beslissing om weg te gaan.

Onze dank voor jullie werk. Zonder een goede inzet en motivatie van de Nederlandse Hospitaleros is het onmogelijk om zo'n taak, je zou kunnen zeggen zo'n bedrijf, te runnen. Dit jaar hebben 47.700 pelgrims overnacht in Roncesvalles.

Er is een nieuwe werkgroep WHR samengesteld: Helmut Brouwer (public relations), Toine van Moorsel (penningmeester en vicevoorzitter), Jacques Nouwens (secretaris), Hans Perik (planner en web-redacteur), Noortje Spekman (redacteur van de nieuwsbrief/Libro de Oro), Tonny Willems (voorzitter, veiligheid en contactman met het klooster). De WHR heeft veel werk verricht. Er worden in het land presentaties gegeven om Roncesvalles meer in het daglicht te zetten en voor het werven van Hospitaleros. Veel dank aan Hans "Uut" Twente die de planning 2016 uitstekend op de rails heeft gekregen.

Over een paar weken gaat de eerste ploeg alweer naar Roncesvalles. De WHR hoopt dat 2016 een voorspoedig hospitaleerjaar wordt zonder complicaties.

Dit is de 10^e uitgave van het Libro de Oro, nu voor de eerste keer uitsluitend in digitale vorm. Er is ook een mogelijkheid om het Libro de Oro in geprinte vorm te bestellen, de kosten zullen ongeveer € 15,- inclusief verzendkosten bedragen.

Mag ik de redactie: Noortje Spekman, Chris Strijbos en Harry Rullmann, bedanken voor het samenstellen van Libro de Oro 2015.

Veel leesplezier,

De voorzitter WHR,

Tonny Willems

Voorwoord van de redactie: Terugblik naar het verleden

10 jaar Libro de Oro

De eerste Libro de Oro is in 2005 verschenen. Uitgegeven in een klein A5-formaat. Maar al wel met de gele voor- en achterkant. Er werd toen nog met de hand in een schriftje geschreven en de toenmalige redactie moest uit de vele krabbels een goed verhaal halen. In 2006 is het Libro de Oro niet verschenen, maar vanaf 2007 is het een jaarlijks terugkomend item.

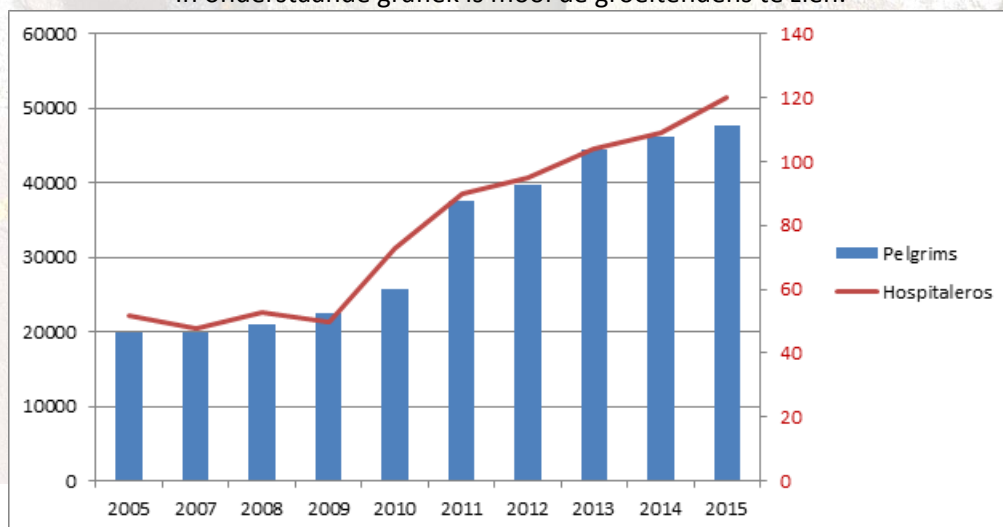
Een hele verlichting was het, ook voor de toenmalige redactie, om vanaf 2008 de dagverslagen op de PC te schrijven. Het Libro werd ook hoe langer hoe dikker, mooier en uitgebreider en vanaf 2011 zelfs met ringband, een mooie omslagfoto en plastic beschermbladen.

Helaas namen de kosten ook erg toe en heeft het bestuur van de Werkgroep Hospitaleros Roncesvalles besloten om de uitgave 2015 niet meer gratis te verspreiden. Wel bestaat de mogelijkheid om voor eigen kosten een exemplaar te bestellen en tevens is het Libro de Oro vanaf de uitgave 2015 op de website van het Genootschap te lezen.

Maar zoals het aantal pelgrims groeide, nam ook het aantal Hospitaleros toe, zie de tabel:

JAAR	PELGRIMS	HOSPITALEROS	PERIODES
2005	19.976	52	15
2007	20.000	48	15
2008	21.000	53	15
2009	22.464	50	15
2010	25.820	73	17
2011	37.545	90	17
2012	39.632	95	17
2013	44.365	104	17
2014	46.093	109	17
2015	47.697	120	17

In onderstaande grafiek is mooi de groeitendens te zien:

Verbazingwekkend, als je in de lijst van 2005 Hospitaleros tegenkomt, die in 2015 nog steeds van de partij zijn. Verder zijn de leuke en vervelende zaken die aan de orde komen nog steeds hetzelfde. Maar ook de grote betrokkenheid en inzet van de vele Hospitaleros is in de laatste 10 jaar niet veranderd.

Het Libro de Oro zijn de “dagboeken” van de Hospitaleros in chronologische volgorde. De redactie heeft de stijl, woordkeuze en zinsbouw zoveel mogelijk ongewijzigd gelaten. Onvermijdelijk treedt dan steeds herhaling op.

De diverse plaatsnamen en eigennamen e.d. hebben we zoveel mogelijk in de oorspronkelijke taal weergegeven, altijd op dezelfde manier geschreven en met een hoofdletter.

2015 was ook het jaar van de vele veranderingen in Roncesvalles. De Stilteruimten werden ingericht met 40 extra slaappleatsen, met sanitair buiten. Er kwamen 12 nieuwe “bungalows” zoals de Prior ze noemde, waarvan 1 ingericht voor Hospitaleros. Wij kennen ze als Bordas, waar in iedere Borda 8 pelgrims kunnen overnachten. Casa Sabina is “overgenomen” door het klooster, tegelijk met de bedtickets worden tickets voor pelgrimsmenu en ontbijt verkocht.

Recorddagen waren er in augustus en september en toch liep alles redelijk op rolletjes, dankzij de grote inzet van de vele Hospitaleros.

In dit Libro de Oro kunnen de Hospitaleros nog eens lezen hoe hun werkperiode is verlopen, en in de andere verslagen lezen welke ervaringen hun collega’s hebben opgedaan. Met dank aan Henk Oude Elferink verwijzen wij graag naar een film die Henk maakte en op YouTube plaatste. De film geeft een goed overzicht van ons werk:

<https://www.youtube.com/watch?v=gl-0S8GXJ7g>

De redactiecommissie wenst u veel leesplezier en voor het komend seizoen weer veel inspiratie en schrijfplezier voor een nieuw Libro de Oro.

De redactiecommissie

Harry Rullmann, Noortje Spekman en Chris Strijbos

Op weg naar Burguete, Cruz de Peregrinos

Periode 1: zaterdag 14 maart t/m vrijdag 3 april 2015

Hospitaleros: Martien van Diesen, Bert Jongepier, Gerard van de Meer, Catharina Pluim, Annelies Ramakers

Aantal pelgrims: 1.886 (2014: 1.092)

V.l.n.r.: Annelies Ramakers, Marisol, Martien van Diessen, Bert Jongepier, Catharina Pluim en Gerard van de Meer

Zaterdag 14 maart

We hadden met het Colegiata afgesproken 3 dagen eerder aan ons karwei in Roncesvalles te beginnen dan de planning aangaf (15 maart in plaats van 18 maart). Maar toen we op 14 maart arriveerden was Aterpea al in gebruik en lachte ons vanuit de Mostrador Marisol tegemoet. Twee dagen tevoren was het aantal pelgrims de winterherberg ontgroeid en was het nodig geworden de grote herberg te openen.

Met veel moeite hadden we onze auto's tot bij de achteruitgang gemanoeuvreerd. De sneeuw lag mensoog en niet iedereen heeft tenslotte een 4wd. Met 5 Hospitaleros is het niet moeilijk slaappleatsen te verdelen, zodat we een uur later ingehuisd waren en een gesprek met Patxi konden aangaan over de nieuwe situatie. De oude herberg was een bouwplaats geworden, 46 bedden waren in de meditatie ruimtes gepropt in de kelder bij de wasruimte. Het Campamento was ontmanteld. Casa Sabina voorlopig gesloten. Voor een eenvoudig Hospitalero uit Nederland een wat alarmerende situatie, voor een geboren en getogen Spanjaard blijkbaar geen reden tot verhoogde bloeddruk. Hoewel met de Semana Santa in het vooruitzicht er gerekend kon worden op een forse toeloop van pelgrims, reageerde Patxi vrij laconiek, dat alles in orde zou komen. Er moest nog wel een sanitaire unit komen voor de kelder afdeling, het drogen van de was zou elders moeten en de logistiek zou ook wel in orde komen. Dat hij zelf niet eens wist wanneer aan het Campamento zou worden begonnen, verontrustte alleen de Hospitaleros uit Nederland. Met de 46 bedden in de kelder was de oude herberg bij lange na niet vervangen.

Toen we om acht uur de kist overnamen van Marisol, gonsde het wel in ons hoofd, maar vooral hadden we onthouden dat Patxi extra benadrukt had, hoe blij hij was met onze komst.

Zondag 15 maart

Ook Prior Juan Carlos was erg enthousiast over onze aanwezigheid. Hij had ons uitgenodigd in zijn privévertrek in het klooster, gezellig bij de gasgestookte open haard (met afstandsbediening). Mercedes verzorgde wanneer nodig de vertaling. Zij ondersteunde ook met haar enthousiasme de rondleiding die we kregen door de bibliotheek met duizenden manuscripten en incunabelen. Handgeschreven documenten van Sancho I, contracten uit het begin van de elfde eeuw, rechtsbeslissingen met gewichtige zegels en fraaie handtekeningen (sommige zelfs in het Moors). Om van te snoepen, zoals ook van de door Mercedes voor ons gebakken taart.

De eerste volle dag streelde ons nog op een andere manier de rug. Een Duitse Peregrina komt tegen half negen de receptie binnen, met de vraag of ze bij de Nederlandse Hospitaleros is, want ze had begrepen dat als ze daar was, alles goed zou komen. In dit geval waren drie medepelgrims achterop geraakt en van haar netvlies verdwenen. Ze had bij klooster en hotel naar de Nederlanders gevraagd in het volste vertrouwen dat die de zaak zouden regelen. Natuurlijk hebben we ervoor gezorgd dat de drie anderen boven water kwamen. Maar het leverde bovendien nog twee heel positieve effecten op. Allereerst is voor ons 1974 vergeten en vergeven. En dat geldt ten tweede ook voor de negatief ingevulde evaluaties op internet.

Maandag 16 maart

De sneeuw weet langzamerhand zijn plaats in de smeltwaterstromen van de lente. Dat lijkt heerlijk voor de pelgrim: vrij baan op de Camino: het pad richting Burguete is weer begaanbaar, de vooruitzichten aangenaam. Maar op hetzelfde moment trekken onafzienbare stromen mist de Pyreneeën over en storten zich in ons dal. Koud en nat komen de pelgrims (nog steeds via Valcarlos) in de herberg aan. Een enkeling (Cubaan en jong) negeert alle verboden en slaagt er in, om in twee dagen de route Napoleon te "bemeisteren". De Lavandería draait op volle toeren, niet alleen vanwege de was, maar ook om alle eigenwijze pelgrims van de machines af te houden. Toeristen komen nog maar mondjesmaat. Zelfs nu Casa Sabina nog gesloten is vanwege renovatie en het wisselen van uitbater, kan La Posada nog maar nauwelijks de helft van de tafeltjes vullen. Een mager begin van een nieuw pelgrimsseizoen.

Het dagelijkse aantal van ongeveer veertig pelgrims laat zich gemakkelijk in twee groepen verdelen: de twintigers en de zestigers. De eerste groep bezint zich op zijn toekomst, de tweede op zijn verleden. Intussen werkt de tussenliggende groep aan zijn carrière en een burn-out. Een Amerikaanse vrouw wil geen Amerikaanse meer zijn: ze wil vrij zijn van alle competitie. Een jongen uit Kent vertelt nog nooit zoveel sneeuw gezien te hebben en, eerlijk gezegd, ook nog nooit zoveel zon.

Intussen ontwikkelen de Hospitaleros al doende een werkschema, waarin ieder zich prettig vindt.

Dinsdag 17 maart e.v.

Voor de mast beginnen of "de eerste dagen van een startend Hospitalero".

"Roncesvalles, the most beautiful place to stay on the Camino". Dat staat in het gastenboek. En ik mag er hospitaleren onder de hoede van Jacobus. Spannend deze eerste dag. Alles nieuw.

Klossend loop ik de trap af. Van Planta 1 naar de "kist".

Zo nu en dan even stoppen omdat het heel lastig is te zien waar de ene tree stopt en de andere begint, maar ik kom heel beneden. Zal ik tapejes plakken?

Ik mag meehelpen pelgrims te ontvangen. Voor hen is alles net even nieuw en onwennig als voor mij. Al snel meldt zich een pelgrim. "Ben ik hier op de goede plek om te overnachten? Het was een zware tocht van St.-Jean naar hier".

"U bent toch wel via de weg gekomen?" "Wel nee, tot de knieën door de sneeuw over Route Napoleon". "Was toch gesloten?" "Oh, betekende dat bordje dat!"
Inschrijven, stempelen, wandelschoenen in de "kast". "Ik wijs u uw slaapplek. Bed 101. Onder het naar boven lopen vertrouwt hij me toe dat hij het hier wel erg netjes en schoon vindt. Doet je goed zo'n compliment.

We hebben er 's morgens dan ook hard genoeg voor gewerkt, ons best voor gedaan. Vloer dweilen, trappenhuis zwabberen, een zaal bedden van lakens voorzien en kussens in de slopen worstelen. Veel kapotte ritsjes.

Dan 4 heel luid pratende Spanjaarden. Het eerste probleem: Zij spreken geen van allen over de grens en ik geen Spaans. "Hola". Hoe minder we elkaar snappen, hoe luider de conversatie verloopt. Praten met handen en voeten. Maar wacht we zijn een team. Collega Hospitaleros waarschuwen. Met elkaar komen we er wel uit. Een pelgrimspas met stempel en een bed willen ze. Regelen we, maar wel een beetje zachtjes, want de meeste pelgrims slapen al of proberen dat. Later hoor ik dat de Spanjaarden geregeld verzuchten waarom die Hollanders (Nee, Nederlanders!) geen Spaans leren spreken!

De volgende dag, als de pelgrims door de voordeur over het plein ons vóór 8-en moeten verlaten, krijgen we geregeld een compliment of een dikke glimlach. Maakt het weer goed dat je iets na 5-en op moet staan. Vlug kleren aan, tandenpoetsen (frisse adem) en naar beneden. Hoofdschakelaar om: licht aan, voordeur open en dan weer naar boven om te kijken of de pelgrims al aanstalten maken om op te staan. Nu lokt het weer in ieder geval niet uit om fris en fruitig aan de komende etappe te beginnen. In de gang wordt lang koffie gedronken, de rugzak nog eens geïnspecteerd. Pas als het niet anders kan, knerpen "voetstapjes in de sneeuw".

Als dan iedereen de deur uit is, is er tijd voor het Hospitaleros ontbijt. Een glas vers geperst sinaasappelsap naast je bord. Geweldig. Na dag 1 heeft ieder al zijn/haar vaste stoel. Stokbrood (van gisteren), toast en crackers en yoghurt.

De bakker levert altijd de dag tevoren in de broodzak onder/naast de poort, die wij dan weer na onze lunch mee naar onze Oficina nemen. De witte is voor ons bestemd.

De slaapzaal moet schoon. Lakens en slopen vervangen indien nodig, de bedden schuieren, lockers met vochtige doek uitnemen en achtergebleven euro's in de Donativopot deponeren. Dan zwabberen, zuigen en trappenhuis van stof ontdoen.

Na tweeën mogen de pelgrims weer naar binnen. Tijdens mijn "dienst" - het wordt al weer bijna donker - komen 2 Duitse jongens binnen op hun fietsen. De ene jongen heeft z'n linker voet in een plastic zak, zo in zijn schoen. Inschrijven. Hij ziet er wat ontdaan uit. Schoenen graag in de kast. "We willen eigenlijk eerst graag wat eten, kan dat?". "Het restaurant vooraan aan de weg serveert om 19.00 uur en om 20.30 uur". "Eet smakelijk". Na een uurtje komen ze trillend en bibberend terug. Ik wijs de schoenenkast. Bij het uitdoen van de schoenen komt er een hele sloot water uit. "Kranten in de

schoenen jongens. Anders zijn ze morgen nooit droog". "Machen wir!" De "plasticzak" trilt zo, dat hij de proppen krantenpapier niet in z'n schoen kan krijgen. "Warte, ich helfe." Zie dat z'n kleren net zo nat zijn als z'n schoeisel. Het blijkt dat ze over het pad van Saint-Jean-Pied-de-Port zijn gefietst, ondanks de afsluiting daarvan. Vooral naar beneden door sneeuw, modder en over stenen was heel moeilijk geweest. Zo nu en dan leek het meer op een duikvlucht dan op een afdaling. "Ich hatte so viel Angst". "Je kleren moeten gewassen en gedroogd. Je kunt morgen niet in die natte spullen verder", beslis ik. Hij vindt het fijn dat er voor hem wordt gedacht. Ondanks het late tijdstip gaat alles in de wasmachine en daarna in de droger. Jij in de slaapzak. Na het wassen en drogen, zetten we de spullen wel naast je bed.

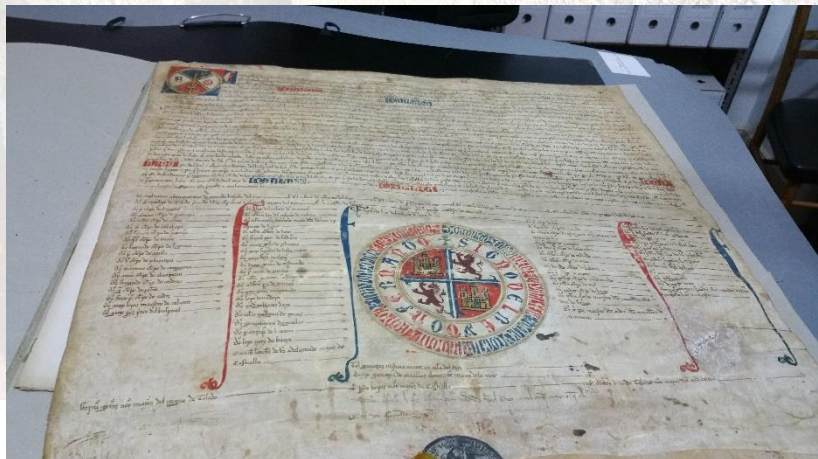
Een even later binnenkomende, doodvermoeide mevrouw kan eigenlijk haar rugzak (kilo's te zwaar) niet meer naar boven krijgen. Ook zij is op de eerste dag van haar Camino van "beneden" komen lopen, de paden over de berg volgend. Zwaar, zucht ze, te zwaar! "Zal ik uw rugzak dan maar even naar uw slaapplek dragen?" "Enne, misschien is het handig aardig wat kilo's eruit te halen". "Leg maar op de left behind-tafel, of stuur terug naar huis met de post. 't Is nog 790 km naar Santiago".

Op de rechtse gang van Planta 1 doen een aantal mensen Yoga-oefeningen o.l.v. een ervaren instruerende medepelgrim. Een Duitse jongen, nee niet die natte, doet heldhaftige pogingen mee te doen. Hij vertelde me tijdens het inschrijven dat ie de Camino ging lopen om God te vinden en gewicht te verliezen. Het standje "hoofd op de vloer benen omhoog" wordt hem te veel. Hij valt met een dreun om. Zuchtend geeft hij op. "Dit is toch niet een voorspelling van het verloop van mijn Camino", verzucht hij verslagen. Enige tijd later zit de late shift erop. Nog een laatste ronde door het gebouw. "Oflochtsje" zo noemen we dat thuis. Even knippen met de lichten en dan gaan ze definitief uit. Deze dag is voor de pelgrims voorbij. De Hospitaleros en -era's zitten nog even bij elkaar. De "dei efkes oereidzje"! Dan zit het er ook voor hen op. Morgen weer vroeg dag. Wat zal die brengen? Sneeuw? Mist?

Ja, dat ook, maar we mogen op audiëntie bij Don Juan Carlos, het hoofd van dit alles hier. Om 4 uur worden we verwacht. Officiële ontvangst op zijn werkkamer boven, met koffie, thee en chocoladetaart. Voor de open haard.

Geserveerd en opgediend door de gastheer himself. De kamer ademt een lange geschiedenis uit. En nu zijn ook wij daarvan een deel(tje) geworden. Doña, maar je zegt donja wordt me later verteld, Mercedes vertaalt stralend de over en weer met een glimlach gesproken woorden. Zou Obama zich ook zo voelen op staatsbezoek, schiet het plotseling door mijn hoofd. Of we de bibliotheek van het Colegiata willen bekijken. Ja, natuurlijk willen we dat! Stiekem hadden we daar al een beetje op gehoopt. Eeuwenoude boeken liggen in de met een pincodeslot beveiligde kamers. De tafels waaraan de boeken werden overgeschreven (monnikenwerk) staan er nog. Een aantal werken toont Don Juan Carlos ons. Er wordt gewezen gepakt en gebladerd. Prachtige initialen met bladgoud ingelegd. Zomaar, zonder handschoenen, blad voor blad omgeslagen. Kaarten, dossiers, rekeningen alles keurig bijgehouden, soms op perkament. Dan lopen we diep onder de indruk over de krakende verdiepingsvloer naar de andere kant van de gang. Hier gaat het genieten van oude boeken in

snelreinvaart verder. Een dik uur later staan we ietwat beduusd buiten in de sneeuw. We hebben de eeuwenoude geschiedenis van deze plek onder ogen gehad. Niet vastgepakt, wel vastgelegd op hedendaagse media. Tenslotte gaat een aantal van ons naar de pelgrismis in de kerk. Indrukwekkend. De pelgrims worden gezegend onder de vriendelijk toezieende blik.

Zaterdag 21 maart

Het was een standaarddochtend, waarop de mensen uit hun slaapplaatsen werden verdreven, totdat, net na het aanmaken van de verlichting om half zeven, we gewaarschuwd werden dat er iemand onwel was geworden bij de herentoiletten. We spoeden ons daar naar toe en het blijkt een Spaanse man van een jaar of 26 vergezeld van zijn vader. Hij is onwel geworden en met het hoofd waarschijnlijk op de grond gevallen. Wel bij bewustzijn maar zeer onregelmatige pols, bleek en drijfnat van het zweet. Direct 112 gebeld, maar die verklaarde, dat er niet snel een ambulance kon komen vanwege andere inzet. En of we de patiënt zelf niet naar Burguete konden brengen. Aangezien we zelf enige medische kennis in huis hebben leek ons dat niet raadzaam gezien de situatie van de patiënt. De vader werd hierop erg boos op ons. Marisol gebeld die rechtstreeks de arts uit Burguete informeerde en de patiënt liet afvoeren naar het ziekenhuis in Pamplona. Geleerde les dat je behoorlijk moet aandringen bij 112 en misschien de situatie iets spannender moet maken dan ze is. Spanjaarden kunnen zelf ook wel eens theatraal zijn. Een tweede zeer belangrijk punt om de patiënt te isoleren. Hij lag in de herentoiletten en dat is natuurlijk spitsuur om 7 uur. We durfden hem niet meer te verplaatsen en dan loopt toch iedereen daar langs. Afsluiten en iedereen dan maar naar de damestoiletten of anders naar boven.

Zaterdag 28 maart

Zoals te verwachten was explodeerde de Camino aan het begin van de Semana Santa. Na twee weken van dagelijks gemiddeld 40 pelgrims, was de vrijdagavond al een omen: 100 bedden bezet. De zaterdag leverde een dikke 200 bezoekers op. Na ruim 2 weken (15 dagen) zijn er alweer 257 meer bedden uitgegeven dan vorig jaar.

Ik wil de naam pelgrim hier niet meer gebruiken. Gezinnen met kleine kinderen, groepen tienermeisjes, kaartclubjes, rolkoffertjes, rolstoelen en duwbakken. En allemaal gereserveerde plaatsen. De echte pelgrim is in die woelige massa het ondergeschoven kindje. De beste bedden zijn vergeven: de vermoeide bedwingers van de eerste etappe vanuit Saint-Jean-Pied-de-Port worden verwezen naar de donkere kelder in de krochten van het klooster, met oude bedden en sanitaire voorzieningen uit mijn scoutingtijd. Voor een prijs die mij het schaamrood op de kaken doet verschijnen.

Wonder boven wonder blijven deze echte Jacobsgangers de vriendelijkheid zelve. Tevreden met een bed, blij met een warme douche tegen een plakkerig douchegordijn. Vereerd met de aandacht door een vrijwilliger uit Nederland, altijd bereid zijn verhaal te vertellen. En als hij 's morgens vertrekt komt er een hartelijk woord in het Libro de Oro en is er een warme handdruk met een bedankje voor de Hospitalero. Hij heeft die nacht door het lawaai van feestende toeristen en op-en-neer lopende dagjesmensen heen geslapen. Hij heeft een doel voor ogen: de Camino. Over 5 weken zal hij in Santiago arriveren met een rugzak vol verhalen en een hoofd dat weer leeg is voor een nieuwe toekomst.

De meute feestvierders is dan al lang weer thuis, aan het werk of naar school. Volgend jaar gaan ze naar Benidorm of Lloret de Mar. Het enige dat ze zich nog herinneren is de lage prijs en de onbedaarlijke lol.

Maandag 30 maart

Een ongelooflijke werveling van wolken spant zich als een hemel van Jeroen Bosch boven onze hoofden. Spannende stromen en dreigende kolken vullen het uitspansel. Er wordt een Apocalyps geschilderd tegen het doek van de Pyreneeën. We voorspellen, terwijl we Casa Sabina binnenlopen voor alweer een heerlijke maaltijd (ditmaal een hert op ons bord), dat het behoorlijk zal gaan spoken.

Maar het Spaanse weer is veel verraderlijker dan een eerlijke storm boven de Noordzee. Geniepig als een sluipmoordenaar, effectief als een scherpschutter. Geen felle windstoten, geen kledderende buien. Nee, een voortdurende, haast achterbakse druilerigheid hult de Camino in een kletsnatte mantel. Een koude vochtigheid dringt door tot op je huid, omklemt de inhoud van je rugzak, wurgt je terwijl je de Ibañeta opschuifelt, verkilt je op zijn afdaling.

Troosteloos verkleumd komen de pelgrims binnen, koud tot op het bot. Ze ontworstelen zich aan hun capes en rugzakhoezen in een niet aflatende stroom van water. De vingers zijn te koud om het zinloze formulier met zinloze vragen in te vullen. De vermoeidheid spreekt uit hun ogen een stille, haast botte taal.

Maar ze blijven de welwillendheid zelve. Ze zijn dankbaar voor elk woord van een Hospitalero. Ze vloeken niet tieren niet. Aan hen is een warme douche en een bovenbed meer dan besteed. Aan hen is onze moeite en vriendelijkheid besteed.

Periode 2: vrijdag 3 april t/m vrijdag 17 april 2015

Hospitaleros: Frans Beckers, Monique Bergsma-Schoenmakers, Bert Brinkman, Wim Kielen, Jan Schokker, Peter Vosters

Aantal pelgrims: 1.871 (2014: 2.098)

V.l.n.r.: Peter Vosters, Bert Brinkman, Jan Schokker, Monique Schoenmakers, Marisol Goikoa, Annemiek de Jongh, Frans Beckers en Wim Kielen

Frans Beckers

Voor mij was dit het tweede jaar als Hospitalero in Roncesvalles. Wonderlijk hoe 7 verschillende mensen in twee weken tijd kunnen uitgroeien tot een hecht team, waarin ieders kwaliteiten gewaardeerd worden. In tegenstelling tot verleden jaar was het qua aantal pelgrims een rustige periode. Als ik terug denk aan deze twee weken zullen een tweetal gebeurtenissen zeker in mijn herinnering blijven. Meteen op de eerste dag mocht ik een drietal pelgrims uit Nederland begroeten bij de ingang. Haar gezicht en naam kwamen mij bekend voor, maar het kwartje wilde op dat moment bij de kennismaking niet meteen vallen, totdat ze zei: "Weet je nog van het ziekenhuis in Venray?" Marij Nabuurs. In 2011 had ik haar een heel enthousiast verhaal verteld over de tocht die ik ging maken

naar Santiago. Haar reactie was, dat zij dit ook van plan was te gaan doen als zij hier tijd voor kreeg. Wonderlijk dat wij elkaar nu hier op deze wijze terugzien. Het verhaal over Marij haar bijzondere Camino kunt u teruglezen in de Jacobsstaf 105 van dit jaar. Bijzonder fijn, dat ik op deze wijze iets voor haar terug heb kunnen doen.

Ook de paaswake op zaterdagavond om 22:00 uur in de kerk was zo'n bijzonder moment. Met de pas aangestoken paaskaars vanuit de crypte in processie door de kerk. Tijdens het Gloria werden de klokken geluid, rinkelende schellekens, grote wolken wierook, prachtige volkszang en een uitbundig orgel maakten dat ik kippenvel kreeg. Wat een voorrecht om dit hier op dit moment te mogen meemaken.

Om kort te blijven; het waren voor mij prachtige weken met vele mooie gesprekken en een weerzien met enkele oude bekende pelgrims.

Sneeuw op 4 april

Sneeuw op 14 april

Bert Brinkman

Impressie van mijn hospitaleerperiode.

Naarmate het vertrek nadert neemt de spanning toe. Zal ik kunnen voldoen aan de hoge eisen die de werkgroep stelt? Hoe zal het zijn om met zes mij onbekende personen te werken en op elkaar aangewezen te zijn? Heb ik er wel goed aan gedaan mij op te geven? Al op het station van Rotterdam ontmoet ik de eerste lotgenoten. Tijdens de wachttijd in Parijs ontstaan geanimeerde gesprekken. Na een lange reis volgt de ontmoeting met de rest. Op vrijdag de overdracht. Gelukkig in gewone mensentaal. Helder en duidelijk. Ik krijg het beheer van de EHBO kamer toebedeeld. Die is goed uitgerust. Er is zelfs een hechtsetje. Wat staat me te wachten dat zoiets nodig zou kunnen zijn?

Na de overdracht wat overleg over de taakverdeling, de Jefe wordt benoemd. Sommigen hebben duidelijke voorkeuren voor een bepaalde activiteit, anderen wachten af wat er op ze af komt.

Als de eerste werkperiode er op zit, is er tijd om na te praten en elkaar wat beter te leren kennen. Al gauw ontstaat er een plezierige, zelfs uitbundige, stemming, niet in het minst door een ruime vertegenwoordiging van zuiderlingen. De volgende dag na het vertrek van de pelgrims een snelle goede taakverdeling in het weer toonbaar maken van het pand. Als de eerste 24 uur er opziet en alles een keer gedaan is, ontstaat bij mij het gevoel dat het met deze groep wel zal lukken. Zoveel mogelijk doen wat je het beste ligt, met de bereidheid om een ander te helpen waar het nodig is. Daarnaast een gezellige sfeer met voldoende vrolijkheid. Het efficiënte werken schept de mogelijkheid om ook nog wat van de omgeving te zien.

Ik ontleen het meeste plezier aan opvangen van de wandelaars rond de "kist" en de wekdienst. De herkenning van het bevrijdende gevoel van rugzak af en schoenen uit. Het verlangen naar een bed, een douche en een koud biertje. En 's morgens alles weer aan en op pad. Ik wil zo weer mee.

Iedereen heeft zijn ervaringen en gesprekken met pelgrims. Het is leuk en inspirerend om die met elkaar te delen.

Gelukkig geen calamiteiten tot nu en de EHBO blijft beperkt tot een pleistertje, een beetje zalf en een pijnstillertje hier en daar.

Natuurlijk zijn er ook wel wat minpuntjes. Het gevoel af en toe een pion te zijn in het krachtenspel tussen de verschillende fracties in deze kleine gemeenschap is soms onplezierig. En de informatievoorziening voor degenen die de pelgrims te woord moeten staan zou beter kunnen. Ik weet niet of dat gevoel door de werkgroep herkend en gedeeld wordt.

Maar al met al kijk ik terug op twee uiterst plezierige weken hier, met het gevoel nuttig werk te hebben gedaan in zeer plezierig gezelschap. Medehospitaleros bedankt!

Wim Kielen

Het inwerken was van korte duur, want ik ben verder gegaan op het punt waar ik in april 2013 gestopt ben: wasbaas. Peter ingewerkt in de geheimen van de wasserij. We doen het schijnbaar goed, want als we de mensen vragen hun handwas te centrifugeren, zeggen ze vaak perfectos en in het Koreaans hoeioooooi. Dan lachen we tevreden, en vragen we ze geen foto's van ons te maken en ze weten gelijk waarom.

In het wasgoed vinden we van alles zoals 6 pakjes met als inhoud condooms, die we op werkblad hadden gegoooid, de glimlachjes van de dames hebben ons die dag zeer bemoedigd om door te gaan met de arbeid.

De geuren die tot onze neusgaten doordringen gaven ons vaak aanleiding om het tempo er in in te houden. Maar al met al zijn de 14 dagen snel om gevlogen. Hopelijk krijg ik nog een keer toestemming van vrouwlief om dit circus volgend jaar in stand te houden.

Monique Schoenmakers

Voor onze Jefe, voor onze superkok een dikke tien. Mijn super medehospitaleros een dikke knuffel. Ik heb genoten van allemaal. Jammer dat ik 4 dagen 'sprakeloos' was. Stem kwijt! Was wel lekker rustig voor het team: fluistert er één dan maakt de rest vanzelf minder lawaai! Liefs, van jullie keukenprinses!

Jan Schokker

Voor mij is het opnieuw een spannend gebeuren: met vijf andere mensen die ik niet langer gezien heb dan enkele minuten tijdens de bijeenkomst in Driebergen, moeten we een team vormen dat het werk in Roncesvalles goed uitvoert én er ook samen een leuke tijd van weet te maken. We kregen bovendien nog versterking in de persoon van Annemiek de Jongh die vanwege de gigantische drukte al meegeholpen had in de voorgaande periode.

Voor het maken van een schatting van de aantallen pelgrims ben je geneigd in eerste instantie naar de kalender te kijken, maar de eerste ploeg werd overvallen door de drukte in de Semana Santa, de week die aan Pasen voorafgaat en aangezien Pasen dit jaar erg vroeg viel, kreeg de eerste ploeg een enorme toeloop te verwerken en wij kregen daar het staartje van mee. Met zeven mensen, met totaal verschillende karakters, moesten we dus een hecht team gaan vormen. Introvert - denk eerst drie keer na voordat je iets zegt - en extravert - maak van je hart geen moordkuil en gooi het er maar uit, zeer ervaren en nieuw - Roncesvalles alleen meegemaakt hebbende als pelgrim - deze groep moest het gaan maken de volgende twee weken.

Nu dat we ruim over de helft zijn kan ik zeggen dat het steeds beter gaat: we gaan elkaar nog missen straks. In het begin schuurde er nog wel eens iets, maar we weten nu wat we aan elkaar hebben en

Pipo wagen op pad naar Santiago

kunnen we prima met de verschillen omgaan. In de wasserij is het lachen met "meneer Palthe & Co" de bijnaam die Wim en Peter aan Annemiek te danken hebben. Ook in en rond "de kist" en in de huiskamer is er een rolverdeling gegroeid waarbij, voor zover ik dat kan inschatten, iedereen zich happy voelt.

De noodgedwongen veranderingen hebben, vind ik, de sfeer wel veranderd en jammer genoeg niet ten goede. Zo worden nu de potentiële klanten van La Posada en het restaurant van hotel Roncesvalles weggekaapt doordat de pelgrims bij binnenkomst al een ticket wordt aangeboden voor de avondmaaltijd in Casa Sabina.

Daarnaast zijn de stilteruimtes beneden nu volgepropt met 46 bedden uit het oude Itzandegía en is er is voor hen bij de uitgang van de wasserij een nogal primitieve container neergezet met een paar douches en toiletten.

Zo leuk het is om pelgrims naar boven te begeleiden naar de verdiepingen waar het O-wat-ziet-het-hier-goed-uit niet van de lucht is, zo deprimerend is het om mensen een bed te moeten wijzen in de kelder. Vandaar dat de verwachtingen meteen bij inschrijving al getemperd moeten worden: een bed in de kelder is voor velen die vermoeid aankomen altijd beter dan te horen krijgen dat er geen plaats meer is en dat ze het verderop maar moeten proberen.

Na drukte van de eerste dagen kunnen we met de twee verdiepingen toe en in de weekenden nog een stuk van de derde. Wij worden dan ook regelmatig geconfronteerd met complimenten over de geweldige herberg en de goede service. En dat is hartstikke leuk!

Peter Vosters

Lavanderia, Laundry, Waskot.

Dit is een plaats van internationale conferentie kwaliteit (zeker 30 nationaliteiten), hier werd over van alles en nog wat, van persoonlijk, politieke, en spirituele zaken wel en niet gesproken.

Ik ben blij dat ik dit bedrijf als groentje samen met Wim Kielen in het wasserijvak mocht bestieren.

Dat een dergelijke sociale ontmoetingsplaats met strakke en vastberaden hand geleid werd spreekt natuurlijk voor zich. Humor ligt op de straat, zo ook op de vloer in deze wasserij.

Om 14.00 uur exact gaat het waskot open en zetten de beide beheerders, c.q. zaakvoerders zich op strategische plaatsen neer (de bank). Wim, als volleerd technisch en marketing man, legt direct zijn oor te luisteren tegen de douchewater afvoerpijp. Stopt het geluid van de waterval dan gaan de wassers zich op de juiste plaats opstellen. Want de volgorde van binnenkomst van de pelgrim is eerst inschrijven, naar de slaappleaats spullen uitpakken en douchen om zich daarna in ras tempo naar het waskot te begeven. En gaat de wasserij draaien.

Dan opeens komt er een pelgrim binnen, zegt niks, kijkt kritisch rond, bestudeert de apparatuur en de wassers en verlaat dan weer met rassen schreden het waskot. We gaan er vanuit dat hij als een soort spion rond kijkt om te zien of zijn vrouw c.q. de was wel veilig is. Maar dan komt hij enige tijd later terug met was en zijn beminde vrouw of partner.

Op een gegeven moment komen er 2 Duitse meisjes uit Leipzig die zich in een hoekje van de wasserij omkleedden in schone kleren. Frans Beckers mocht uiteraard niet kijken maar keek toch, daarom moest ik wel kijken om te zien wat Frans zag. Niet alleen ons gezichtsorganen werden zoals hierboven omschreven geprikkeld en op de proef gesteld!!! , maar ook ons reukorgaan moest er af en toe aan geloven. Dit geloof sterkte ons in de daadkracht om het wassen voort te zetten.

Van vele soms ook intieme verhalen werden wij deelgenoot gemaakt. Daarom eindig ik met:

HOREN, ZIEN EN ZWIJGEN

Hoogte- en dieptepunten:

- Het bezoek van de aartsbisschop aan onze huiskamer die een 'Patxarán' met ons meedronk

- Een Argentijn en Amerikaan van bijna tachtig jaar die door de Bomberos uit de schuilhut op de Col Lepoeder worden gehaald
- Het tochtje naar de Foz de Lumbier met schitterend weer.
- De middagmaaltijden bij La Posada
- Jammer dat de meegebrachte Cd's met gregoriaanse gezangen ondanks de hulp van Gerard niet waren af te spelen op de geluidsinstallatie in de slaapzaal.
- Excursie bij de kaasfabriek de 'Quesería'.
- De laatste woensdagavond om 10 uur hadden we nog precies één bed over op de derde verdieping. Net voor we naar boven zullen gaan wordt er op de achterdeur gebonsd: een Russisch stel dat misschien net tot 10 woorden Engels komt. We moeten ze, als enigen, in de kelder leggen. Uit de automaten moet nog wat te eten gehaald worden, waarbij we assisteren, maar de communicatie verloopt uiterst moeizaam. De volgende dag zijn ze weer fris vertrokken.
- Ook wij als Hospitaleros worden geconfronteerd met het witwassen van geld. Toen de machine al geruime tijd draaide, kwam er een Fransman in paniek binnenrennen met de boodschap dat zijn geld nog in de te wassen kleren zat. We hebben de machine netjes zijn programma laten afmaken en toen zijn geld gedroogd door er steeds een laagje keukenrol tussen te leggen.
- Het filmpje van Groep 2: <http://youtu.be/25bvZKWFtB8>

Periode 3: vrijdag 17 april t/m vrijdag 1 mei 2015

Hospitaleros: Rem Jonker, Boy Verhagen, Kees Kruijff, Nico Wageveld, Gré Kruijff-van Urk, Jos Kloosterman

Aantal pelgrims: 2.807 (2014: 3.353)

V.l.n.r.: Rem Jonker, Boy Verhagen, Kees Kruijff, Nico Wageveld, Gré Kruijff-van Urk, en Jos Kloosterman

Vrijdag 17 april

De overdacht, welke deze keer georganiseerd was in de bibliotheek (goede keuze welke navolging verdient) verliep volgens plan. Alle wijzigingen werden doorgenomen. Vooral het punt dat de buitendeur bij de wasserij niet op slot kan en Jan en Alleman dus altijd een plaatsje kan vinden in de herberg verdient aandacht. We zullen een voorstel indienen bij Patxi om e.e.a. te verbeteren. Een Koreaanse knul kwam met een kapotte rugzak (waarschijnlijk van Chinese makelij). Het stiksel van de draagband was losgekomen. Een Spaanse serveerster had hem beloofd het te naaien en op een gegeven moment liep zij hem zonder resultaat te zoeken. Waarna de Koreaan vervolgens háár overal liep te zoeken. Daarna hebben we met z'n allen getracht om de rugzak te repareren; tenslotte een noodoplossing gevonden. Later op de avond kwam de Spaanse serveerster met zware draad en naald om nog een poging te wagen, echter zonder resultaat. Haar oplossing: "Ik heb 2 rugzakken dus ik geef hem wel mijn oude". Wat een schat van een kind en ze mocht er ook nog wezen ook.

Zaterdag 18 april

Vanmorgen net na de schoonmaak maakten we aanstalten om naar de koffie te gaan, toen er een vrouw kwam aanrennen die hulp nodig had. Zij had een gehandicapte knul in zijn rolstoel aangetroffen op de weg die vanuit St.-Jean-Pied-de-Port naar Roncesvalles loopt. Net voor Casa Sabina had ze hem aangetroffen en zich over hem ontfermd. De jongeman vertelde een wat verward verhaal tegen haar dat “een priester” hem daar had achterlaten en dat hij het zelf nu moest doen. De jongeman had een Credencial met daarin ook de stempel van St.-Jean-Pied-de-Port.

Mevrouw zelf kwam uit Canada en sprak in het Frans met de jongeman. Het converseren ging echter erg moeizaam met hem. In overleg met de baliemedewerker werd besloten om de jongen naar een pelgrimopvang in Zubiri te brengen. De Canadese wilde dit echter zelf gaan doen. Haar goede daad voor vandaag.

De pelgrims die vandaag de Pyreneeën overkwamen hadden hagel, harde wind, maar ook zon gehad. Een aantal was dan ook flink uitgegleden en zat onder de modder. De wasserij draaide dan ook op volle toeren.

Zondag 19 april

Pelgrims heb je in soorten en maten, maar dat kun je ook van Hospitaleros zeggen. Oude rotten die het Hospitalero-vak al jaren beoefenen en “groentjes” die alles nog moeten leren. Je hebt er bij die bij de commando’s hebben gezeten, maar ook die dienst geweigerd hebben. En toch werken ze vreedzaam samen. Dat mag ook wel als je de verhalen van sommige pelgrims hoort. Er kwam een Amerikaan bij de “kist” staan, die vertelde dat hij legeraalmoezenier was geweest. Father Blessing (!). Hij had tweemaal in Irak gediend; was daar beschoten en gewond geraakt. Kennelijk ging hij mee op missies. Op een keer lag zijn eenheid weer onder vuur. Hij zag een vijandelijke schutter een omtrekkende beweging maken en waarschuwde zijn kameraden. Die vervolgens de tegenstander doodschoten. “Zo heb ik –als aalmoezenier- eigenlijk iemand gedood. Daar hoop ik mee in het reine te komen. Daarom loop ik de Camino”. Thank you for listening” zei hij en verdween in de massa.

Ja, je maakt wat mee!

Negen Engelse dames die met hun mooie rolkoffers arriveerden en hun bagage verder wilden laten vervoeren. La Posada wilde hun bagage –naar hun zeggen- niet voor transport aannemen, omdat ze daar niet kwamen eten, noch slapen, noch drinken. Ze vroegen of ze hun geld voor het pelgrimsmenu bij Casa Sabina terug konden krijgen. Dan gingen ze alsnog bij La Posada eten om het goed te maken. Met z’n negenen stonden ze door elkaar te kwekken en tegen alle aanwezige Hospitaleros aan te praten. Het eind van het liedje was dat ze zelf hun bagagevervoer maar moesten regelen en gewoon hun

gereserveerde pelgrimsmenu moesten verorberen.

Dat was wel een goede les: in het vervolg geven we pelgrims telefoonnummers waar ze hun transport zelf kunnen regelen. We zijn geen reisbureau. Later bleek dat La Posada hen uit ergernis over hun gedrag niet wilde helpen. (Overigens is het bagagevervoer nog steeds een bron van onduidelijkheid).

Net toen we de “kist” wilden sluiten kwam er een uitgeputte pelgrim uit de duisternis. Een Duitse jongen, Markus, die in een opwelling de Camino was gaan lopen omdat hij wat persoonlijke problemen

wilde oplossen. Het was ook zijn eerste dag en hij was die morgen om tien uur uit St.-Jean-Pied-de-Port vertrokken en was dus nu pas hier. "Ik heb me wel verkeken op de zwaarte van de tocht", bekende hij. Hij was doodmoe en een beetje de kluts kwijt. Maar een lekker bed zou hem goed doen, dachten we.

Bij de avondborrel evalueerden we onze eerste ervaringen. De nieuwelingen waren razend enthousiast over de prachtige plek, de ervaringen met de pelgrims en zelfs het "harde" werk. De routine zit er snel in. Het team functioneert geweldig.

Maandag 20 april

Stralend weer deze dag. Sommige willen dat echter zeker weten en uitprinten. Druk in discussie wordt er op internet gezocht. "Weet jij nog hoe het werkt?"

De Engelse dames verlieten deze ochtend bijna als laatsten het pand. Markus was nog wat later. We zagen hem in zijn korte mouwen de trap afsjokken. Twee uur later was hij weer terug. "Het is nog niet mijn tijd om de Camino te lopen. Het is me te zwaar, ik ben te impulsief geweest". Eén van de Hospitaleros voerde een goed gesprek met hem, waardoor hij weer wat opgepept werd en hij verder wilde lopen. Daartoe heeft hij ongeveer 6 kg aan voornamelijk kleding uit zijn te zware rugzak achtergelaten bij ons. Hoezo, 8 onderbroeken en 5 paar sokken achterlaten? Zou ie nog wel een

verschoning hebben nu? Hij mocht bij uitzondering een nachtje extra blijven, zodat hij de volgende ochtend toch welgemoed op pad ging.

Sommige ervaren Hospitaleros lieten het reilen en zeilen van de Albergue in volle vertrouwen aan de eerder genoemde "groentjes" over en knapten een uiltje in zonnetje. Sommige pelgrims kwamen zelfs klagen over snurkgeluiden?

Anders dan deze pelgrim werken de bouwvakkers in de oude herberg hard door om er een mooie tentoonstellings- annex congresruimte van te maken. Ook op het Campamento wordt hard gewerkt aan de funderingen van de nieuwe "chalets".

Een Duits stel arriveerde enigszins in paniek. Ze waren met het vliegtuig gekomen en één van hun rugzakken was kwijt. Mevrouw had niets anders bij zich dan de kleren die ze droeg. De hele dag liepen ze verder bezorgd rond. De tafel met gevonden kleren leverde weer goede diensten: een extra truitje en een groot fleece-jack hielp haar om warm te blijven. Tegen sluitingstijd arriveerde echter een koeriersdienst met de rugzak. Het stel lag al te slapen en kwamen er hun bed niet voor uit. Maar blij waren ze wel.

Woensdag 22 april

Er even flink tegen aan en alles is weer netjes. Voor een ouwe zeerot geen enkel probleem natuurlijk. Hoewel hij af en toe wel flink steunde en kreunde!

De wind was hevig vandaag, de bril van een pelgrim was door de storm afgewaaid. Om hem weer te pakken te krijgen viel hij in het prikkeldraad en verwonde zijn hand. "Dokter" Kees behandelde de patiënt in ons noodhospitaal tot diens volle tevredenheid. Alleen konden we hem geen nieuwe bril aanmeten; deze was door de storm de Pyreneeën over geblazen.

De Spaanse serveerster die al eerder te hulp was geschoten om een rugzak van een pelgrim te repareren, blijkt nu ook een korte rondleiding te organiseren om 18.00 uur. In een uur tijd laat zij de deelnemers de "highlights" van Roncesvalles zien onder auspiciën van de cheffin van het museum.

Voortvarend werft zij deelnemers in de herberg. Haar naam blijkt Mercedes te zijn, ook wij worden uitgenodigd om deel te nemen. Later op de avond leest zij ook nog voor in de kerk. Tenslotte regelt zij ook nog, op onze vraag, een rondleiding in de bibliotheek bij Don Emilio. Dus echt een multi purpose meid.

Donderdag 23 april

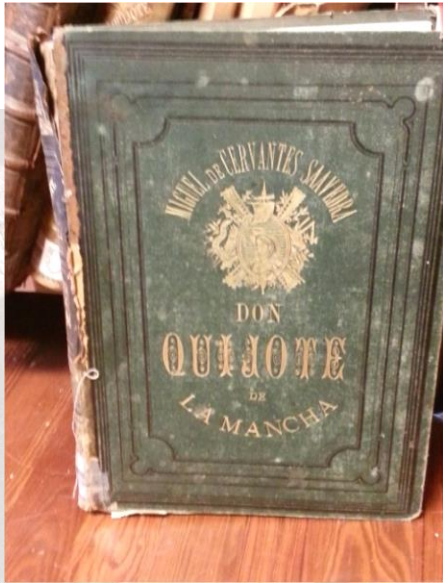
Om 10.30 uur melden wij ons bij de hoofdingang van het klooster waar Mercedes ons al staat op te wachten en ons naar de bibliotheek begeleidt, alwaar Don Emilio klaar staat om ons te ontvangen. Don Emilio is achter in de tachtig maar weet feilloos jaartallen van gebeurtenissen, uitgaven van boeken e.d. op te lepelen. We krijgen zeldzame Baskische woordenboeken te zien; van Baskisch naar Spaans en van Baskisch naar Latijn. Een zeldzame uitgave van Don Quichote met prachtige gravures van Gustave Doré en een uitgave van Don Quichote nog kleiner dan een luciferdoosje. Ook een tijdschrift van het seminarie in Pamplona haalt hij uit een hele stapel tevoorschijn waarin hij met enige trots een knappe jongeman laat zien; wij moeten raden wie het is en uiteraard het is Don Emilio zelf. Verder krijgen we eeuwenoude handgemaakte gezangboeken te zien die niet te tillen zijn. Don Emilio deed op verzoek van onze liefvallige Mercedes een poging om zijn stem te laten horen, maar meer dan piepende en krakende geluiden kwam er helaas niet uit.

Tenslotte gaan we naar een speciale ruimte waar oude documenten bewaard worden die betrekking hebben op het klooster. Een van de oudste documenten (1000 jaar oud), een bul getekend en voorzien van het loden zegel van paus Urbanus 8 wordt ergens onder een stapel uit getrokken of het niets is. Het betrof een grondruil met het klooster die door de paus goedgekeurd werd.

Don Emilio heeft het erg naar zijn zin, maar Mercedes (onze vertaalster) moet om 12:00 uur weer terug naar Casa Sabina om haar schort weer voor te doen, dus vertrekken wij ook met tegenzin.

Dit bezoek is echt een aanrader voor eventuele andere belangstellenden.

Het blijkt dat men tegenwoordig ook pakjes (overtollige rugzakbagage) met de post kan versturen vanuit het toeristenwinkeltje die ook dozen heeft waarin de bagage kan worden verpakt.

DUS GEEN GESJOUW MEER NAAR PAMPLONA.

De bustijden naar St.-Jean-Pied-de-Port blijven voor ons nog erg onduidelijk. Niemand die er ons duidelijkheid over geeft; is er een complot???

De bezetting van de pelgrimsmis heeft een verjongingskuur ondergaan. Er zijn jonge priesters bijgekomen die goed bij stem zijn en er wordt door gastsprekers uit de Bijbel voorgelezen; de pelgrimszegen wordt ook in vele andere talen zoals o.a. Pools, Duits, Engels, Koreaans en Portugees gelezen.

Gelukkig was de oude Don Jesus, de 1^e, er ook in goede gezondheid bij. Bij het koffiedrinken bij Sabina stak een vrolijke jonge priester zijn hand op en meldde dat hij Patxi nr. 2 was.

Aan het verkopen van de Pelgrimsmenu's aan de balie hebben wij veel extra werk. Bij drukte is dit erg storend; de mensen voelen zich overvallen met de vraag of ze een menu willen bestellen; zij moeten hier uiteraard over nadenken en overleggen, dit kost veel tijd. Vaak bestellen zij een beetje onder druk een menu, terwijl zij naderhand tot het besef komen dat ze liever ergens anders of met vrienden willen gaan eten of niet om 20.30 uur maar om 19.00 uur. Daarna komen ze terug met de vraag of ze kunnen annuleren of wijzigen. Wij kijken dan wat de mogelijkheden zijn, maar die zijn dan beperkt. Al met al voor pelgrims geen vriendelijke situatie.

Vrijdag 24 april

We werden overvallen door een groot aantal pelgrims. De Sótano liep al snel vol en we verwachtten dat we de overloop in het klooster zouden gaan vullen, overeenkomstig de afspraken. Tot onze grote verbazing pakte Xanti echter het boekje voor het Campamento. Uiteraard tekenden we bezwaar aan tegen deze gang van zaken en vroegen hem om Patxi of Eburne te bellen wat nu echt de bedoeling was. Uitspraak van Eburne: naar het Campamento. Tenslotte 3 man in het Campamento omdat alle hotels verder vol waren.

Zaterdag 25 april

Stond plotseling toch Markus weer voor de deur, die wel tot Pamplona had gelopen, maar nu toch had besloten naar huis te gaan, omdat er de mogelijkheid voor hem was om een baan te krijgen. De kleding die we nog van hem hadden, werd teruggegeven. De twee dagen wandelen hadden hem erg goed gedaan en we zouden hem nog wel een keer op de Camino gaan zien!

Eén van de Hospitaleros heeft de mountainbike maar eens gepakt en er een rondje mee gereden, naar Ermita de San Salvador via de Camino omhoog en terug met 50 km/uur met de camera in de hand bergafwaarts! Er liggen nu ook vergeten wielrenhandschoenen bij de fiets.

Ook weer mooie en interessante gesprekken met pelgrims kunnen voeren, hoewel daar de tijd wel erg beperkt voor is, omdat er veel werk verzet moet worden om alle pelgrims een thuis te bieden. En dat is toch jammer, want veel pelgrims stellen een stukje aandacht erg op prijs. Het is toch een van de primaire taken van een Hospitalero/a! Middels gps vastgesteld dat er gemiddeld zo'n 5 kilometer wordt gelopen op een dag, afgezien van het trap op en trap af gaan!

Er werd ook op de 1^e Dormitorio een

enveloppe met € 210 gevonden door een pelgrim. Deze netjes in zijn bijzijn geteld en dichtgedaan. Er zat een reçu met naam in de enveloppe, en gelukkig bleek dit een medepelgrim op de 1^e te zijn. Deze lag plat op zijn buik onder zijn bed om zijn enveloppe met geld te zoeken toen we bij hem "aanbelden". Hij was zeer gelukkig en dankbaar naar de vinder toe, maar ook naar ons. Hem wat advies gegeven over hoe hij het beste zijn geld kan verdelen over zijn bagage.

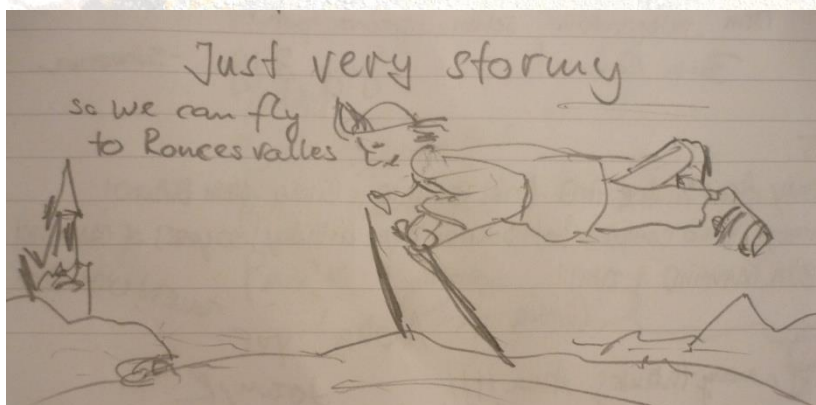
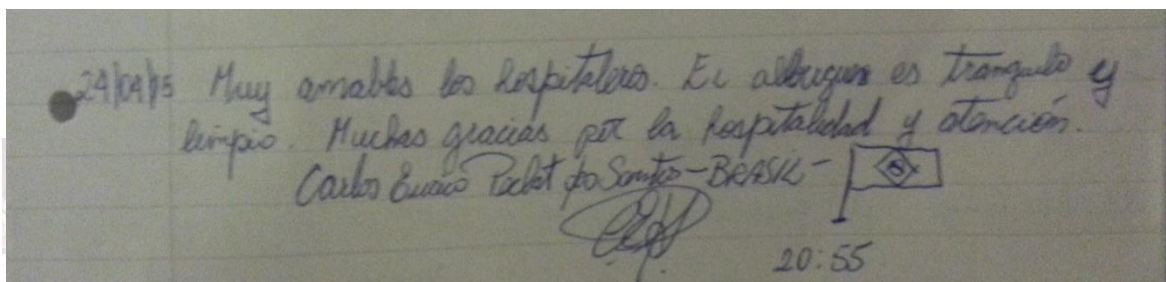
Het wordt eentonig, maar het eten is nog steeds erg goed bij La Posada!

Ook in de wasserij is het prettig werken als er heel enthousiaste pelgrims binnenkomen die eindelijk de wasserij hebben gevonden. Vervolgens weer wegrennen en met camera terugkomen en een foto maken met daarop een stralende Hospitalera.

Zomaar een blik in het Libro Oro:

2314115 I am most grateful to the people who volunteer to make this wonderful stay possible. Gracias a todos los voluntarios.

Zondag 26 april

Vandaag was het tijd voor de groepsfoto. Met paraplu helaas, vanwege de paar spetters die er vielen, maar ook om de foto lekker kleurig te maken. Hieronder de alternatieve foto. Helaas niet op de voorpagina vanwege de richtlijnen Libro de Oro 2015, (grapje!)

Van boven naar onder, de geroutineerde REM en BOY, de groentjes KEES, GRÉ en NICO en natuurlijk niet te vergeten JOS, die hier ook al vele malen eerder was om het de pelgrims naar hun zin te maken. Met respect voor elkaar hebben we het erg naar onze zin gehad en vlogen de dagen om.

Er zijn wel weer problemen met het rugzakvervoer. La Posada wil alleen vervoer regelen van eigen klanten en Casa Sabina wil nu helemaal niets meer regelen, omdat ze het te druk hebben.

Als Marisol om 20.00 uur vertrekt zegt ze nog dat er een Italiaanse filmploeg komt om opnames te maken. Inderdaad tegen 21.00 uur komt de ploeg die een documentaire over de Camino maakt voor RAI UNO. Het stempelen van de Credencial moet vooral in beeld worden gebracht. Een beeldschone actrice vertolkte de rol van pelgrim. Boy mocht haar ontvangen aan de balie en uitleg geven over de Credencial en deze stempelen en Poncho en een Concha verkopen. Er is een acteur verloren gegaan aan Boy!

Enkele pelgrims die het te koud vinden trekken hoedlakens van lege bedden op de 3^e verdieping, om hun verkilde lijven te bedekken. Helaas, voor hen, hebben wij inspecteur vlijmscherp "R" in de ploeg die korte metten maakt met de snoodaards. Jammer dat een onschuldige pelgrim bijna de dupe werd van zijn voortvarend optreden. Maar dit is de volgende ochtend weer ruimschoots goedge maakt door het op de knieën uitgebrachte excuus van de Hospitalero en het geven van een klein presentje aan het slachtoffer. Het werd de Hospitalero vergeven.

Maandag 27 april

Vandaag is het koningsdag. Weinig van gemerkt, afgezien van een paar oranje sokken in de was. Het vervoer van de rugzakken is nu geregeld; de transporteur heeft een sleutel van de deur die grenst aan de parkeerplaats gekregen van Patxi en kan dus op deze manier zonder ons te storen de bagage vervoeren.

Dinsdag 28 april

Het regent dat het giet en de pelgrims gaan met tegenzin op pad. Aan het begin van de ochtend blijken de wasmachines kuren te krijgen als we de matrashoezen en slopen wassen: het schuim komt er aan alle kanten uit en de wasmachines stoppen automatisch. Omdat ze vol sop zitten moeten ze leeg gepompt worden middels het centrifugeren programma wat tot gevolg heeft dat de schuimberg nog groter wordt. Op een gewoon programma doen ze het wel, dus het wassen voor de pelgrims kan gelukkig gewoon doorgaan wat wel nodig is vanwege de slechte weersomstandigheden. Er worden nog 42 wassen gedraaid (ons record). Morgen komt de onderhoudsmonteur.

Woensdag 29 april

De monteur van de wasmachines is snel klaar met zijn diagnose: wassen jullie altijd met vaatwasmiddel ? Eén van de Hospitaleros heeft de tank met wasmiddel vervangen en een verkeerd middel gekregen van Marisol. Grote hilariteit, maar we weten niet wat het glansspoelmiddel in het wasmiddel doet met de onderbroeken van sommige pelgrims. De elektricien heeft een buitenlamp aangebracht op de toiletcontainer, zodat de pelgrims niet meer hun nek hoeven te breken als ze 's nachts naar buiten moeten. Als ook de Sótano snel volloopt, horen we dat we de pelgrims die met de bus komen naar de overloop in het klooster mogen brengen. Door de aanhoudende regen is het Campamento in een modderpoel veranderd en dus niet geschikt om er pelgrims in onder te brengen.

Donderdag 30 april

Voor ons zit het er weer op. Na deze drukste dag tot nu toe van het seizoen (321 personen, pelgrims en toeristen door elkaar) zijn we blij dat we de lichten uit kunnen doen en drinken wij nog een glas en bespreken de gebeurtenissen van de afgelopen periode. Een aantal zaken willen we niet onvermeld laten.

De bijna "koppelverkoop" van een slaappleats met een pelgrimsmenu bij Casa Sabina stuit ons tegen de borst, terwijl de klachten over het eten daar veelvuldig door ons gehoord worden. Tevens geeft het veel oponthoud bij het inschrijven, omdat mensen zich overvallen voelen en niet meteen een besluit nemen. Ook kopen ze een diner ticket, als de ronde van 19.00 uur vol is, voor de ronde van 20.30 uur wat ze dan later weer te laat vinden en dan weer in willen leveren met alle commotie van dien.

Hopelijk wordt het nu beter op het Campamento met de nieuwe behuizing. De staat van de bedden en beddengoed in de containers is nu wel erg armelijk.

Ook over het reserveren zijn we niet positief; mensen komen laat aan en denken dat ze in een hotel zijn met alle verwachtingen en houding van dien. De echte pelgrims die met veel pijn en moeite over de berg geklommen zijn moeten naar het Campamento in een aftands bed en de toerist krijgt de "luxere" versie.

Maar genoeg gezeurd; we hebben allemaal een goed gevoel over de samenwerking over en weer en kijken terug op 2 leuke weken.

Periode 4: vrijdag 1 mei t/m vrijdag 15 mei 2015

Hospitaleros: Marion de Been, Ernst Berg, Paul Beurs, Jeanine Collet-Oosterhuis, Jan Cools, Carl van Heeswijk, Gé Smakman, Truus Smakman

Aantal pelgrims: 3.915 (2014: 3.334)

V.l.n.r.: Paul Beurs, Ernst Berg, Carl van Heeswijk, Truus Smakman, Gé Smakman, Marion de Been en Jeanine Collet-Oosterhuis

Vrijdag 1 mei 2015

De eerste dag, 1 mei, was het aflossen van de ploeg van de 3e periode heftig. Zij hadden het heel druk gehad en waren pas gereed na 11.30 uur. De overdracht was in de bibliotheek en startte laat. Er waren maar 2 nieuwelingen, Gé en Truus uit Waddinxveen, dus het was een formaliteit. De andere 6 waren reeds aan elkaar gewaagd en kenden elkaar van vorig jaar. Maar we kregen gelijk een vuurdoop, het was extreem slecht weer met zware regenval, de dag was zonnig begonnen, maar rond 9 uur was het gaan regenen en boven op de berg stond een zware wind. Iedereen had het koud en waren zeiknat en er was *heeeeeeeeeeeeeeeeeel veeeeeeeeeeeeel* was. Sommigen waren net gestart en hadden hun winterwas bij zich en meenden dat ze in een 5 sterren hotel geboekt hadden.

Het was vanaf 14.00 uur enorm druk en er stonden al heel veel pelgrims te dringen in de ontvangsthal, maar gedurende de dag ging het steeds beter en stabiliseerde het. Soms vraag je je af hoe mensen zo onvoorbereid aan zo een tocht kunnen beginnen. Alleen gekleed in een korte broek komen zij zichzelf bij de eerste etappe al tegen. Met wat kunst en vliegwerk kwamen wij de dag door.

Ernst heeft zich in het Campamento een complete chalet toegeëigend (luxe container) en zich al heel vroeg genesteld, want om 21.30 uur ging hij al zwaar vermoeid op stok. Maar het is hem gegund als oudste deelnemer.

Uiteindelijk is het toch gelukt, het hoofdgebouw incl. kelder, het Campamento en zelfs een aantal plaatsen in de overloop waren gevuld en we hebben om 22.00 uur de zaak dicht gedaan. Nog even de dag geëvalueerd. De kop is eraf.

Zaterdag 2 mei 2015

De tweede dag is gelukkig veel relaxter begonnen. Gé, Paul en Carl hebben de pelgrims met gitaarmuziek gewekt, de rest mocht uitslapen. Het is droog, de taken zijn naar rato verdeeld en de start is niet zo hectisch. Maar wat blijkt: de start was rustig, maar uiteindelijk is het net zo druk als gisteren. Het liep nu wel veel rustiger, maar wel net zo vol als gisteren. De taken worden beter verdeeld en we komen weer in de juiste mood. Veel verschillende nationaliteiten, maar de Spanjaarden hebben toch de meeste moeite met het Campamento. Ernst roept: "Kan gebeuren wat wil, maar ik ga om 21.00 uur op stok".

En we moeten de leeftijd respecteren. Gé vindt alles prachtig en springt overal bij en ziet overal de lol van in.

De kist wordt weer bevrouwd door Marion en die heeft toch veel gemak van de gevolgde cursus Spaans, ondersteund door Truus en Jeanine.

Paul is de zetbaas en is overal en soms ook nergens.

De dag is begonnen voor de pelgrims met de muzikale omlijsting van Carl op zijn gitaar.

De dag verloopt verder voorspoedig en wij sluiten weer lekker af met een borrel.

Zondag 3 mei 2015

De dag dat de wasbaas Jan erachter kwam dat ook de waterbassins in de droger geleegd moesten worden. Door zijn NLP opleiding COMPLETE ZIJN BRAINS GERESSET. Dat heeft hij gedurende de briefing en de gehele dag moeten horen. Kennis gemaakt met Mercedes die de rondleidingen verzorgt. Kampbaas Ernst had een heel rustige dag; vandaag 3 gasten in het Campamento. Een ieder vindt zijn plek en het werk wordt goed verdeeld.

Maandag 4 mei 2015

Was weer een redelijk mooie dag, ware het niet dat het heel hard waaide boven op de berg met zeker windkracht tien tot meer. De pelgrims kwamen omlaag met redelijk wat angst in de benen. Tot laat in de avond druppelden er pelgrims binnen en ook het Campamento was weer redelijk gevuld. Zonder verdere problemen is de dag voorbij gegleden. Nu het wat beter weer is krijgen we ook wat minder klachten. We hebben een heerlijke ham gehad welke we hebben laten snijden bij La Posada. Deze is bottermals.

Dinsdag 5 mei 2015

We zijn weer vroeg opgestaan en Carl is met de gitaar zingend gestart. Samen met Jeanine, Marion en Jan hebben we de pelgrims wakker gezongen en dit is toch altijd een leuke start van de dag voor veel pelgrims, maar ook voor ons. Paul was niet bij het ontbijt en we hebben hem maar laten uitslapen, want de baas zijn valt niet mee.

Vandaag ben ik even in de nieuwe onderkomens geweest en er staat ook al netspanning op en er zijn er al een aantal klaar.

Ook staat er een keuken met nieuwe douchegebouwen klaar voor gebruik.

Dus we zijn benieuwd wanneer deze open gaan.

Ze zien er van binnen en buiten mooi uit: bij elk bed een lichtpunt en binnen en buiten centrale verlichting. Plek voor weer 4 dubbele bedden. Het rolluik is elektrisch bedienbaar. Zal een hele vooruitgang zijn straks.

Het eten in La Posada is weer voortreffelijk; een lekkere salade en een heerlijk stukje mals vlees. Toetjes zijn altijd goed. Vandaag is het voetbal, dus benieuwd of iedereen op tijd binnen zal zijn.

Woensdag 6 mei 2015

Woensdag gehaktdag (volgens slager Gé), voor Truusje en Gé een volledig nieuwe ervaring deze week. Eerste keer en gelijk volle bak aan het werk. Even onze plek zien te vinden betreffende de werkzaamheden.

Vandaag om 6 uur de pelgrims met gitaar en zang gewekt. Geweldig vinden ze dat. De sfeer zit er goed in. Sommige mensen zijn zo dankbaar voor hetgeen we voor hen doen. Af en toe worden we ook nog geknuffeld. Bij de uitgang wordt er ook nog gedanst op Carl zijn geweldige gitaarmuziek. Echt uniek om mee te mogen maken. Als om 8 uur iedereen weg is gaan we even ontbijten. Om 8.45 uur als een speer aan het werk.

Prima systeem om de slaapzalen en andere bijgebouwen van verschooning te voorzien. Met Jan doe ik steeds een deel van de hoezen afhalen en verschoneren op de drie slaapzalen. Dat werkt als een speer. Truusje en Marion zijn dan al op de afdelingen begonnen om de bedden te schuieren. Janine neemt een deel sanitair voor haar rekening. Carl pakt de kelder en het cabine sanitair. Ernst van 78 jaar en Paul van, nemen het Campamento voor hun rekening. Om 10.30 uur is de klus geklaard. Dus om 11.00 uur koffie bij restaurant Casa Sabina. Daarna even een paar uurtjes voor jezelf.

Elke dag om 13.00 uur krijgen we een geweldige lunch bij La Posada. Dan worden ook alle taken voor de dag weer doorgenomen. Om 14.00 uur stromen de pelgrims in groten getale weer binnen. Er zijn vandaag weer heel veel pelgrims. Maar gelukkig is het lekker weer, dus ze zijn allemaal goed van zin. Volgens hen was er vandaag veel wind in de bergen.

Tot 22.00 uur druppelt het nog door met wandelaars en enkele fietsers. Het was weer een lange dag vandaag. We hadden vandaag een jarige in Roncesvalles! Jeanine vierde vandaag haar verjaardag. Dus na afloop nog even met elkaar een drankje en een hapje genomen. Daarna moe maar voldaan ons bedje in.

Donderdag 7 mei 2015

Deze morgen waren Carl en Jeanine al vroeg in touw om de pelgrims te wekken. Dit vinden de wandelaars heel leuk. Daarna speelt Carl weer op zijn gitaar bij de uitgang van de Albergue om de pelgrims uit te zwaaien. Heel leuk om te zien! Het begint toch weer een beetje te kriebelen, als ik dat allemaal zie!

Acht uur, iedereen weer uitgezwaaid. Gelijk daarna een lekker ontbijt. Je bedenkt dan hoe zo een dag gaat verlopen. Komen er veel pelgrims of niet? Het is elke dag weer een verrassing. Even flink aan de slag en om 10.30 uur is dat ook weer klaar. Bij Casa Sabina is er vanmorgen brand geweest in de keuken. Niet best natuurlijk, want er worden ook menu's verkocht bij ons aan de balie. Om 14.00 uur stromen de pelgrims weer in groten getale binnen. Dat blijft zo doorgaan! Om 22.00 uur staat de tikker op bijna 400 overnachtingen! Ongelofelijk veel, alles zit vol. Iedereen is erg moe en een beetje geïrriteerd. Een paar kleine voorvalletjes. Eerst allemaal maar gaan slapen...

Vrijdag 8 mei 2015

Truusje en Gé gooien de boel open en op gang. Iedereen uitzwaaien en Buen Camino toewensen. Om 8 uur ontbijt. Marion was erg geëmotioneerd en gooide direct het probleem op tafel. Heel knap van haar! We hebben er met z'n allen goed over gepraat. De lucht is weer flink gezuiverd. Om 8.45 uur weer volop er tegen aan. Op tijd klaar voor de broodnodige rust.

Casa Sabina is nog dicht voor de koffie, dus drinken we even een kopje koffie op ons eigen terras. Bij de lunch bij La Posada, stonden varkenswangetjes op het menu. En dat op vrijdag, we hadden eigenlijk een beetje verwacht dat het vis zou gaan worden. Best lekker, maar zwaar op de maag. Om 14.00 uur weer aan het werk. Gelukkig kon restaurant Casa Sabina weer open voor de pelgrims. Alles ging vandaag heel geleidelijk en we hebben allemaal relaxt kunnen werken. Om 21.00 uur een happening bij de ingang. Een Nederlandse jongeman met gitaar verraste ons met geweldige muziek. Carl was er als de kippen bij met zijn gitaar. Wat een geweldige sfeermakers die muzikanten. Heerlijke dag gehad, prima zo. Allemaal welterusten en morgen gezond weer op.

Zaterdag 9 mei 2015

Weer een vroege dag openen met muziek en dans, zelfs Ernst is om 6.00 uur van zijn stek gekomen. Had geen enkele pelgrim op zijn Campamento. Was een keer komen overvliegen om ook zingend de mensen te wekken. Het was ook weer een leuke ervaring bij de deur, zowel zingend als dansend. Ernst sleepte er weer extra Donativo uit tot grote hilariteit van de gasten. Buiten werd een livingstand op gevoerd door Paul, Ernst en Carl. Leverde helaas geen extra Donativo op, haha! Weer een ervaring erbij.

Al met al liep het vandaag rustig binnen, boven op de berg liepen de pelgrims boven de wolken. Was voor hen een heel aparte ervaring; het weer was redelijk en wel koud. Voor de rest liep het op rolletjes, ook is het Campamento vanavond weer open gegaan weliswaar beperkt maar toch. Het ziet ernaar uit dat het nieuwe onderkomen er toch redelijk snel gaat komen.

Ernst wil volgend jaar alleen maar komen als hij opperchef mag zijn van het nieuwe Campamento. We zullen zien hoe dat af gaat lopen. Morgen weer een processie: het hele dorp zal wel gaan uitlopen.

Zondag 10 mei 2015

Zondag. Redelijk rustig en warm met een processie vanuit het dorp. Ernst en Gé hebben de was gedaan en vals gespeeld, ze vonden dat Jan het wel heel makkelijk had. Regels aangepast en op tijd gesloten!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

's Avonds laat kwam er nog een Amerikaan binnen die zeer ontstemd was. Hij had halverwege willen slapen maar er was geen plek meer en heeft 18 km door moeten lopen. Was oververmoeid en had overal pijn in zijn gewrichten. Wilde een bed beneden. Maar was redelijk van gewicht en is midden in de nacht door zijn bed gezakt. Wat ook weer niet meehielp aan zijn humeur.

Na 22.00 uur kwamen er nog twee dames van de berg. Ongelofelijk! In het donker, vermoeid, maar goed gehumeurd en blij met hun slaapplek welke Gé ze heeft aangeboden. In de morgen wilde onze Amerikaan uiteindelijk blijven. Maar Paul heeft hem de nodige pijnstillers gegeven en hij is uiteindelijk op pad gegaan met wat bemoedigende woorden.

Maandag 11 mei 2015

Maandag een super relaxte dag, geen bijzonderheden, het Campamento niet gebruikt en alles loopt op rolletjes. Alles is onder controle, weinig wasjes en geen bijzonderheden tot nu toe.

Dinsdag 12 mei 2015

Ernst heeft niets te melden. Hij heeft gisteren controle gehouden over de Spaanse arbeiders, die een diepte boring aan het doen waren en dit moest onder toezicht uiteraard. Er komt een 2-laags servicegebouw op het Campamento, kennelijk bedoeld voor de Hospitaleros.

Woensdag 13 mei 2015

Vandaag is een 2^e Sanitair unit geplaatst buiten bij de achteringang van de kelder. Daardoor krijgen we de indruk dat het nog even gaat duren voor de kelder weer rustruimte is! De eerste 6 cabines op het Campamento zijn gereed, echter de opstap om erin te komen is te hoog en voor zover begrepen komt daar nog een instaprooster of iets dergelijks.

Er is een reservering van een groep van 60 Fransen en nog 26 overige reserveringen. Dus verwachten we een volle bezetting, we wachten af. De sfeer in de groep is fantastisch en er wordt goed afgewisseld en voor elkaar gezorgd.

De 2^e verdieping is in zijn geheel besproken door de Fransen. Tegen 19.00 uur kwamen ze aan. Het bleken schoolkinderen te zijn met een aantal onderwijzers, verrassend hoe gedisciplineerd en trots ze waren dat ze over de berg zijn gekomen prachtig en ontroerend om te zien.

Ook was er een zeer jonge priester uit Canada bij. Marion wees hem op de dienst van 20.00 uur. Hij is er geweest en heeft nog met de Don gesproken. Hij was helemaal ontroerd, het was voor hem een van de mooiste dagen van zijn leven. Op dat moment kwamen er drie jonge Koreaantjes binnen en vroegen om zijn zegen voor hun Camino. Dit zijn toch hele mooie momenten die er toch toe doen.

Al met al een drukke en hele mooie dag. Hoe simpel en mooi kan het zijn.

Opvallend is toch dat er steeds meer jongeren op pad gaan om te ontdekken wat het leven voor hen te bieden heeft en om te ontdekken en om zich zelf tegen te komen.

Donderdag 14 mei 2015

Iedereen vanmorgen met gezang gewekt. De kinderen incl. pastor waren aangenaam verrast door ons gezang. Zij waren op tijd uit bed en op tijd zonder problemen weg, wat een discipline, gewoon super.

Wij hebben een bezoek gebracht aan de oude bibliotheek samen met Mercedes en de oude Prior Don Emilio. Wat een historie staat daar opgeslagen, dat gaat enkele honderden jaren terug, wij waren erg verbaasd en menig museum zou er jaloers op zijn.

Vandaag voor ons de laatste dag en plotseling slaat het weer om en het wordt koud en regenachtig

Buiten bij de Sótano is een extra sanitairunit geplaatst met douches en toiletten. Dit was bedoeld voor de heren en de dames moesten in de oude. Al snel loopt alles weer vol, plotseling springt er een naakte Koreaan in de wasruimte rond, Truus stond hoogst verbaasd te kijken, wij begrepen het niet zo goed maar ik, Jan ben meegegaan met hem en het bleek dat de leidingen in de nieuwe unit waren losgesprongen. Het was een waterballet en alles stond blank. Ik heb snel de hoofdkraan dicht gedraaid. Onze Koreaan kon er de humor wel van inzien en stond breed te lachen, Truus vond het geweldig een streeker in de kelder.

Het Campamento gaat weer open en het is nog vroeg, boven op de berg is het heel slecht. Ik sprak een dame die vannacht noodgedwongen buiten op de berg geslapen had, omdat alles vol zat en zij uiteindelijk gestrand was in het donker. Ze was weer een ervaring rijker. We zullen zien hoe de laatste dag voor ons zal eindigen. We zullen allen om 22.00 uur even evalueren. Onze afscheidspakketten staan al klaar en zoals altijd weer zeer uitgebreid en lekker. Enkele nieuwelingen van periode 5 zijn reeds gearriveerd.

Periode 5: vrijdag 15 mei t/m vrijdag 29 mei 2015

Hospitaleros: Maria Blankendaal, Jan van Bruchem, Ton Derksen, Juul Derksen-Koppe, Jan van de Goor, Stef Lankveld, Piet Oostvogels

Aantal pelgrims: 3.189 (2014: 3.359)

V.l.n.r.: Marisol, Jan van de Goor, Piet Oostvogels, Stef Lankveld, Maria Blankendaal, Jan van Bruchem, Ton Derksen en Julia Derksen

Vrijdag 15 mei

Om 11.00 uur was de overdracht van groep 4 naar 5. Eén op één werden we wegwijs gemaakt voor onze nieuwe taken. Na de gezamenlijke maaltijd om 13.00 uur nam groep 4 afscheid van ons en stonden wij er alleen voor.

Om 14.00 uur kwamen de eerste verkleumde, kletsnatte pelgrims binnen en konden zij genieten van deze luxe Albergue, na een zware tocht over de Pyreneeën. De temperatuur in Roncesvalles was 8°. Hoeveel zou het op de top van de bergen geweest zijn? Voor velen de eerste wandeldag. Men heeft weinig kunnen genieten van de schoonheid van de bergen. De hele dag regen en slecht zicht.

Velen lieten hun was door ons doen. In de wasserij waar Piet de scepter zwaaide was het al snel druk. Hij kreeg hulp van Julia. Een verdwaalde roze slip ging door menig hand... Een Koreaanse dame kwam haar was ophalen, maar waar was die gebleven? Ze herkende haar slip, maar haar jack en andere kleding? Tegen de avond toen Piet weer beneden ging kijken stond krat nr. 133 daar! Koreaanse- en Nederlandse stress verdwenen.

Jan B is benoemd tot onze Jefe de Emergencia omdat hij als enige Spaans spreekt, weinig volgens eigen zeggen. Een Spanjaard complimenteerde hem met zijn uitspraak!

Twee dames hadden spullen in hun locker gelegd. Toen zij deze eruit wilde halen konden zij hem niet openen. Hospitaleros! Jan B schoot te hulp, wisselde sleutels en opende hun lockers.

De Machinas (automaten) gaven hun inhoud niet gemakkelijk prijs, arme hongerige pelgrims...

Na afloop van onze eerste dag is de conclusie dat het ons goed is vergaan. Naar bed!

Zaterdag 16 mei

In St.-Jean-Pied-de-Port waren vannacht geen slaapplekken meer vrij vertelde iemand die vroeg bij ons aankwam. Dat belooft wat! Het liep inderdaad storm, bibberende mensen die vroegen om een bed, een douche en een plaats om kleding te drogen. Wanneer we deze vragen met ja beantwoordden klaarden ze op.

Een jonge vrouw bedankte met een omhelzing, was zo gelukkig met alle warmte die wij haar hadden geboden. Mooi toch?

In tegenstelling tot de Lavandería waar Piet, Julia en Jan B zich in de rode wangen werkten. Niks dankbaarheid, wel klachten dat de was niet helemaal droog was en dergelijke. Geen prettige klus op deze manier. Misschien eens wisselen van taken?

David en Petra uit Tsjechië hadden geen last van kou en regen. Zij hadden een warm hart vertrouwd hij me toe. Ze waren op huwelijksreis en oh zo verliefd...

77 Dagen had een ouder paar uit Amsterdam achter de rug, maar dit was toch wel de zwaarste. Moesten ze ook nog in het Campamento slapen, dit zou je graag anders zien.

Vragen over waar men hier een deken, of een jack kan kopen kwamen er ook. Sokken lukte wel. Waar is een pinautomaat? Waar een bakker, waar koop ik fruit?

Rond 15.00 uur kon de wasserij geen was meer aannemen, alle kratten waren gevuld en moesten nog verwerkt worden, tot teleurstelling van velen.

Jan G runt het Campamento voor dit moment, slaapt er ook. Niet zo'n fijne plek met dit weer, modderig.

Het was erg druk vandaag. Zullen de restaurants voldoende capaciteit hebben om al deze mensen van een warme maaltijd te voorzien?

Tekst van Stef:

En ja wel hoor aan het eind van de avond om kwart over tien! Een ingeving misschien?

Toch de voordeur maar even open maken voor het geval dat?

En ja wel hoor, een jonge Oostenrijkse stond er voor de deur.

Nou jij hebt geluk. Kom snel binnen en hup naar je kamer zegt Stef met een ietwat geïrriteerde stem. Blijkt ze net aangekomen te zijn in Roncesvalles.

Nou voor deze keer dan, je doet me teveel denken aan mijn eigen dochter.

En ik kan het niet over mijn hart krijgen om haar weg te sturen.

Snel een bon voor de slaapplek gemaakt en hup naar bed.

Zondag 17 mei

Eindelijk, het is opgehouden met regenen. Zon en mist wisselen elkaar af. Goede temperatuur voor de pelgrims, ook voor ons. De eerste etappe van St.-Jean-Pied-de-Port is de zwaarste.

St.-Jean-Pied-de-Port ligt op een hoogte van 200 meter. Dan is het klimmen naar het hoogste punt van de Pyreneeën, Col Lepoeder in Spanje op 1430 meter. Daarna 480 meter dalen tot Roncesvalles.

Het slechte weer van de laatste dagen was afzien voor veel wandelaars. Een oudere Braziliaanse met vriendin is onderweg begeleid door twee jongere landgenoten. Een van ons heeft hen naar de 'overloop' gebracht, waar zij van hem de volgende morgen mocht uitslapen. In de loop van de dag is ze vertrokken. Een Italiaanse was in de bergen gevallen en had pijn in een arm en moest ondersteund worden naar haar bed.

Veel pelgrims vannacht, 335, dat betekent veel schoonmaakwerk. Jan G deed, zijn' Campamento, later geassisteerd door Ton en Stef, die eerst de eerste etage onder handen hadden genomen. Jan B en Maria de tweede en derde verdieping. Piet en Julia de kelder en de wasserij. Poeh, poeh!

Maar, er is door een pelgrim tijdens de mis voor Julia gebeden, het komt dus vast allemaal goed...

Vanmiddag om 17.00 uur, was er een concert met koor en solisten, ter gelegenheid van de opening van 'Itzandegía', de vroegere Albergue. Enkelen van ons zijn er heen geweest en hebben genoten. 20.45 Uur: een oudere dame bij de desk, iemand heeft haar schoenen meegenomen, paniek! Advies van Ton: 'Kom vanavond tegen tieners naar de schoenenruimte. Iedereen moet om 22.00 uur binnen zijn. Ik ben daar dan ook, we zullen ze samen traceren'. Met succes!

Maandag 18 mei

In de vroege was het mistig, daarna volop zon. Bij het ontbijt had Julia verse jus d'orange geperst, wat we erg konden waarderen. Om 10.30 uur was de schoonmaak gedaan.

Tegen elf in korte broek naar Casa Sabina voor een welverdiende Con Leche op het terras.

Op Jans Campamento vroeg een dame of er geen haakjes geplaatst konden worden om iets aan op te hangen. Jans antwoord was dat we dat niet gaan doen. Haar echtgenoot ging zich ermee bemoeien. 'Neem toch een plastic zak mee en stop daar je spullen in' was zijn idee. 'U hoort het mevrouw, probleem opgelost.'

In onderling overleg hebben enkelen vanmiddag een pauze genomen. De een nam de fiets, de ander de benenwagen, of... De ruimte was er, we zijn inmiddels de ergste vermoeidheid voorbij, we werken als een geoliede machine.

Om p/m 17.00 uur trokken flarden mist het dal in om vervolgens ons het uitzicht te ontnemen, later gevolgd door regen. Tegelijkertijd daalde de temperatuur, het is koud.

Drie van ons gingen met een gids mee voor een rondleiding.

Dinsdag 19 mei

Weer ontbijt met verse jus d'orange, deze maal handmade by Jan G. De kaas, vleeswaren en jamsorten smaken ons best. Taken worden in onderling overleg door de Jefe verdeeld en ieder weet wat te doen. Aan het werk! Om 10.15 uur klaar, het ziet er weer pico bello uit. Beker thee gedronken, paraplu's gepakt en op naar de koffie. Daar zaten twee Rotterdamse fietsers te blauwbekken. Thuis vertrokken. Vroegen of ze hier een stempel konden bemachtigen. Een ieder van ons bood zijn/haar diensten aan, de een presenteerde zich nog beter dan de ander.

Tijdens het middagmaal in 'La Posada' werd het idee geopperd om in de Lavandería de wasmachines op een verhoging te plaatsen, dit voor het gemak van de Hospitaleros. Ook de kratjes gaan op grootte gesorteerd worden. Verdere wasperikelen dan. Een man vond zijn was groezelig, het was niet droog en het was niet schoon in de wasserij. Was duidelijk ontevreden of had hij gewoon een rottag?

Woensdag 20 mei

Regen. Sommigen hebben zich kennelijk niet goed voorbereid. Een man vertrok in alle vroege in korte broek en in shirt met korte mouwen, terwijl het kwik niet hoger kwam dan een paar graden boven nul. Een Chinees kocht voor zo'n honderd euro aan 'warmtespullen' waaronder een slaapzak. Piet had vroege dienst, wat betekent dat hij om zes uur de wasserij opent zodat mensen hun droge was mee kunnen nemen voor de volgende etappe. En het fietsenhok, waar vannacht vijftien fietsen waren gestald.

In de regen naar de koffie. Julia zag dat het één graad boven nul was!

Jan G zoekt wanhopig naar vervanging voor zijn Campamento. Hij had het zo koud vannacht. In de kelder hebben we spullen die zijn achtergebleven bewaard, zoals slaapzakken. Daarmee heeft hij de nacht overleefd...

'Onze' serveerster in La Posada meldde dat het sneeuwt in de Pyreneeën!

Hoe zit het met de handelsgeest? Er is nauwelijks voorraad. Hier valt geld te verdienen. Een deel van de inhoud van de etalage bij de 'kist' is dagen geleden ingestort. Wordt niets aan gedaan. Is er geen tijd voor? Vraag het ons!

Gerard, hoe gaat het met jou? We vernamen van je ongemakken. We kunnen geen contact met je maken via e-mail. Met de telefoon komen we niet naar 'buiten'. Hoe werkt het?

Man in trappenhuis: 'I don't like Mondays', zong hij.' But it's Wednesday sir!' Volgende. Knaap, ook in trappenhuis: 'Het was zo koud in de bergen, het sneeuwde, nee het vroom niet.' Enjoy your time here! Een naar bericht kwam tot ons vanavond in de wasserij. Een man uit California is overleden in de Pyreneeën.

Donderdag 21 mei

255 Pelgrims waren er vannacht. Het Campamento was gedeeltelijk in gebruik. Een oudere dame, 76, kwam vroeg in de avond binnen en verheugde zich op een warme plek in dit mooie onderkomen. Zij kreeg een bed in het Campamento, kwam huilend terug, teleurgesteld. Ze had geen slaapzak of iets dergelijks bij zich. Marisol kon haar toch een plaats bieden in het hoofdgebouw, de laatste. Hospitaleros boden haar een warme deken. Vanmorgen verliet ze, na Ton innig omhelsd te hebben, dankbaar en goed uitgerust Roncesvalles.

Dan komt er een 'kruiwagen' van Nederlandse makelij, van de eerste etage naar beneden gehobbeld. Een Belgisch echtpaar stalde deze voor het gemak maar bij het bed. Ach ja, waarom ook niet... Heeft niemand van ons dit gesignaleerd? Nog zo'n wagen waargenomen, maar nu netjes in de rijwielruimte. We hebben weer prima gegeten bij La Posada, een heerlijk wijntje erbij.

Sneeuw en hagel vanmorgen op de toppen, het bleef liggen volgens zeggen.

Twee jongemannen uit Zwitserland zijn acht maanden onderweg. Vertrokken uit Zwitserland om naar Rome te wandelen en weer terug naar Zwitserland. Nu hier en door naar Santiago de Compostela. 'Als ik twee dagen niet heb gewandeld voel ik me onrustig worden', aldus een van de twee.

Een van de Derksens verraste ons weer met een verrukkelijke avondsoep, heerlijk! Hoe doen ze dat?

Vrijdag 22 mei

We zijn halverwege en we zijn er zonder kleerscheuren doorgekomen! Het gaat goed en we zien de komende week vol goede moed tegemoet. Vanmorgen waren we iets te snel klaar met de schoonmaak. Oh ja, de kelder! Drie Hospitaleros spoedden zich erheen en al snel was de klus geklaard. Piet heeft veel in de kelder doorgebracht en gaf aan wel eens in de 'kist' te willen. Hij zit er! Weer iemand blij.

Jan G heeft de sleutels van de nieuwe, met hout betimmerde 'containers' ontvangen van Marisol en gaat enkele van deze vanmiddag bedrijfsklaar maken. Een hele verbetering ten opzichte van de oude witte. Die zijn inmiddels wel afgeschreven. Er zit geen verwarming in, maar acht personen in een kleine ruimte zullen toch geen kou lijden?

De opbrengst van deze week aan Marisol overhandigd. Ze zag het bruine Transporte de Mochilas-zakje en keek niet blij. 'Deze mogen hiervoor niet gebruikt worden'. 'Welke dan wel?' Een enveloppe! Hoe krijg je veel muntgeld uit de Donativo potten in een open enveloppe veilig beneden om in te wisselen voor papiergeld...? Ga toch eens proberen.

Kistje abrikozen en nectarines op de trap, heerlijk! Ook koekjes. We worden hier goed verzorgd. Gisteren weer een fles amandellikeur en een heerlijke taart. Kunnen ook bestellen wat we willen, alles wordt bezorgd behalve dan stroop voor de pannenkoeken.

Een priester van de Koptische Kerk in Italië zou een mis gaan opdragen in de bossen op de Pyreneeën. Hij had daarvoor de benodigde zaken bij zich, zei hij. Een persoon had te kennen gegeven hier bij aanwezig te willen zijn. Of een en ander heeft plaatsgevonden is niet bekend, de mensenstroom gaat voort.

Twaalf Spanjaarden aan de desk. Marisol vroeg Ton ze de weg naar de fietsenstalling te wijzen.

Over vijf minuten zouden ze daar zijn. Ton wachtte enige tijd, maar al wie er kwamen, geen twaalf Spanjaarden met evenzovele fietsen. Hij ging op onderzoek uit. Er stonden in een busje nog tien dozen met daarin de te stallen fietsen. Twee waren inmiddels in elkaar gezet. Kon nog wel even duren dus. Waar zal het verpakkingsmateriaal blijven?

Vrouw had probleem, stempel moest precies op de aangewezen plek komen. Dat werd lastig. Oplossing? Stempel op apart blaadje, kan ze het met haar nagelschaartje uitknippen vanavond!

Zaterdag 23 mei

We kunnen de bergen niet zien. Dichte mist daalt neer in de vorm van regen. Koud. De koffiepauze hebben we verzet naar 10.30 uur. We hebben een handigheid ontwikkeld waardoor dit mogelijk is geworden. Dame was zo moe dat haar vriend/man ook haar rugzak droeg, op zijn borst. Als dat geen ware liefde is...

Vragen over Wi-Fi, dat werkt hier niet zo goed. We verwijzen door naar de restaurants voor een goede verbinding.

Als Stef in de 'kist' kan plaatsnemen is hij helemaal in zijn element. Telefoon opnemen is ook geen probleem: opnemen en meteen weer laten vallen, zo doe je dat.

Dagelijks vinden we euro's in de lockers, wasmachines en drogers. In de Donativopot en aan het eind van onze periode naar Utrecht.

Wist u dat er mensen zijn die nog nooit een handwasje hebben gedaan of de centrifuge niet kennen? Wat leuk, pelgrim met ezel en hond komen overnachten in tentje, man dan.

Maria had weer pannenkoeken gebakken, deze keer naturel en met spek. De kaasvoorraad was bijna op, dus die is gespaard. Dit alles in overleg natuurlijk, zo doen we dat.

Zondag 24 mei

Het is tijd om aan de slag te gaan, 6.00 uur, op naar beneden. Man ligt in de meest vreemde houding op de vloer met zijn rugzak naast zich. Alles goed meneer? 'Ik ben alleen maar aan het stretchen', hij begreep de reactie.

Groenlander gesignaleerd, Inuit? Woont in het meest noordelijke bewoonde gedeelte. Het hoosde, maar kou en regen deerden hem niet. Warmte daar heeft hij problemen mee. 'Het is alleen maar regen, de bron van alle leven'. Verliet Aterpea om door te lopen naar Atapuerca. Daar gaat hij een maand hospitaleren. Iets betekenen voor pelgrims vindt hij belangrijk, heeft daar ook alle tijd voor, weinig werk op Groenland.

Het ruikt hier verrukkelijk, de soep is alweer klaar voor vanavond.

Maandag 25 mei

Piet gaat eieren bakken. We hebben ons inmiddels door de doos van zo'n honderd stuks heen geworsteld. Stef, Piet en Maria hebben vanmorgen een berg beklommen achter het klooster in dichte mist en wat regen. Prachtig groen door al die nattigheid en vele bloemsoorten in evenzovele kleuren, dikke lagen mos.

Een Zuid-Afrikaanse zoon was trots op zijn zeventigjarige moeder. Zij had pas nog parachute gesprongen en bungy gejumped. Nu is ze begonnen aan de Camino. Hij vergezelde haar voor twee dagen, daarna moet hij weer aan de slag in Duitsland.

Menig Zuid-Koreaan schijnt de Camino te lopen naar aanleiding van een boek dat over deze weg door een landgenoot is geschreven.

Nogal wat fietsen in de stalling. Af en toe heeft iemand een camera op zijn helm, naar voren of naar achteren gericht. Ook pelgrims met autopeds zijn in Roncesvalles gezien. Welk vervoermiddel is het volgende?

Het wordt iets aangenamer van temperatuur. We snakken naar het zonnetje, kunnen de zomerkleren ook eens uit de koffer/tas.

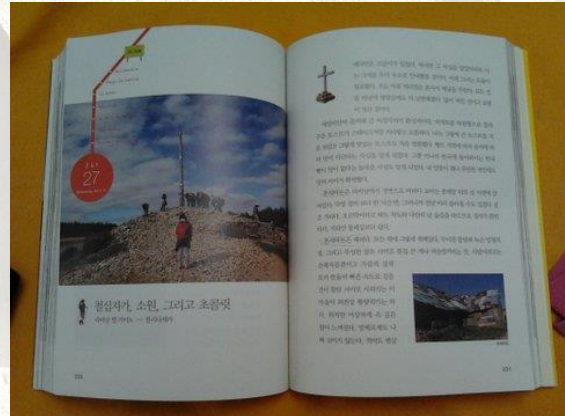
Altijd drie gangen voor ons in La Posada en koffie toe. Ze weten daar wat de hardwerkende Hospitaleros nodig hebben.

's Avonds hebben we daardoor soms weinig trek.

Ton ontmoette een medepelgrim uit Wenen die hij in 2012 op de Camino had ontmoet, beneden in de hal, de man was helemaal kapot bij aankomst.

Moeder met baby'tje van acht maanden aan de desk, Marisol nam het vertederd in haar armen. Het hummeltje lachte iedereen toe. Komen uit Canada, logeerden bij zus/tante in Londen en mama dacht: 'Ik heb de tijd tot 30 juli waarom zal ik de Camino niet gaan lopen?' Baby op haar buik of soms op haar nek, rugzak op en gaan. Wat een lef!

Jan G, Piet en Stef hebben hun hielen gelicht, ze gaan wijn proeven in het hotel.

Dinsdag 26 mei

Mercedes had voor ons Hospitaleros een rondleiding in de bibliotheek geregeld. Don Emilio, 89 jaar en de bibliothecaris, weet veel over de inhoud hiervan en vertelde met trots, vertaald door Mercedes, hierover. We mochten plaatsnemen in de ontvangstkamer, waar een schemerlamp staat met perkamenten kap. Ons werd koek gepresenteerd. De voorganger van de bel stond te pronken op een kast. Een houten mechaniek met hamertjes die neerdaalden en een geluid produceerden als assistentie gewent was.

In de gang vele schilderijen waaronder een van ene Dirksen uit Nederland van 1612, voorstellende Theresia. Ton raakte enthousiast en dacht een verre voorvader in de schilder te herkennen...

De bibliotheek is bijzonder, zovele boeken in allerlei formaten, de grote bijna niet te hanteren.

De hoogte varieert van zo'n tien cm tot plusminus tachtig cm. Lederen kaften, pagina's van perkament en het latere papier. Boeken vanaf halverwege de vijftiende eeuw mag je uit de kasten en van de stellingen halen zonder voorzorgsmaatregelen(!). Hospitaleros maakten daar gretig gebruik van.

Ook een boekje met zwart-wit foto's uit de studietijd van Don Emilio zelf. Hij vertelde hier over. Wij

namen aan dat hij het was gezien de vorm van zijn neus. Het seminarie van Pamplona telde in die tijd zo'n duizend priesterstudenten!

Een atlas gemaakt door de Nederlander Henricus Hondius met prachtig ingekleurde landkaarten en wapens uit 1638. Een ons onbekend 'notenschrift' zonder sleutels en noten zoals wij die kennen, maar met vierkantjes op en tussen de balken. Documenten met teksten in het Hebreeuws, map met documenten uit de jaren 1084-1085. Een document uit de elfde eeuw met een loden zegel voorstellende de pausen Petrus en Paulus. Op de keerzijde papa VIII. Hoe zit dat?

Oudste boek uit de twaalfde eeuw en handgeschreven: 'Haal het uit de doos en bekijk het!'

Don Emilio hield de excursie, al schuifelend met zijn stok, met gemak meer dan twee uur vol. Wij waren verzadigd.

Wat als hier brand uitbreekt? We zagen één brandblusser, wie zal die bedienen indien noodzakelijk?

Woensdag 27 mei

Tien onbeslapen bedden op de derde etage. Tien kussens op één bed. Had iemand het zo koud of was het matras te hard?

Meisje uit Georgia, USA stond haar schoenen schoon te boenen achter Aterpea, had haar tasje met paspoort, visum, pasjes, cash geld even onbeheerd achtergelaten en weg was het. Hospitaleros bemoeiden zich ermee, reden met haar naar de Guardia Civil in Burguete. Morgen moeten zij terugkomen.

Donderdag 28 mei

Gisteren de eerste regenloze dag met volop zon, iedereen blij. Jan G heeft niets te doen in het Campamento daarom helpt hij ons en zijn we weer sneller klaar. Het is prachtig weer, gaat het dan eindelijk zomeren?

Voor het meisje uit Georgia is de stress voorbij. Iemand had per abuis haar tasje meegenomen.

Haar ticket met bednummer zat erin, de vinder heeft het terugbezorgd.

Vandaag zijn de (voorlopig?) laatste containers onder escorte aangekomen en op hun plaats gezet met behulp van een kraan. Wanneer ze in gebruik worden genomen is de vraag.

Een basisschool uit Pamplona is voor een excursie hier, ze komen het Colegiata bezoeken. De kinderen spelen nu heerlijk op het grasveld aan de voorzijde.

Voor alle Hospitaleros staat er een pakket met streekproducten klaar. Allemaal heerlijke dingen, dank hiervoor! Maar helaas voor sommigen, het kan niet mee op de motor of in de rugtas.

Vrijdag 29 mei

Wij, Hospitaleros van periode 5 hebben de weken, met hier en daar een kleine irritatie, goed doorstaan. De sfeer in de groep was goed, de afrondende fase is daar. Na de overdracht wordt de groep ontbonden en gaan we allen een kant op. Twee gaan er met de trein naar huis, een op de motor, een met de auto, twee zoeken de zon op, een gaat een deel van de Camino lopen en vliegt later huiswaarts.

De wasserij-opbrengst is afgedragen aan Marisol. Het bedrag uit de Donativopotten gaat mee naar Utrecht. In totaal waren er 3.189 pelgrims die in Aterpea en het Campamento overnachtten en die we een Buen Camino hebben gewenst.

Wat zullen sommige pelgrims op hen neus kijken als ze merken dat er bijna nergens wasservice is. Zullen ze in dankbaarheid aan ons terugdenken?

Welke nationaliteit hebben we niet langs zien komen? Hoe zal het ze vergaan op hun Camino naar Santiago de Compostela? Wat heeft Jacobus allemaal teweeg gebracht...

Periode 6: vrijdag 29 mei t/m vrijdag 12 juni 2015

Hospitaleros: Henk Boender, Agnes Dubelaar, Frans Hofstra, Henk Oude Elferink, An Pikker-Salari, Henk Trimbach, Mieke Trimbach, Jan Wijnen

Aantal pelgrims: 3.257 (2014: 3.189)

V.l.n.r.: Henk Trimbach, Henk Boender, An Pikker, Henk Oude Elferink, Jan Wijnen, Mieke Trimbach, Frans Hofstra. En op de voorgrond Marisol

Boven, v.l.n.r.: Henk Boender, Jan Wijnen, Frans Hofstra, Henk Trimbach,
Onder, v.l.n.r.: Henk Oude Elferink, An Pikker, Agnes Dubelaar, Mieke Trimbach

Vrijdag 29 mei

Een goede start voor ons dreamteam, een vervelend einde voor team 5, met name voor Piet. Hij gleed uit tijdens schoonmaakwerkzaamheden en bezeerde zijn knie zodanig dat de dokter eraan te pas moest komen. (Hij is – hoorden we later – in Nederland met succes geopereerd).

Mist, later regen en kou; maar dat kon ons de pret niet drukken. Na een goede maaltijd in La Posada gingen we aan de slag! 265 Pelgrims, dat wil zeggen dat Aterpea inclusief Sótano vol! Maar ook een vijftal nieuwe chalets op het Campamento werden in gebruik genomen.

Wat doe je wanneer er door een pelgrim in de kelder een kettingslot aan jouw locker wordt gehangen en de eigenaar van dat slot nergens te vinden is, terwijl jij dringend behoefte hebt aan wat spulletjes uit je rugzak? Pablo wist met brute kracht het hangslot te forceren!

Wat doe je wanneer een rolstoeler een bovenbed is toegewezen. Dan hoef je niets te doen, want dan is er die uiterst vriendelijke Peregrina die haar lichamelijk beperkte Caminogenoot haar onderbed aanbiedt.

Wat doe je wanneer een Amerikaanse met de veterlus van haar ene schoen achter het veterhaakje van haar andere schoen is blijven haken en zo ongelukkig ten val is gekomen dat haar hoofdwond gehecht moet worden? Dan breng je haar toch maar even naar het Centro de Salud in Burguete.

En zo verliep onze eerste dag in Roncesvalles! Een rustige nacht viel ons ten deel na een slokje Patxarán, een blikje Cerveza of een goed glas wijn en uiteraard ... een goed gesprek!

Zaterdag 30 mei

Hiep hoera, de zon! Nog wel een frisse wind, maar we verlangden vooral naar het licht! Marisol is er en de hernieuwde ontmoeting is allerhartelijkst!

We ontmoetten Rafael, een Luxemburger van 19 jaar met een lichamelijke beperking. Hij is met zijn handbike. Lopen gaat heel moeilijk, maar hij laat zich niet uit het veld slaan. In november 2014 is hij al eens aan de Camino begonnen. Toen brak zijn bike in Pamplona. Dus nu maar weer opnieuw begonnen; vanuit Saint-Jean-Pied-de-Port!

De handen-droogmachine in de herentoilet op 1 bleef maar doordraaien. Henk B draait, zo denkt hij het telefoonnummer *van* Patxi om hem te vragen hoe het apparaat tot bedaren gebracht moet worden. De man aan de andere kant van de lijn begrijpt niets van het verhaal van onze mede-Hospitalero. Henk blijkt dan ook een taxibedrijf gebeld te hebben! Toegegeven: er zou zomaar 'Paxi' gelezen kunnen worden.

Zondag 31 mei

Deze dag komen er opvallend veel Koreaanse en Nederlandse pelgrims binnen. Er zijn ook Nederlanders die op 24, 25 en 26 april hebben meegefietst met de fietstocht vanuit Sint Jacobiparochie. Voor onze Hospitaleros Frans en Agnes een aangenaam weerzien!

We ontmoeten 'd'n Benny' die overigens Danny blijkt te heten opnieuw. Hospitalero Jan heeft Danny in 2014 tijdens zijn Camino ontmoet. Ook dit is een hartelijk weerzien.

Een dame vraagt om maandverband of tampons. Een van de Hospitaleros (nee, we noemen geen namen) 'duikt' meteen in de pot met Tampones. Beetje kleine exemplaren toch ...?!

Maandag 1 juni

Een indrukwekkend verhaal van een Engelse mevrouw die in Middelburg woont. Haar pleegzoon heeft vorig jaar op de Camino (in de bergen van Saint-Jean-Pied-de-Port naar Roncesvalles) zijn leven beëindigd. Zijn pleegmoeder vond het een wijs besluit en liep nu ter ere van en ter nagedachtenis aan hem de Camino!

Nog meer fietsers die eerder meededen aan de fiets-driedaagse in Friesland kwamen deze dag aan in Roncesvalles. En opnieuw een hartelijk weerzien met Frans en Agnes.

Henk T ontmoet de Duitser Klaus (74) uit de buurt van Stuttgart. Hij is van thuis uit vertrokken en wil een ware Pilger zijn. Slapen in het Campamento hoort daarbij; eten in een restaurant niet. Dus haalt hij wat droog brood en een reep chocola uit zijn rugzak en eet alsof het een menu in een drie-sterren-restaurant is. Een goed gesprek gehad met 'der ware Pilger.'

Dinsdag 2 juni

Er is een speciale stalling voor fietsen die verstuurd zijn (vliegtuig, trein) naar Roncesvalles. Henk T krijgt instructies van Marisol hoe een en ander af te handelen. Voor de opslag moet € 5,00 per fiets betaald worden. Een Spanjaard uit het zuiden van het land heeft twee fietsen laten versturen. Die blijken nog niet in de speciale berging te staan! Eenmaal buiten komt er een bestelbusje en welja: twee fietsen in kartons. De chauffeur en Henk T controleren of ze ook werkelijk van de betreffende señor zijn. Henk T vraagt of hij ze binnen of buiten wil uitpakken. 'Buiten, uiteraard,' zegt de man, 'dan kan ik zo meteen mijn opslaggeld ook terugvragen!'

Woensdag 3 juni

Uw schrijver wordt vandaag 66. Ik slaap met mijn echtgenote op het Campamento en wordt om 06.15 uur door mijn mede-Hospitaleros verrast met een aubade! Dekselbekkens, een pannentrommel en zeven zoetgevooidse stemmen maken het vroege begin van deze dag al tot een waar feest! Traktaties bij de koffie bij Casa Sabina en natuurlijk een lekkere borrel Patxarán met ijs daarna! Het werd een dag met preguntas, preguntas, preguntas y mas preguntas! De meest bijzondere vraag kwam van een dame uit Houston, Texas: 'Is het Campamento windhoosvrij?' Wij konden haar geruststellen.

Donderdag 4 juni

Vierenzeventig pelgrims in het Campamento en de Sótano helemaal vol betekent veel, heel veel schoonmaakwerk. Het zijn vooral de nieuwe chalets (!) en de 3 toiletcabines die de nodige tijd en energie vragen. Hoe moet dat in het hoogseizoen gaan, wanneer je met 7 of 8 Hospitaleros nog meer cabines moet schoonmaken? De vloeren van de nieuwe chalets zijn donkerbruin. Wanneer er klei-schoenafdrukken op staan, zijn die niet of nauwelijks te verwijderen, noch met de veger, nog met de mop! We gaan een stofzuiger inzetten!

En wat schetst onze verbazing: deze avond is de Sótano niet helemaal vol en het Campamento blijft leeg!

Een Vlaams echtpaar schrijft in de Hospitalero raadt hen aan even tegen Marisol te zeggen dat ze bij elkaar in één compartiment (op de derde verdieping) willen liggen. De vrouw kijkt de Hospitalero diep in de ogen en zegt: 'Allez meneer, wij zijn vijftig jaar getrouwd. Onze beddekes kunnen gerust een stukske uit mekaar staan!'

El Sótano - de kelder

Intermezzo

Wij Hospitaleros ontmoeten Francien en Greet. Zij zijn op de fiets en overnachten in Aterpea. Op hun fietstassen hangen geplastificeerde affiches met daarop onder meer de tekst 'From darkness to light.' Zij fietsen voor de Comunita Cenacolo. Uit hun tekst die we van hen kregen:

Het Cenacolo is een katholieke gemeenschap met meer dan 60 huizen verspreid over Europa, Noord- en Zuid Amerika en Afrika. Comunita Cenacolo helpt jongeren in nood (voornamelijk bij drugs- en alcoholproblemen, maar ook bij gameverslaving) een nieuw leven op te bouwen (...). Binnen de leefgemeenschappen van het Cenacolo kunnen mensen werken aan hun nieuwe leven in een omgeving van spiritualiteit en gemeenschapszin, gevoed vanuit de katholieke geloofsbeleving.

De gemeenschap Cenacolo onderhoudt zichzelf doormiddel van ambachtelijke en agrarische werkzaamheden en zij ontvangt giften van donateurs en familie van jongeren die in de gemeenschap verblijven.

Met hun fietstocht vragen de Nederlandse Francien en Greet (beiden ouders van verslaafde kinderen die in de cenacologemeenschap wonen) niet alleen aandacht voor deze gemeenschap, maar willen ze ook om een donatie vragen.

Kijk eens op de website van cenacolo: www.comunitacenacolo.it Sponsoren kan op rekeningnummer NL 59 ABNA 0415999227 ten name van G. Nolte, onder vermelding van cenacolo.

Vrijdag 5 juni

Van de nieuwe chalets in het Campamento zijn de meeste (11 van de 12) zo goed als klaar. Wij poetsen ze 'voor het oog' schoon en de pelgrims zijn blij met hun bed. Henk T stelt voor om de chalets een letter te geven en Marisol vindt dat een goed idee. A tot en met K wordt achter het glas van de deuren geplakt. Marisol geeft ze dan a raison van € 10,00 per bed uit, genummerd A1, A2, A3 enzovoorts; 8 bedden per chalet.

Campamento met nieuwe chalets

We zijn nu met zeven Hospitaleros. Agnes is terug naar Nederland. Met haar zussen maakt zij een cruise vanuit Rotterdam naar de Noorse fjorden.

Jan, de Hospitalero die dit jaar voor de eerste keer bij onze groep is, voelt zich samen met Mieke thuis in de wasserij. Hij leert een jonge Duitser warempel zijn kleding met de hand te wassen! Jan is van alle markten thuis! Een flinke donatie komt in de pot.

Zaterdag 6 juni

Het is tegen enen (in de nacht) wanneer we worden opgeschrikt door autogeluiden, oranje/rode zwaailichten, een sirene, gebons op de achterdeur en een aantal mannenstemmen die luid door elkaar praten. Er blijkt een Spaanse jongeman op een mountainbike de weg te zijn kwijtgeraakt en 112 te hebben gebeld. De Bomberos (met twee wagens!) brengen hem tot aan de achterdeur. Drie Hospitaleros staan in hun nachtgoed bij die deur en maken in de eerste plaats de brandweerlieden duidelijk dat zij rustig moeten zijn, omdat ze de andere pelgrims anders wakker maken en hen misschien schrik aanjagen. De jongeman krijgt een bed op de derde verdieping en zijn eerste vraag tijdens het naar boven gaan is: 'Hoe laat is morgenvroeg het ontbijt?' (!) Ach ja, zal wel van de schrik zijn.

De dag verloopt rustig totdat het 20.45 uur is. In Casa Sabina 'breekt de hel los' tijdens de finale van de Champions League: Barcelona – Juventus. Hospitaleros en pelgrims krijgen dispensatie; de avondklok wordt op 22.45 uur gezet. Op kousenvoeten naar boven er slaapt ook een baby van 13 maanden, onze jongste pelgrim.

Zondag 7 juni

Het Campamento is niet bevolkt geweest en in slechts een gedeelte van el Sótano logeerden pelgrims. Dat is minder schoonmaakwerk. Onze Jefe de la Lavandería heeft de afgelopen week alle lakens en slopen op 90 graden gewassen; kraakhelder en ongediertevrij. Bij de koffie is gebak (het is per slot van rekening zondag) en de stemming onder ons, Hospitaleros is wederom goed.

Een Israëliësch gezin; mama, papa en twee peuters; schuift drie bedden in de kelder naast elkaar. Ze hebben fietsen gehuurd en willen Santiago absoluut bereiken.

Een jonge vrouw meldt zich met bedwantsen! De voorgeschreven procedure wordt uitgevoerd. Gelukkig is ze nog niet bij haar bed geweest.

Hospitalero Jan (Brabander): 'As ge efkes op 'n bankske gao zitte, dan kumt zo de hil wirreld vurbij!'

Maandag 8 juni

We moeten even geduld betrachten. De Israëliërs (zie gisteren) hebben wat extra tijd nodig om te kunnen vertrekken. De twee peuters sliepen om 07.30 uur nog vast. Hen wakker maken is natuurlijk een 'doodzonde'.

Een jonge Fransman wordt boos! Hij is zijn stokken kwijt, terwijl ze nog maar enkele minuten geleden naast zijn bed stonden. Er zijn dieven op de Camino! De leiding van het klooster en de Hospitaleros zijn volgens hem enkel uit op winstbejag. Hij zegt zijn vader erbij te gaan halen.

Er liggen al een avond en nacht twee stokken van dezelfde kleur en soort op een stoel in de receptie. Na acht uur mag hij die meenemen wanneer er geen andere pelgrim heeft aangetoond dat ze van hem zijn. Hij wil daar niet op wachten en vertrekt stampvoetend. Even later vraagt een Duitse jongeman of wij misschien zwart/grijze Quechua-stokken hebben gevonden. We wijzen op de stoel en verheugd roept hij uit: 'Ach en mijn sokken en T-shirt liggen er ook bij!'

Jan wordt de kapitein van de Lavandería genoemd. Dat is niet genoeg eer. Hij wordt bevorderd tot kolonel, generaal en uiteindelijk tot president. 'President Hollande' zegt een mede-Hospitalero, maar daar is een Franse pelgrim het blijkbaar niet zo mee eens ...

Dinsdag 9 juni

Een Hospitalera-voor-over-drie-weken is op 'doorreis' naar Los Arcos, waar zij samen met Oostenrijkse collega's gaat hospitaleren (en daarna dus nog een poosje in Roncesvalles). Voordat ze vertrekt heeft ze de bedden op de derde verdieping al geschuierd en de prullenbakjes geleegd! Dat geeft ons de gelegenheid om la Tercera Planta eens lekker te moppen! Die ruikt nu weer 'citroentjesfris'.

Een fiets-Nederlander (Molukker uit Vught) is de Camino vanuit Nederland met een vriend begonnen. De vriend heeft, eenmaal op weg, besloten om te keren. In Frankrijk is onze doorzetter gevallen en heeft met een gebroken rib twee dagen in een ziekenhuis moeten verblijven. Daarna heeft hij op een camping een stacaravan gehuurd om verder te kunnen herstellen. Toen hij verder ging trekken, wilde de eigenaresse van de camping geen huur voor de caravan van hem aannemen!

Omdat we na 20.00 uur niet veel pelgrims meer verwachten, hebben we in overleg met Marisol besloten eerder de overloop dan het Campamento open te maken. Er wordt regen verwacht en dan is het Campamento één grote moddertroep. Er slapen uiteindelijk nog 11 pelgrims in de overloop (of is het 'op de overloop').

Woensdag 10 juni

Regen, regen, regen. Mieke en An doen goede zaken bij het uitzwaaien; er worden meerdere regencapes verkocht. De voormalige EHBO-kamer staat vol met rugzakken die naar de volgende herberg (meestal Zubiri of Larrasoaña) vervoerd moeten worden. Later op de dag draait de wasserij op volle toeren: 34 machinewasjes met drogen, dat is voor onze groep een record! Koffiedrinken bij Casa Sabina moest deze keer binnen!

‘De natuur is mijn huis,’ zegt de vrolijke Mauritiaan. Hij loopt vele vele pelgrimages en krijgt wat geld met voetmassages. Henk O brengt hem wat brood, fruit en yoghurt. Hij gaat het meteen met mede-kampeersers delen!

Een Duits echtpaar is al twee maanden van thuis uit aan het wandelen. Hun vier kinderen willen geen van allen de familieboerderij overnemen, dus hebben hun ouders die nu maar verhuurd. ‘Wat je van plan bent, moet je niet uitstellen!’ De meeste pelgrims zijn voor vijf uur binnen! In de kelder komen 10 bus-pelgrims en dat brengt het totaal op een ‘schamele’ 193 voor vannacht.

Donderdag 11 juni

En opnieuw vertrekken onze Peregrinos in de regen. Dit is dan ook een groep die in de regen is aangekomen, dus dubbele pech. Maar ja, pelgrimeren is nou eenmaal pelgrimeren en daar hoort ook afzien bij ... In de loop van de dag arriveert een gezellige groep 7; nieuwe Hospitaleros die we in eerste instantie de overloop hebben toebedeeld. Uiteindelijk stellen we ze voor op de derde verdieping te gaan slapen. Deze donderdag blijkt namelijk de minst druk bezette dag tijdens onze hospitaalperiode te worden. Zelfs de kelder blijft onbezet ... hoewel ... twee jongelui die geen Eurocent te makken hebben slapen tegen gereduceerd tarief een nachtje onder de eerste kelderboog.

Vrijdag 12 juni

Het zit erop! Ach, je stelt je in op veertien dagen flink aanpakken. De nieuwe groep had de derde verdieping al schoon voordat Henk T en Frans daar na het ontbijt hun dagelijkse werkzaamheden wilden gaan uitvoeren. Fantastisch! Dat werd voor deze twee Hospitaleros dus even bijspringen bij collega's en zodoende waren de werkzaamheden rond tien uur al gedaan. De overdracht gebeurde grotendeels voor de koffie en na dat gezellige samenzijn bij Casa Sabina vertrokken we richting Frankrijk voor één overnachting en daarna naar huis!

We werkten hard; we genoten; we maakten plezier; we konden het prima met elkaar vinden en om met Henk O te spreken: ‘We deden het ieder op onze eigen manier GOED.’

Periode 7: vrijdag 12 juni t/m vrijdag 26 juni 2015

Hospitaleros: Ben Bunink, Gerard van Drecht, Cornelia Kuijper, Maud van Rooijen-Krijnen, Martin van Rooijen, Sjaak Sies, Pieter van de Ven, Peter Hoetahaeen

Aantal pelgrims: 2.602 (2014: 2.537)

V.l.n.r.: Ben Bunink, Gerard van Drecht, Martin van Rooijen, Peter Hoetahaeen, Marisol, Cornelia Kuijper, Sjaak Sies, Maud van Rooijen en Pieter van de Ven.

Vrijdag 12 juni

Wij zijn donderdagavond met z'n allen aangekomen en zijn zeer hartelijk welkom geheten door de vorige groep. We hebben kunnen slapen op de derde verdieping, en hebben onze verdere kennismaking met elkaar in de bibliotheek kunnen houden, met de nodige versnaperingen erbij.

De volgende morgen zijn we ingewijd in de Hospitalero handelingen en hebben we een rondleiding gekregen over het Campamento waar we in ieder geval van de CHALETS een andere voorstelling hadden.

Onze voorgangers hebben we na de koffie uitgezwaaid en vervolgens hebben wij ons voor de komende twee weken op verschillende plaatsen kunnen nestelen.

Pieter is gelijk achter de computer gaan zitten omdat Ben en hij zowel op de heen- als terugreis eenzelfde treinticket hebben. Nou, zo'n 4,5 uur bij elkaar op schoot, daar hebben ze geen zin in, dus daar moet achteraan gezeten worden. Het kan Pieter niet snel genoeg gaan en hij heeft de Treinreiswinkel bestookt met een aantal mailtjes.

En om 14.00 uur is het een feit: de kist bemand door Sjaak, gelijk heel druk met Italianen die alleen maar een stempel komen halen.

Martin en Ben bij de was en zij draaien gelijk het systeem van Mieke, wat perfect werkt.

Maandag 15 juni

Vandaag hadden we een deels regenachtige, deels zonnige dag; in totaal kwamen er 187 voldane Peregrinos binnenlopen; ondanks dat de bedden in prijs verhoogd zijn, klaagt tot op heden niemand over de verhoogde prijs ...gelukkig maar...Peter zat voor de eerste dag in de kist; het was weer effe wennen na drie jaar...maar de flow zat er weer snel in....opvallend was dat veel Peregrinos hun bedden wilden wisselen...waaraan dat lag.....een paar dagen geleden was iemand zijn schoenen kwijt...deze lagen niet meer in de schoenenruimte....heel vervelend allemaal.....we hebben dan ook besloten om de schoenenruimte tussen 22.00 en 06.00 af te sluiten....

In de morgen horen we dat ze weer zijn teruggevonden...

Er kwamen een aantal Peregrinos aan het eind van de avond die zich beklagden over de service in een van de restaurants...dat is natuurlijk jammer...we hebben het beklag doorgegeven....

Vandaag hebben we ook kunnen en mogen genieten van de overheerlijke gehakballen van "opa Martin"....ze gingen als warme broodjes over de toonbank.... er wordt trouwens erg goed gegeten....te goed...dat zorgt ervoor dat we wel weer moeten letten op wat we tot ons nemenen het lukt de een beter dan de ander....

Dinsdag 16 juni

Vandaag was het een regenachtige dag en slechts 15 graden!! ...de regen kwam met bakken uit de hemel...helaas voor de Peregrinos die koukleumend binnen kwamen lopen ...we hebben ze met een warme handdoek en bemoedigende woorden onthaald...vandaag ook weer lekker koffie kunnen drinken bij Casa Sabina...opvallend was de positieve sfeer...soms moeten er wat woorden worden uitgesproken alvorens dat kan leiden tot een lekker bakkie....ja zelfs tot een tweede gratis bakje ..-)...

O jé een wasmachine gaat stuk en dat met zoveel natte pelgrims. Dit euvel is bekend bij Martin uit vorige jaren en hij kent een foefje om het te verhelpen. Gelukkig. De wasmannen (Sjaak en Pieter) hebben er 45 gedraaid deze dag.

Drie Duitse "knaapjes" gaan gezamenlijk hun was met de hand doen. Het aanbod van Sjaak en Pieter alles bij elkaar in de wasmachine te doen slaan ze af, ze moeten zuinig zijn. Zo hebben Pieter en Sjaak lang gezelschap van hen, en kijken ze met medeleven hoe de heren, duidelijk voor de eerste keer, hier mee aan de slag gaan.

Hebben het advies van de wasmannen gekregen om bij regen NIET te wassen.

Ben heeft weer contact opgenomen met de Treinreiswinkel. Na de (helaas) bekende 20 minuten wachttijd voor je iemand te spreken krijgt reageert de Treinreiswinkel adequaat en stuurt zij per mail de juiste kaartjes voor de terugreis op.

Wist je dat je een natte iPhone in een schaal met rijst moet doen en dat je dan hoopt dat hij de volgende dag weer werkt? Deze keer Helaas!!!(Foefje van Caty)

Wij worden vandaag verrast door een pelgrim die in gewone kleren binnenkomt en vervolgens naar beneden komt in het habijt van een monnik. Volgens Pieter een kapucijner.

Twee mannen die met een verward verhaal komen over een meisje en een stok, die of in het hospitaal moeten zijn of??? En dan komt de stok tevoorschijn en het meisje komt niet meer ter sprake. Maar de betreffende stokbezitter is dolgelukkig.

Na 22.15 uur gaat de bel, nog vier pelgrims die heel graag hun bedje willen opzoeken en even de tijd zijn vergeten.

Woensdag 17 juni

Na de gedane arbeid hebben we op uitnodiging van de zus van Paco (vorige uitbater van Casa Sabina) koffie gedronken in het hotel. Een soort goodwill van hun kant. Zij hebben gehoord dat voorgangers van ons gezegd zouden hebben dat het hotel vol was en dat het eten niet goed is. Wij hebben gezegd dat wij dat niet doen en dat we bijna niet kunnen geloven dat de anderen dat wel hebben gedaan.

Er komt in de avond een jong stel binnen dat op huwelijksreis is en door heel Europa reist en ook vindt dat ze de Camino moeten doen.

We hebben de eerste pelgrim uit Koeweit binnen, hij studeert in Spanje en wil graag voor ons poseren met de beide vrouwelijke Hospitaleros.

Donderdag 18 juni

Deze ochtend begint voor twee vrouwelijke pelgrims vervelend: hun schoenen zijn gestolen. Ze vertrekken op hun sandalen, de een vrolijk met de woorden: dit kan gebeuren, van de andere mevrouw krijgen we geen boe of bah meer. Wel begrijpelijk maar ja, wij hebben ze niet.

In de avond komen er druppelsgewijs 3 "zware" jongens binnen (zeker boven de 120 kilo). Ze vinden elkaar snel en we vinden ze voornamelijk in de keuken.

Om 22.10 uur komt er nog een dame binnen die de meesten van ons herkennen van vorig jaar. Vorig jaar noemden we haar de lady uit Coronation Street en vanwege onze ervaring met haar, mag ze alleen in de kelder slapen. Dit vindt ze helemaal prima omdat ze het licht mag aanhouden. Als we na 5 minuten gaan kijken, is ze vertrokken. Wordt vervolgd.

Vrijdag 19 juni

Onze Engels dame met een Coronation accent is door ons opnieuw met "zachte" hand gevraagd de herberg te verlaten. Dan komt ze weer terug met de Guardia Civil, ze heeft ontbeten bij La Posada en kan niet betalen omdat ze opnieuw zegt dat haar portemonnee gestolen is. Opnieuw doet ze haar verhaal, blijft één van ons beschuldigen en wordt uiteindelijk meegenomen naar het bureau waar haar spullen nagekeken worden. Via Marisol horen we dat haar dringend gevraagd is niet meer richting onze herberg te komen en heeft zij verteld dat ze op de Camino loopt, zonder geld en afhankelijk is van wat andere pelgrims haar geven. Dezelfde truc met de portemonnee heeft ze ook opgevoerd in Burgos.

Zaterdag 20 juni

Topdrukte. Een goede zonnige dag. Voor het eerst de kelder vol en het kampement bevolkt door 60 pelgrims. 2 bussen uit Pamplona wat Santi niet gelijk in de gaten had.

Zondag 21 juni

Bij klachten over de niet droge was heeft Pieter de slogan: " we kunnen er niets aan doen, komt omdat we Spaanse machines hebben".

Er loopt een Amerikaanse dame in een blote jurk. Wij krijgen het er koud van en volgens mij heeft een ieder van ons haar gewezen naar de lost and found table. Maar nee hoor, de lady heeft het niet koud.

De volgende morgen vraagt ze een regencape en loopt in dezelfde blote jurk verpakt in de regencape met een Japans uitzierende houten parasol.

Maandag 22 juni

Zomer vandaag, iedereen blij na de kou en de nattigheid.

Vanmorgen zijn we naar St.-Jean-Pied-de-Port geweest: 8 Hospitaleros in een taxibusje.

Het was er warm en druk: markt! Pieter kocht een bak paella, Sjaak, Martin en Maud namen een pizza, Caty en Peter slobberden een oester, Ben bezocht een oude bekende en dronk samen met Gerard een biertje op een zonnig terras. Terwijl ik dit schrijf is het beneden bij de Kist (nog) niet erg druk; zoals in onze periode vaker het geval is.

We moeten regelmatig creatief zijn om toch nog iets te doen te hebben:

Ben brengt pelgrims naar hun bedje, Gerard wijst ze de weg als ze uit de bus komen, Sjaak is administratief bezig, Maud en Caty beheersen de keuken, Pieter ligt vaak op zijn nest in het klooster, Martin is vliegende kiep en zo kan de rest ook lekker zijn/haar gang gaan.

Af en toe moeten we oppassen dat we niet elkaars concurrenten worden in plaats van collega's, vooral bij de leuke werkjes zoals de Kist en de Wasserij.

Er zouden vandaag twee hoge heren van de Werkgroep uit de Paises Bajos arriveren maar hic et nunc zijn ze er nog niet. Ze komen aan met de Pamplona bus en drinken na tien gezellig een borrel mee met ons. Natuurlijk wordt er gediscussieerd over wat wel en niet goed gaat hier in de herberg.

Het wordt nadat de heren zijn vertrokken, een latertje.

Omdat de zon de hele dag schijnt hangen veel pelgrims hun was buiten, nou begint het in een keer te regenen. Een lieve Franse dame haalt ALLES binnen en hangt het opnieuw op. Ja, dan wordt het uitzoeken, **wat welk en waar is van wie.**

Dinsdag 23 juni

Weer een prachtige dag, op tijd klaar met de werkzaamheden en op naar Sabina voor de koffie.

Via Marisol horen we dat er een pelgrim vermist wordt, Hij had gisteravond nog naar 112 gebeld, vertelde dat hij de weg en de lichten van de auto kon zien. De brandweer, de politie de ambulance met dokters zijn de berg op om hem te zoeken.

VRAGEN:

- 3 Duitse jongens: waar moeten we nu naar toe?
- Waar is Casa Sabina?
- Waar is de disco?
- Waar is het centrum?
- Waar is de supermarkt?
- Ben ik nu in Spanje?
- Waar is de kerk?
- Waar is het ontbijt?
- Is er een TV.
- Hoe laat kan ik eten met de ticket? (staat er met rode letters op).
- Is er een zwembad?

Sjaak gaat om 18.00 uur een rondje maken met Mercedes-met-de-mooi-ogen....we vragen ons af of we hem vandaag nog terug gaan zien.

De twee heren van de Werkgroep...aardige jongens overigens: Tonnie en Toine, sjezen ijverig rond op zoek naar wat nog beter kan.

De smoes voor pelgrims die moeilijk doen bij het schoentjes-uittrekken luidt als volgt: het klooster wil niet dat die mooie houten trap beschadigd wordt. Alle schoentjes gaan braafjes uit: Gracias!
Nu zowel de voordeur als de achterdeur beiden openstaan, komen er regelmatig “transeuntes” voorbij, lieden die met backpack en al de kortste weg naar het hotel nemen....het duurt dan even voordat aan beide zijden de misverstanden zijn opgeheven.

Donderdag 25 juni

En dan nu de Judas scene.....komt er (eergisteren) een man binnenlopen, nogal verdwaasd volgens Maud die in de Kist zat, verdwaasd en gelaten. Blijkt het de persoon te zijn naar wie al drie dagen wordt gezocht door Bomberos, Guardia Civil en allerlei vrijwilligers uit de omtrek! Marisol trekt onmiddellijk aan allerlei bellen, de man, ik noem hem Mac, wordt naar de Hospitaleroskamer gebracht waar Caty en Pieter de zorg voor hem overnemen. Hij krijgt wat eten en drinken....Pieter en Caty proberen een gesprek, maar alles wat er uit komt is een soort van mystiekeerige taal over intensief bewustzijn en dat niet Hij verloren was, maar de Zoekers! Drie Bomberos komen binnen, ze willen van alles van de man weten: waar is hij geweest, waar is zijn rugzak, zijn telefoon....louw loene.... Mac is alles vergeten, hij heeft zijn rugzak weggegooid omdat hij die niet meer nodig had en zijn telefoon kapot gemaakt! Hij vertelt Pieter dat hij volmaakt gelukkig was en niets meer nodig had....maar hij blijft vaag, ontwijkend, als in een trance. Caty brengt hem naar de douche, hij krijgt wat schone kleren...alhoewel die van hem niet echt vuil zijn! Alleen zijn voeten en onderbenen zijn er behoorlijk ernstig aan toe. Twee agenten komen binnen...met vragen.....ook zij geen antwoorden. Het is inmiddels al behoorlijk laat geworden dus wordt er besloten om Mac naar bed te brengen en morgen dan maar verder te zien.

Wij, Hospitaleros, gaan aan de borrel. Om 23.30 uur gaat Pieter naar het klooster....buiten treft hij tot zijn grote verrassing Marisol aan, vergezeld van twee politiemannen in burger en de sub-prior! Ze zijn gekomen om Mac alsnog op te halen en mee te nemen naar Pamplona! Pieter vertelt dat hij dat niet zo'n goed plan vindt want hij heeft zojuist nog even gekeken hoe het met Mac ging: hij sliep! Desalniettemin...Mac moet mee. Na enig gepraat en overleg gaan Pieter en Marisol voorop naar de benedenverdieping waar Mac ligt. De agenten in een rijtje erachteraan. Bij het bed van Mac gekomen wijst Pieter naar beneden: “Daar ligt-ie”. Hij voelt zich als eens Judas die Jezus verried. Daarna begint het gesjor met en rond Mac.....meer dan een uur lang scharrelt hij, onder begeleiding als het ware, in een soort van psychotische verdwazing door de herberg. Niemand durft hem echt aan te pakken, want hij is groot, en sterk, en gek.... Tenslotte stelt Pieter voor om een arts te bellen die hem kan “platspuiten”. Weer een hoop gedoe, twee dames arriveren, die krijgen Mac tenslotte op de brancard in de dokterskamer. Pieter, als intermediair, legt uit dat ze hem gaan helpen en genezen, maar dat hij voor een complete kuur toch naar Pamplona zal moeten in de ambulance.....Mac is rustig, vindt alles best. We wachten. De ambulance is onderweg, plus nog twee potige politiemannen. Pieter vindt het nu, het is inmiddels bijna 1.30 uur, wel welletjes....na overleg mag hij vertrekken. Vanuit zijn kamer in het klooster ziet hij even later de blauwe lichten van een politiewagen en de lampen van een ambulance die naar de achterkant van de herberg rijden.... De volgende morgen blijkt Mac vertrokken....zijn verdere lot tegemoet.

Periode 8: vrijdag 26 juni t/m vrijdag 10 juli 2015

Hospitaleros: Pauline Baart, Anita van der Kaap, Resie Meens, Ben Naardin, Hans Perik, Diana Quanjer, Piet Verhaaf, Janine Verhaaf-Maaskant

Aantal pelgrims: 3.057 (2014: 3.112)

De namen zijn met de klok mee vanaf de gele trui!
Pauline, Hans, Janine, Anita, Diana, Ben en Piet. Resie staat er niet op omdat zij woensdagmorgen al is weggegaan.

Donderdag 25 juni

Alle Hospitaleros uit het nieuwe team zijn de avond voor de start van de nieuwe periode aanwezig. We krijgen een lekkere maaltijd in “La Posada” en maken nader kennis met elkaar. Vier Hospitaleros hebben ervaring, vier zijn nieuw. Iedereen lijkt er vertrouwen in te hebben dat het een goede tijd wordt met elkaar. ‘s Avonds worden de gesprekken voortgezet in aanwezigheid van Toine en Tonnie die vanuit de werkgroep een kijkje zijn komen nemen. We slapen in containers, gloednieuwe, geïsoleerde kamertjes met houten latten bekleed.

Vrijdag 26 juni

Als we wakker worden verschijnt de zon boven de groene heuvels. In de loop van de dag wordt het zonnig en warm. De rugzak mag vandaag naar de afdeling in het klooster waar we de komende 14 dagen als team zullen verblijven: een riant onderkomen, met goede bedden en sanitair.

Om 10.00 uur komen al de eerste bezoekers. Zijn het allemaal pelgrims, vroeg ik me af. Er komen mensen die alleen een stempel willen hebben in hun Credencial.

Het kloostercomplex is ook een culturele attractie: een museum, een oude grafkelder, een kerk, een oude binnenplaats en andere bezienswaardigheden. Ik hoop dat ik tijd krijg om een en ander te bekijken in deze 14 dagen. Geleidelijk aan wordt de stoet binnenlopers langer. Sommigen zijn nog fris en fruitig, anderen volledig stuk. Ik zie een Française met een geschaafd gezicht en kapotte neus en een jonge meid die net niet in elkaar stort. Zus of vriendin helpt haar liefdevol uit haar rugzak. Een Japanse wil meteen wat kopen uit het 'winkeltje'. Twee vrouwen uit mijn eigen woonplaats, Nijmegen, die al vanaf half maart onderweg zijn: stoer en sterk. Stoere mannen die 40 kilometer in de benen hebben. 's Avonds hoor ik van andere Hospitaleros dat een rossig meisje binnenkwam, op trillende benen, volledig verbrand door de zon.

Ze blijkt haar factor 50 ergens te hebben laten liggen. Haar vriendje regelt dat ze niet in het tentje hoeft te slapen. Ze krijgt het laatste bed in de herberg. De meeste pelgrims zien er moe en voldaan uit. Dat is zeer herkenbaar. Aankomen op een plaats waar je bad, bed en brood krijgt is het mooiste geschenk wat je krijgt als pelgrim. Ik werk een tijdje in de wasruimte, waar pelgrims hun kleren komen wassen of het bundeltje komen afgeven en het voor 2 euro 70 gewassen en gedroogd komen ophalen of op hun bed wordt teruggelegd. Over service gesproken. Sommigen zijn zeer verrast over deze service. 's Avonds zijn er 187 bedden bezet en om 22.00 uur is het muisstil op de drie slaapzalen. Wij drinken nog wijn, eten wat chorizo en kaas en duiken om 23.30 uur het bed in.

Zaterdag 27 juni

Geld en hoeveelheden. Hospitaleros beheren verschillende potjes met geld: de bronnen van inkomsten. Bij de inschrijving betalen pelgrims voor het verblijf 12 euro voor een overnachting en 10 euro voor een overvloedige pelgrimsmaaltijd in Casa Sabina (als ze dat willen). Kamperen en slapen in de kelder of in de containers is wat goedkoper, want minder comfortabel. Soms wil iemand een jakobsschelp of een ander kleinood. Er staat een potje Donativo.

In de wasruimte staat een geldkist voor de opbrengst van de was en een Donativo bakje voor gebruik van de centrifuges. 's Avonds maakt Pauline, onze penningmeester, de kas op. Alles moet gescheiden worden opgeteld en in zakjes gestopt. Die gaan naar het klooster. De opbrengst van de Donativo bakjes is voor "de werkgroep hospitaleren". Op een dag als gisteren was er 91,50 euro verdiend in de wasruimte. Daarvoor hebben de hele middag en avond 3 wasmachines, drie wasdrogers en twee centrifuges duizenden omwentelingen gemaakt. Wordt in de toekomst duurzaamheid in het beleid meegenomen, vroeg ik me af. Vandaag waren er 214 bedden bezet.

Zondag 28 juni

Uit ervaring geleerd dat het prettig is om voor het hospitaleren een stuk van de Camino te lopen. Met collega Hans en vriend Harrie van Pamplona naar Nájera. De voeten en de spieren zijn weer soepel, genoten van de ontmoetingen, een geweldige sfeer tussen pelgrims uit alle landen. Zonneschijn helpt dan zeker. Bij een aantal herbergen "in de keuken gekeken". Wat is het toch fijn om hartelijk te worden ontvangen na een dag lopen. Met 4 nieuwe Hospitaleros brengen we het meteen in de praktijk! Binnen een dag is het alsof we dit al jaren samen doen. Of het nu in de bak is of in de wasruimte, een uitstekende sfeer met de pelgrims. Het is een vrolijke boel, met soms een serieuze ondertoon wanneer iemand iets kwijt is o.i.d. Een Amerikaan vraagt om een vaste telefoon, een Nederlander roept: hij zoekt een telefoonceel, Amerikaan roept: no, no cellphone.

Vlak voor 22.00 uur staat een vriendelijk maar uitgeput Hongaars stel voor de deur, waren verdwaald en dolblij onze herberg te vinden, snel ingecheckt, met een paar collega's geholpen naar de derde verdieping en fluisterend de weg naar douche en bed geweest.

En vanmorgen om half 6 staat bij de achterdeur een Braziliaanse jongeman te bibberen als een schoothondje. Ook verdwaald en had in slaapzak voor de deur gelegen. Een bed gegeven helemaal achterin de kelder en bij schoonmaken troffen we een gelukkige jongeman die we na zijn douche stralend een Buen Camino hebben toegewenst.

Voor Marisol zijn we blij dat de feesten in Burguete voorbij zijn. Ze heeft wat slaap in te halen. We hebben aangeboden om haar dienst van 16.00 uur te draaien en hebben haar een bed aangeboden.

Maar neen, ze blijft zakelijk; we maken ons, met haar, zorgen om Patxi.

De grote partijen dagelijks brood hebben we gereduceerd tot 4 stuks. 's Morgens is een knapperig (geroosterd) sneetje brood favoriet, we hebben de broodrooster van beneden een uurtje geleend! Laat Patxi nou net op die tijd constateren dat het broodrooster weg is, hij bestelt direct een nieuwe! Lachen om de verwarring, maar wij zijn een heerlijk hulpmiddel rijker.

Komen er vlak voor 22.00 uur nog 4 vermoeide wandelaars binnen, er is nog voldoende plaats op de 3^e maar we besluiten toch om deze 4 in de kelder te leggen, kunnen ze nog in de Portocabin douchen en rustig eten uit de automaten te halen. Om 23.00 uur is alles rustig, behalve op de 1^e verdieping, daar is het nog heel even gezellig.

Maandag 29 juni

De 4 in de kelder worden pas om 07.00 uur wakker gemaakt, blijken goed uitgerust te zijn en gaan weer snel op pad.

Het wordt weer een warme dag 34 gr. en we sturen de mensen weg met het advies veel te drinken onderweg.

In de wasserij is het een drukte van je welste, 4 Hospitaleros met af en toe 1 pelgrim, om 16.00 uur wordt er toch nog veel gewassen onder andere 1 onderbroek en 1 paar sokken voor een man met een gebroken arm die in het gips zit.

Dinsdag 30 juni

2 mensen mochten uitslapen en hebben daar graag gebruik van gemaakt. 4 van ons hebben de koffie ergens anders gedronken, na hun werkzaamheden. Hans, Pauline, Resie en Anita zijn naar Burguete gewandeld en hebben geocache's gezocht en 2 gevonden (Dit zijn kleine voorwerpen die verstopt zijn door mensen en andere mensen gaan die opzoeken met GPS).

Om 14.00 uur begon direct al de drukte bij de kist. En de drukte hield de hele middag aan. Om 16.00 uur ging de derde verdieping al open, en om 18.00 uur werden de mensen al in de kelder neergelegd.

We hadden ook hele bijzondere pelgrims.

Het waren nonnen uit America en Canada, ze waren eigenwijs. En doordat ze hun bedden onderling geruild hadden, en ook weggegeven hadden aan 2 andere nonnen was er veel verwarring voor de Hospitalera die in de kist zat. En de drukte heeft tot 22.00 uur geduurd.

Woensdag 1 juli

We hebben maandag al een baby van negen maanden als pelgrim begroet, je vraagt je af wat de ouders bezielt. Na enig heen en weer praten, krijgen ze een plaatsje in de kelder die naar verwachting niet in gebruik wordt genomen. Het kindje mag zich verheugen in hééél veel belangstelling van de Hospitalera en toekomstige Hospitalero oma's! Komt er op woensdag een moeder met een zoontje van 5 en een van 2 langs. Worden eerst geweigerd maar na tussenkomst van Marisol mogen we ze twee bedden geven in de kelder. Voor ons is in ieder geval duidelijk dat de pelgrims steeds jonger worden, op dinsdag was er een zwangere dame die in St.-Jean-Pied-de-Port aan de Camino was begonnen, jonger kan niet maar je hebt er in ieder geval geen omkijken naar!

Donderdag 2 juli

Het resultaat van het opgeven van de boodschappen aan Patxi blijft altijd weer een verrassing, niet alleen de hoeveelheden maar ook de vorm. In een frivool moment zijn er cashew noten besteld, afgeleverd werden er dop pinda's die overigens met smaak zijn opgegeten. Yoghurt naturel is er niet altijd of wordt vergeten en de verpakking is niet bepaald eenduidig. Dinsdags bij het ontbijt klinkt stellig er is geen naturel!! Dus leg ik me neer bij yoghurt banaan in de muesli, woensdag grijp ik weer naar de yoghurt banaan maar hoor vervolgens dat er wel naturel is, jammer maar te laat, op donderdag zie ik verlangend uit naar de yoghurt naturel, maar hoor nu dat er geen naturel is.

In essentie bestaat het hospitaleren uit schoonmaken van de slaapzalen van de verdiepingen en het sanitair van de kelder en het Campamento en het ontvangen van pelgrims. Soms leveren de Hospitaleros een andere bijdrage zoals Hans Uut Twente (echte naam bij de redactie bekend) die beschikt over een meer dan gemiddeld inzicht in elektronica. Hij hoorde dat het Colegiata een buitengewoon hoge Electra rekening heeft en begreep dat de verlichting van het Campamento daar een aanzienlijk deel van uitmaakt aangezien het ieder avond op een vaste tijd aan gaat en in de ochtend weer uitgaat ongeacht of het in gebruik is of niet. Hans zag wel een mogelijkheid om op elektra te besparen en na overleg met Patxi voerde hij dit uit door het aanbrengen van sleutelschakelaar en een schakeling waarbij de lampen aangaan bij het intreden van de schemering en uitgaan als het weer licht wordt. En zie het werkt!

Vrijdag 3 juli

Een sullige Engelsman die op de berg verdwaalt, het alarmnummer belt, fietsers tegen komt die hem de weg wijzen en vervolgens bij ons incheckt zonder zich af te melden bij de Bomberos. Gevolg: een stoere afgetrainde Bombero rent de berg op en weer af in dikke mist, maar vindt geen Engelsman; dat kan ook niet: de man is allang binnen. Diana, onze Jefe de Emergencia checkt alle bedden van mensen die als laatste zijn binnengekomen, om te vragen of ze een verdwaalde man hebben gezien, zonder resultaat. Als het bij de kist in de loop van de avond volloopt met Bomberos en politieagenten en auto's met zwaailichten voor de deur en de Bomberos besluiten nogmaals de berg op en af te rennen voordat het donker wordt, krijgt Diana een goede inval; zij gaat naar de man die als laatste is binnengekomen en vraagt hem wat zijn telefoonnummer is. Dat nummer wordt gecheckt bij de Bomberos met het nummer waar de alarmmelding vandaan kwam en kassa: dat is hem. De man wordt meegenomen naar de kist, daar blijkt dat de fietsers hem de goede weg hadden gewezen waardoor hij verder kon. 'Maar waarom meldt u zich dan niet af?' vraagt de politie. De batterij van zijn telefoon was leeg, hij had wel een half uur (?) met de Bomberos gebeld. En waarom dan niet afgemeld bij binnenkomst in de Albergue? 'Tja, niet aan gedacht'.

Het zou wel eens zo kunnen zijn dat deze suffige Engelsman achteraf een forse rekening ontvangt.

Zaterdag 4 juli

'S avonds blijkt een Amerikaanse jongeman flink over zijn nek te zijn gegaan; hij kan niet meer stoppen met overgeven, ondanks dat zijn maag inmiddels allang leeg is. 112 wordt gebeld, hij blijkt een extreem lage bloeddruk te hebben. Wat blijkt: hij had in de hitte vier uur gelopen zonder te drinken en heeft door vochtgebrek waarschijnlijk een zonnesteek of warmtestuwing gekregen. Hij wordt met de Ambulancia meegevoerd naar het ziekenhuis in Pamplona. Diana en Anita halen – op professionele wijze met handschoenen en spuitbus – zijn bed af en maken het matras schoon in een donkere slaapzaal. Meer kun je niet doen als er overal mensen liggen te slapen. De volgende ochtend blijkt de hele omgeving van zijn bed en zijn locker vol te liggen met pinda's en pistachenoten. De jongeman is daar niet echt verstandig bezig geweest

Zondag 5 juli

En alweer een rommelige avond. Drie Deense meisjes melden dat hun paspoort, creditcard, pinpassen en geld is gestolen. Ze waren met zijn drieën gaan douchen en hadden alles open en bloot laten liggen. Tja, dan ben je met zijn drieën, dan kun je om de beurt douchen terwijl een ander op de spullen past, dan ben je in een Albergue waar je een afsluitbare locker hebt, en dan laat je je spullen zomaar in één tasje bij elkaar op een bed liggen; dat is vragen om moeilijkheden natuurlijk. Toen Diana ze adviseerde hun bank te bellen om de passen te blokkeren bleek dat ze dat telefoonnummer niet hadden We hebben ze geadviseerd de diefstal te melden bij de Guardia Civil, dat hebben ze kennelijk wel gedaan want de volgende ochtend stond de Guardia Civil om 09.30 uur voor de deur.

Maandag 6 juli

De dag begint goed: een Deens meisje met een lage pijndrempel staat te huilen bij de kist. Ze had de dag ervoor een blaar opgelopen, en daarop Compeed geplakt. Vervolgens ontdekte ze dat je Compeed niet op een open blaar moet plakken, dus heeft ze geprobeerd die Compeed er weer af te trekken, waarbij haar hele vel meekwam. Ze stond luid jammerend bij de deur, ze wilde niet meer, ze wilde een taxi, terug naar Saint-Jean-Pied-de-Port, haar Camino is hiermee roemloos ten onder gegaan

Dinsdag 7 juli

Omdat afgelopen nacht zowel de kelder als het Campamento niet in gebruik was, is er tijd voor extra klusjes. Ben en Hans, later geholpen door Piet, besluiten alle bovenbedden op te klappen en de bakken te stofzuigen. Er komt van alles tevoorschijn: haarclipjes, een paar euromunten, elastiekjes, tissues, een briefje van 5 euro en een bedticket gedateerd 26 april 2015.

Een kleine bloemlezing van Peregrinos in soorten en maten:

Een bejaard echtpaar komt binnen, zij is klein, hij iets groter, allebei zichtbaar niet meer helemaal recht van lijf en leden. Ze komen uit Nieuw Zeeland. Nadat ze hebben betaald voor hun bed raak ik aan de praat met de vrouw. Ik prijs haar omdat ze het volbracht heeft, want 'U bent toch geen 18 meer?'. 'Nee', antwoordt ze, 'ik ben 77.' Verbaasd vraag ik hoe oud haar man dan wel niet is. Ze krijgt pretoogjes en meldt me 'Hij is niet mijn man, hij is mijn toyboy, en hij is 10 jaar jonger dan ik. Niet gek gedaan, vind je niet?'

Kijk, dat noem ik nou een vrouw(tje) met ballen!

Een zeer vriendelijke Amerikaanse jongedame met keurig accent, haartjes piekfijn in de plooi, lipstick op de lippen vraagt of wij haar wasje willen doen. Geen probleem, daar zijn wij voor. Ze betaalt het volle bedrag voor wassen en drogen, maar de was mag absoluut niet in de droger, haar was is veel te kwetsbaar. 'Of we het dan wel voor haar in de centrifuge zullen doen?' vragen we haar. Nee, ook liever niet, ze is zo bang dat haar kleding dan kapot gaat. Uiteindelijk als we vertellen dat daar geen warmte mee gepaard gaat stemt ze toe. Een half uur later is ze alweer present om te kijken hoe het gaat met haar wasje. Die komt net uit de machine. Ze schrikt, ze was vergeten ons te vertellen dat het met koud water gewassen moest worden.

Vervolgens toont ze me haar bijna afgescheurde, schitterend gemanicuurde nagel; het is me duidelijk dat het afbreken van haar nagel voor haar op dit moment het absolute dieptepunt is van haar Camino. Dan stort ze haar frustraties uit, dat het allemaal zo anders is dan thuis en dat ze nog nooit op een zaal met vreemden heeft geslapen. Voorzichtig heb ik haar voorbereid op het snurkconcert wat ongetwijfeld om 21.45 uur aanvangt

Een Koreaans meisje strompelt binnen, kan nauwelijks op haar benen staan en dreigt in elkaar te zakken. Snel gebaar ik dat ze haar rugzak moet afnemen en op een bankje moet gaan zitten. Op mijn vraag of ze water wil klinkt haar 'Yes!' als een oerkreet die van heel diep komt. Ik haal haar lege fles uit haar rugzak vul die met koud water, zij zet hem aan haar mond en klokt met grote teugen het water naar binnen. Een Nederlander die achter me staat en alles heeft zien gebeuren zegt: 'Wat moet het dankbaar werk zijn om dit te kunnen doen'. En daarmee raakt hij mijns inziens precies de essentie van ons werk hier: een warm welkom bereiden voor mensen die zojuist de zwaarste krachtsinspanning achter de rug hebben die ze waarschijnlijk ooit zullen leveren. Soms goed voorbereid, maar vaak ook niet, met veel te zware bepakking of ongetraind.

Een Spaanse pelgrim die met zijn vrouw in de kelder is ondergebracht vindt zijn matras vies; hij wil daar niet op slapen, en zijn vrouw is allergisch dus dat kan al helemaal niet. Ik meld dat de matrassen inderdaad oud zijn, dat dit een tijdelijke situatie is maar dat het laken brandschoon is. Omdat mijn Spaans ver te kort schiet om deze discussie voort te zetten verwijs ik hem naar Marisol. 'Wie Marisol dan wel is' wil hij weten. 'Is zij de baas hier?' Ik antwoord dat zij niet de baas is, maar wel veel te vertellen heeft. Op hoge toon informeert hij wie dan wel de baas is. Ik heb nog nooit iemand zo zien schrikken als deze man na mijn antwoord 'De prior'.

Woensdag 8 juli

Een Roemeen aarzelt 's morgens bij de deur. Hij heeft 15 kilo in zijn rugzak, waaronder een complete kampeeruitrusting: tent, matje, kooktoestel, potten en pannen. Gloednieuw aangeschaft, opdat hij tijdens zijn Camino van niemand afhankelijk zou zijn en altijd kon slapen waar hij wil. Echter: twee nachten in een Albergue hebben hem doen inzien dat slapen in een Albergue een sociale belevenis is, die hij al kamperend zou missen. De totale uitrusting wordt achtergelaten. Dat hij daarmee een flinke investering heeft gedaan die bij nader inzien nutteloos is gebleken maakt hem niet uit: hij heeft verleden jaar kanker gehad en is tot de conclusie gekomen dat geld niet belangrijk is.

Sinds enkele dagen zijn er twee priesters in opleiding die 's middags bij de deur staan; één komt uit Argentinië, de ander uit Peru. Aanvankelijk waren ze erg verlegen, wisten zich geen houding te geven maar in de loop der tijd beginnen ze zich prima van hun taak te kwijten. Ze spreken Spaanstalige Peregrinos aan, ongetwijfeld om met hen de religieuze motieven om een Camino te gaan lopen aan een grondig onderzoek te onderwerpen. Maar allengs breiden ze ook bij de meer aardse zaken hun taakopvatting fors uit: zij wijzen de Spaanssprekende pelgrims erop dat de rugzak af moet en dat ze hun schoenen in het schoenenhok moeten plaatsen. De Spaanse Peregrinos nemen deze huisregels van het Colegiata veel makkelijker aan dan van ons, simpele Nederlanders die slechts een paar woorden Spaans spreken; zij laten zich dan ook door de a.s. priesters – om in Bijbelse termen te blijven – als lammeren leiden, en zo hoort het ook.

Na 2 weken poetsen, vegen, boenen, zwabberen, stofzuigen, brood halen, groente en fruit bestellen, veel, heel veel Pastelerias, maken we ons op voor het afscheid. Van Marisol en Patxi, de prior Don Juan Carlos en zijn missionarissen in opleiding (mio's?).

Een laatste bestelling wijn leidt tot grote verwarring en hilariteit. Want opeens is de doos van de Rosado gelijk aan de doos van de rode wijn. Gevolg, een overvloed aan Rosado. En dat kan niet, want Ben, die een stuk glas in zijn Pasteleria trof, verdient zijn favoriete rode wijn.

Zo komen we zeker nog de laatste uurtjes in het Praathuis op de eerste verdieping door. Het ontroert ons weer dat we deel mogen zijn van de Camino van zovelen en van zover.

En volgend jaar staan we weer klaar om deze fantastische klus te herhalen.

Periode 9: vrijdag 10 juli t/m vrijdag 24 juli 2015

Hospitaleros: Maria Bindels, Inge Egmond, Herman Holtmaat, Thea Kanters-van Dijk, Gerard van der Werf, Inge van der Zanden, Toine van Moorsel

Aantal pelgrims: 3.044 (2014: 2.838)

V.l.n.r.: Staand, Herman Holtmaat, Thea Kanters-van Dijk, Gerard van der Werf, Maria Bindels
Zittend, Toine van Moorsel, Inge Egmond, Inge van der Zanden, en Marisol

Vrijdag 10 juli

Iedereen is goed aangekomen. Het is voor de meesten van ons “een beetje thuiskomen”!
Na een gezamenlijke maaltijd van de oude en nieuwe crew zijn we om 14 uur gestart.

Vermeldenswaardig was:

- Ria Bindels vierde haar verjaardag
- Een pelgrim met 2 honden, die aan weerszijden een tasje droegen.
- We hebben 194 pelgrims aan onderdak geholpen.

Zaterdag 11 juli

Het begon met de mededeling van een meisje dat haar iPod was gestolen. We hebben haar geadviseerd in Burguete aangifte te doen.

De hele dag "Txirimiri" of wel mist, waardoor er door de Bomberos een Italiaans stel van de berg werd gehaald en hier werd afgeleverd.

's Middags zat er een jonge man in de hal beneden op zijn gitaartje te spelen, dat gaf een leuke sfeer.

Toen we dachten dat we bijna klaar waren meldde zich om 21.00 uur een Engelstalig meisje met verdachte bulten. Wij hebben haar gelijk geïsoleerd en overlegd wat te doen. Alle kleren in een plastic zak en de rugzak en schoenen in een andere. Drie andere mensen een ander bed gegeven en de lakens en slopen ook eraf. Met haar naar de wasmachineafdeling - uitkleden en alles in de was. Geprobeerd om het stoomapparaat aan de gang te krijgen wat ons niet lukte. Toen met een spuitbus de inhoud van de plastic zak bespoten. Morgenvroeg zal ze alles terug krijgen. We zijn hier van 21.00 uur tot 23.30 uur mee bezig geweest. Uiteindelijk de handleiding gevonden.

Zondag 12 juli

Om 6 uur meldde zich het meisje om haar spullen terug te krijgen. Toine heeft alles met haar afgehandeld en ze is schoon en ontsmet op pad gegaan.

In een kussen werd de gestolen gewaande iPod gevonden. Via Marisol de politie in Burguete laten bellen. Waarschijnlijk had het meisje daar aangifte gedaan.

Vandaag komt er een groep van 36 waarvoor een grote tent is opgezet achteraan op het Campamento. De grote tent is om te eten. Zelf slapen ze in kleine tentjes. E.e.a. was van te voren gereserveerd. Ze blijven 2 dagen.

Om 20 uur kregen we de vraag of er plaats was voor een groep van 11 personen, 3 begeleiders en 9 kinderen. De groep naar de derde etage die nog leeg was.

Maandag 13 juli

Vandaag begint weer met mist en dan gaat eindelijk de zon schijnen. Nadat de herberg is gepoetst, lekker met een koffie op het terras.

Vandaag komt er nog een groep jongeren met eigen tentjes die ook achteraan op het Campamento hun tenten opslaan. Zij blijven één nacht.

's Middags melden zich 2 pelgrims met 2 paarden. Deze paarden in de wei achter de oude herberg. De man en de vrouw willen ook in deze wei bij hun paarden slapen. Langs de rivier staat ook een tent met een ezel, illegale pelgrims? Om 21.15 uur komt er een Peregrina met haar etenbon, ze was de tijd vergeten. Heb haar snel naar Casa

Sabina gebracht. Ze kon alsnog eten, geen probleem! En dan bij het afsluiten zien we nog iemand in de wasserij bezig met de handwas. We sturen hem weg en sluiten de deur.

Dinsdag 14 juli

Toine wordt 's nachts om 1.15 uur gewekt door een leider van de jongerengroep op het Campamento. Er staan 2 Poolse pelgrims voor hem. Hij brengt ze onder in een van de cabines en hervat zijn slaap.

Dan vinden we 's morgens voor de 2^e deur van de herberg een slapende pelgrim, maar deze man wilde niet anders. We hebben hem 's avonds al bezig gezien. Hij stond te koken op een gasbrander op een op een bank tegenover de herberg.

Toen we koffie gingen drinken zagen we nog 2 pelgrims in diepe rust in hun slaapzak liggen in het gras tegenover de kerk.

Na de koffie een rondleiding o.l.v. Herman door de kloostergang. Om 15.00 uur meldde zich een groep van 23 jongeren, zonder cash, ze moesten eerst maar wachten tot na 16.00 uur want het was ontzettend druk aan de balie. Ondertussen konden ze geld halen in Burguete. De groep werd later ondergebracht in de Sótano.

Er meldde zich ook een Spanjaard die een verkeerde rugzak had meegenomen van de luchthaven in Lourdes. Hij liep in de kleren die in de rugzak zaten. Via een foto en een dagboek werd een telefoonnummer gevonden. Uiteindelijk bleek dat zijn rugzak nog in Lourdes stond. Wegens de afgesloten wegen, Tour de France, onmogelijk om naar Lourdes te gaan. Hij mag nog een nacht blijven.

Vanmiddag kwam om 14.45 uur de prior op bezoek met de ambassadeur van Z. Korea en zijn gevolg. Na het handen schudden en enige uitleg van de prior vertrokken ze weer.

Ambassadeur van Zuid Korea

De twee verloren rugzakken

Woensdag 15 juli

In de loop van de dag blijkt dat de verwisselde rugzak niet in Lourdes staat maar dat er een Italiaan mee onderweg is. Hij is naar St.-Jean gereisd en komt in de loop van de dag in Roncesvalles aan.

Dat was een speciaal moment van deze aankomst. Beiden weer gelukkig met hun eigen rugzak.

De jongeren op het Campamento zijn ook weer vertrokken. Ze hadden hun eigen tenten, maar de toiletten zagen er niet uit. Dus een stevige schoonmaakbeurt!

's Avonds meldde zich weer een meisje met verdachte plekken, deze keer hevig. We hebben weer gelijk de nodige maatregelen genomen. Ze had een bed op de 3^e etage en ook dat bed met het stoomapparaat bewerkt wat de nodige aandacht trekt. Ze had in dezelfde herberg in St.-Jean geslapen.

Dan kwam er nog een familie, opa, oma, kinderen en kleinkinderen die we nog op de 3^e konden plaatsen.

De pelgrims uit de bus hebben we in de Sótano ondergebracht.

Donderdag 16 juli

Vanmorgen geen mist, het belooft een mooie dag te worden. Tijdens het koffie drinken hebben we het schema besproken waarop aangegeven de brandblusmiddelen en de vluchtwegen in geval van brand. Na de koffie beneden de alarminstallatie besproken en toen een rondgang door de herberg gemaakt om te zien waar de blusmiddelen aanwezig zijn.

's Middags meldt zich de prior, hij zei dat er vanmiddag 28 studenten komen uit Burgos die tot 22 juli blijven. Ze worden ondergebracht in de laatste 4 houten bungalows H, I, J en K. Ze moeten allerlei klussen gaan doen voor de prior.

Vrijdag 17 juli

Om 7.45 uur weer iedereen vertrokken. Na de schoonmaak aan de koffie. We troffen Mercedes en vroegen haar een bezoek te organiseren aan de oude herberg. Toen we aan de koffie waren kwam ze met de sleutel en konden we gelijk mee naar de oude herberg. Wat een verschil zeg. Het ziet er prachtig uit, een soort conferentieruimte is het geworden met aan de kant van de nooduitgang ook een trap naar beneden.

Vandaag gaan we veranderen van restaurant, we gaan naar Casa Sabina! Hier kunnen we kiezen uit het dagmenu.

Het is tussen 14.00 en 16.00 uur een drukte van belang. In deze holle ruimte van de receptie worden de geluiden nog eens versterkt!

Om 17.30 uur komen de Bomberos met een Peregrina die ze van de berg hebben gehaald. Ze was verdwaald en had 112 gebeld. Ze was, komende uit Frankrijk, op de asfaltweg op een gegeven moment niet rechtsaf gegaan doch rechtdoor gelopen en toen wist ze het niet meer, dus 112 bracht redding!

Later een vrouw die haar portefeuille op de berg had vergeten. Maar het was al laat dus advies aangifte te doen. Maar later werd de portefeuille, gevonden door een pelgrim, binnen gebracht en aan de gelukkige eigenaar overhandigd.

Tegen sluitingstijd kwamen er 2 pelgrims, die in een tent de nacht zouden doorbrengen, vragen of ze toch niet een bed konden krijgen vanwege de regen. Die kregen ze van ons tegen betaling van het verschil!

Herman trof in de hal bij de fietsenstalling een zwerver met zijn hond aan. Hij heeft hem daar een andere hoek aangewezen en rustig laten liggen.

Zaterdag 18 juli

De meeste pelgrims die vertrokken gingen met droog weer op stap, echter om 7.50 uur brak er noodweer los met onweer, het was gelukkig van tijdelijke aard. Hoezen voor de rugzak konden we niet vinden, dus ook niet verkopen. Bleken ook niet voorradig te zijn.

6 Jongeren met een tentje kozen er voor om toch buiten te gaan slapen hoewel we ze gewaarschuwd hadden dat er vanavond regen zou komen. In de loop van de avond kwamen ze toch hun tickets omwisselen voor de Sótano. Vele jongeren achter de kerk die te pas en te onpas toiletten gebruiken. We hebben een paar bonnetjes van 3 euro laten betalen.

Om 21.00 uur kwamen die jongeren, 21 geen pelgrims maar scouts, om onderdak vragen. Ze hadden geen geld. Je kunt toch deze jongeren niet dakloos de nacht laten doorbrengen. We besloten ze uiteindelijk in de laatste ruimte van de Sótano onder te brengen. Voor wie geen bed dan maar op een matje op de grond. (Suelo). We hebben ze 80 euro laten betalen. Al met al een rumoerig besluit van de dag.

Zondag 19 juli

Iedereen weer op tijd vertrokken. Ook de jongeren uit de Sótano, hoewel er eentje was die zijn schoenen in de droger had gestopt. Ze hebben zelfs de tafel, waar ze aan gegeten hadden, schoon achtergelaten.

Na de mis van 12.00 uur was er net als gisteravond een concert die begon in de kloosteromgang (Claustro) en al spelende naar la Capilla werd gegaan. Hierna al zingende en spelende naar de kerk waar het concert werd voortgezet. Heel mooi was een duet saxofon en orgel. De saxofonist begon met spelen in de crypte en kwam spelend naar boven terwijl ook het orgel werd bespeeld. Prachtig concert hebben we mogen beluisteren.

Vermeldenswaardig, een moslim die niet tussen de vrouwen wenste te slapen en toen maar buiten ging liggen. Hij had een tentje bij zich.

Op 2 pelgrims na volle bak, we hoefden nét niet naar het Campamento.

Maandag 20 juli

Het weer is prachtig, het belooft een mooie dag te worden!

Vandaag niet veel te beleven, weinig pelgrims. Er zijn er die buiten willen slapen.

Herman ging naar de pelgrimsmis. Don Juan Carlos liet hem even voor de mis een E-reader zien met een Engelse tekst. Groot was zijn verbazing toen zijn naam werd genoemd. Herman Hospitalero zal het epistel lezen. Ja, toen moest hij wel naar voren komen en het epistel in het Engels voorlezen.

's Avonds tegen tien, kwamen een Poolse meisje en jongen en een Duitse jongen een stempel halen. Op mijn vraag of ze ook een bed willen, vraagt het Poolse meisje om een douche. Echter 3 euro moest dat kosten. Nee, we gaan ons wel in de rivier wassen en buiten slapen richting Burguete. Om 22.30 uur trof Toine 15 jongeren aan die nog naar St.-Jean wilden gaan. Hij stuurde ze achter de herberg de juiste richting op.

Dinsdag 21 juli

Op het gras achter de herberg en op het stukje waar normaal tentjes staan liggen er 2 te slapen die tegen tien wakker worden! Uitgeslapen? Lekker in de zon wakker worden!

Vanaf 14.00 uur loopt het lekker door en na aankomst van de bus moesten we al naar de Sótano.

Om 21.30 uur brak er een hevig onweer los, de lichten gingen uit en aan, de pelgrims die gegeten hadden kwamen door de hevige regenbui aangerend. Om 21.55 uur kwamen er nog 2 Engelse pelgrims binnen, ze waren doorweekt. Een paar droge handdoeken deden wonderen. We hebben ze op 2 vrije gereserveerde bedden gelegd op de eerste etage.

Toen konden we eindelijk de dag afsluiten met een glas wijn!

Woensdag 22 juli

En het blijft maar lichten en regenen in de nacht.

Om 0.30 uur hoort Inge de bel en door het raam ziet ze 2 pelgrims staan. Gerard wordt ook door haar geactiveerd en samen gaan ze naar beneden. Het zijn 2 pelgrims op de fiets die om 18.00 uur dinsdag uit St.-Jean zijn vertrokken. Men had ze gezegd dat het 3 uur fietsen was.

De fietsen in de gang en afladen en toen met de 2 naar de Sótano waar we gelukkig nog een paar vrije bedden hadden.

De door de prior georganiseerde jongeren voor zijn klussendienst, verven van de banken e.d. zijn weer vertrokken. Ze hebben de 4 houten cabines schoon achtergelaten.

Met de was op het Campamento ging het minder goed. Beide machines kunnen niet samen aanstaan, dan valt de stroom uit.

Donderdag 23 juli

We werden getraakteerd door de prior op Churros met chocolade, volgens hem door hemzelf gemaakt. Verder niets interessants te melden. We hebben maar 183 pelgrims in huis. Totaal deze 2 weken 3044 pelgrims onderdak verleend.

Morgen gaan we de dienst overgeven aan onze opvolgers. We hadden een fijne gezellige groep die gezamenlijk deze herberg schoon en draaiende hebben gehouden

Periode 10: vrijdag 24 juli t/m vrijdag 7 augustus 2015

Hospitaleros: Piet Gijsbers, Sabina Gijsbers-van Zantvliet, Ellie Kruitbosch, Herman Rabbers, Martha Ridderbos, Geert Siebers, Mieke Siebers-van Zantvliet, Janka Kortland

Aantal pelgrims: 4.012 (2014: 3.736)

V.l.n.r. en van bovenaf: Piet Gijsbers, Herman Rabbers
Geert Siebers, Mieke Siebers
Janka Kortland, Martha Ridderbosch
Ellie Kruitbosch. Sabina Gijsbers

Vrijdag 24 juli

Met een team bestaande uit 7 ervaren Hospitaleras en Hospitaleros, aangevuld met Janka die het vak nog moet leren, is de overdracht van taken snel gebeurd. Een kort bezoek, met de benodigde uitleg van Toine, aan het Campamento met zijn nieuwe cabines en een demonstratie van de nieuw aangeschafte bedwantsenbestrijder in de wasruimte, brengen ons weer helemaal op de hoogte. Na het gezamenlijke diner bij Casa Sabina kunnen we dan ook meteen aan de slag.

In de loop van de dag loopt de herberg aardig vol, zo vol zelfs, dat we een man in 'n rolstoel die samen met zijn vriendin vanuit Roncesvalles naar Pamplona wil "rollen" alleen nog maar een plaats in de kelder kunnen aanbieden.

Rond acht uur meldt zich iemand met de vraag of zijn fiets al is aangekomen. Dat blijkt inderdaad het geval maar het duurt wel even voor de sleutel gevonden is van de deur waarachter de fiets is opgeborgen. Na ca. 'n half uur zoeken, worden fiets en eigenaar weer met elkaar verenigd.

Net tegen tien, wanneer we denken de herberg te gaan sluiten, worden we geconfronteerd met een zeer agressieve Fransman die het allemaal maar "dikke shit" vindt en ons Hospitaleros bedreigt. Niet alleen weigert hij te betalen, maar op ons verzoek ook de herberg niet te verlaten. We zien ons daarom

genoodzaakt 112 te bellen en assistentie te vragen van de politie. Gedurende de tijd die de politie nodig heeft om vanuit Pamplona Roncesvalles te bereiken, heeft het Franse koppel een douche genomen en verdwijnt door een zijdeur. Wanneer de politie arriveert, zijn de vogels gevlogen. Intussen is van een reguliere sluiting weinig terecht gekomen zodat er hier en daar nog pelgrims rondwandelen die we vriendelijk moeten vragen hun bed op te zoeken.

Zaterdag 25 juli

De dag begint grauw maar veel tijd om daar aandacht aan te besteden is er niet want er meldt zich 's morgens vroeg al een pelgrim die 's nachts gebeten is door bedwantsen. Werk aan de winkel dus. We vragen de (Engelse) pelgrim om met zijn rugzak naar de wasruimte beneden te gaan waar we met de bedwantsenbestrijder zijn rugzak en de hele inhoud daarvan ontsmetten. We geven hem kleren die hij na het douchen aan kan trekken waarna alles in de wasmachine gaat op 60 °C en hij intussen met zijn vriendin kan gaan ontbijten bij Casa Sabina. Op de slaapzaal ontsmetten we later alle 4 de bedden in de buurt van waar hij heeft geslapen en geven aan Marisol door in welke herberg deze pelgrim de vorige nacht heeft geslapen.

Wat later volgt de tweede verrassing; "onze" agressieve Fransman blijkt de nacht te hebben doorgebracht op het Campamento. Enkele vriendelijke dames die daar aanwezig waren om de komst van een grote groep kinderen voor te bereiden, hebben het duo binnengelaten.

Dat sommige pelgrims slordig omgaan met hun spullen waren we wel gewend, maar de Engelsman die zijn was aanbod met € 210,00 verstoppt in de zakken van zijn short, spant voorlopig toch wel de kroon. Toen hij zijn was op kwam halen vertelde hij het geld pas te missen

toen hij bij Casa Sabina zijn, volgens hem, welverdiende biertje wilde betalen. Hij was dan ook dolblij toen de wasvrouwjes hem de inmiddels gedroogde bankbiljetten konden aanbieden.

Rond 17.00 uur zijn alle plaatsen in de herberg bezet en moeten we voor het eerst mensen doorverwijzen naar het Campamento.

Wanneer we 's avonds de balans op maken hebben we 335 mensen onder de pannen waaronder 'n groep van 75 kinderen met begeleiding; zij zullen tot 30 juli blijven. Met het Colegiata is afgesproken dat alle schoonmaak activiteiten door de groep zelf gedaan zullen worden.

Gelukkig blijft vanavond verder alles rustig zodat om 22.00 uur de verlichting overal uit kan.

Zondag 26 juli

Het is met slechts 7 °C erg fris vandaag wanneer de eerste wandelaars iets na zessen aan hun tocht richting Santiago beginnen. Verder is het spannend of onze inspanningen om de bedwantsen te

eliminieren succesvol zijn geweest. Pas wanneer de hele herberg leeg is en zich niemand heeft gemeld, kunnen we (voorlopig?) opgelucht ademen.

Na alle hectiek van de twee voorgaande dagen is het vandaag heerlijk rustig. In de loop van de middag komt een Duitse pelgrim per fiets met aanhangertje waarin hij zijn hond vervoert binnen. We kijken bewonderend naar de man, die al niet meer zo piep is, die met dit hele span over de Ibañeta pas is gekomen; wanneer hij ons wat later de 3 lege accu's van zijn elektrische fiets aanbiedt om op te laden, wordt die bewondering toch wat minder.

Een Franse pelgrim met een blaas aan zijn kleine teen van ongeveer het formaat van zijn kleine teen, wordt door ons deskundig personeel van "Medisch Centrum West", dokter Ellie en broeder Geert, ontsmet waarna met pincet en lancet zijn overtollige huid vakkundig wordt verwijderd.

Wanneer we de boeken voor vandaag sluiten, hebben zich 138 pelgrims aan de balie gemeld; twee gereserveerde tickets worden niet opgehaald, zodat we met de groep van 75 personen uit 't Campamento in totaal op 213 uitkomen.

Omdat het weerbericht voor morgen een regenkans van 60 % aangeeft, besluiten we om de was die dan nog buiten hangt maar even naar binnen te halen en op te hangen in de wasruimte. Dan kan iedereen tenminste droog vertrekken.

Maandag 27 juli

De kans op regen die gisteren nog op 60% stond, is in de loop van de nacht naar 100% gestegen zodat de verkoop van poncho's deze morgen naar grote hoogte stijgt en een aantal pelgrims maar wat blij is dat we hun was gisteren droog hebben binnengehaald.

Bij het schoonmaken van de bedden blijkt iemand zijn pelgrismenu bij Casa Sabina slecht verteerd te hebben en heeft een deel daarvan zowel in zijn bed als in de wasruimte gedeponed. Gewapend met plastic handschoenen en 'n grote keukenrol gaan we de bende te lijf; kussens en lakens gaan daarna de wasmachine in op 90 °C.

Groep 10 heeft toch wel wat met geld, want enkele bedden verder vinden we onder een hoofdkussen een goed gevulde portemonnee waarin ook nog eens 'n bankpas en 'n creditcard blijken te zitten. Het duurt tot ruim voorbij tien voor de rechtmatige eigenaar zich bij Marisol komt melden om zijn verloren eigendom op te halen.

Hoewel het vanmorgen flink heeft geregend, zien de schoenen en de kleding van de pelgrims die binnenkomen er nog redelijk schoon uit. Misschien dat daarom de bedwantsen, die toch niets van regen moeten hebben, met een pelgrim uit Saint-Jean-Pied-De-Port zijn meegereisd om ons met een bezoek te vereren. Opnieuw werk aan de winkel dus voor de bedwantsenbestrijder. Wanneer de hele ontsmettingsprocedure achter de rug is (waaronder het doorgeven aan Marisol waar deze pelgrim heeft overnacht), vragen we aan de dame in kwestie om ons morgenvroeg bij het verlaten van de herberg even te melden of onze inspanningen vrucht hebben afgeworpen.

Wat later klopt 'n Japanse pelgrim (日本の巡礼者) aan de deur van de Habitación Hospitaleros met de vraag of de bultjes op haar voet ook afkomstig kunnen zijn van bedwantsen. Wij hebben stellig de indruk dat het om gewone muggenbulten gaat en vragen haar om later terug te komen wanneer de verschijnselen erger worden. Gelukkig hebben we haar niet meer gezien.

Met 175 pelgrims in de herberg en 75 in het Campamento, komen we voor vandaag uit op een totaal van 232.

Dinsdag 28 juli

Onze Franse dame is de vraag om ons bij het verlaten van de herberg even in te lichten kennelijk vergeten; daarom haar beddengoed voor alle zekerheid toch maar even een extra wasbeurt van 60 °C gegeven.

Het is goed te merken dat in Italië de vakantieperiode is aangebroken, want de Italiaanse pelgrims zijn vandaag overduidelijk in de meerderheid. Het is dan ook een en al Italiaans dat de klok slaat.

Een Ierse pater van de orde der Dominicanen is net met zijn vader aan de Camino begonnen; hij draagt het witte habijt van zijn orde en trekt daarmee veel bekijks. Ook wij vragen natuurlijk of we hem samen met zijn vader mogen fotograferen.

Vandaag heeft de bedwantsenbestrijder gelukkig in de doos kunnen blijven wanneer we om 22.00 uur de deuren sluiten. We zijn dan met 252 (177 + 75) personen in totaal.

Woensdag 29 juli

Het onderwijs in Spanje laat volgens ons duidelijk te wensen over en dan met name het vak lezen. 's Morgens bij het verlaten van de herberg meldt zich een Spaanse dame waarbij de stoom uit de oren komt, omdat niemand haar heeft verteld dat de verlichting al om 6.00 uur aangaat en de herberg om 8.00 uur sluit. Haar wijzen op de regels van de herberg die op verschillende plaatsen zijn aangeplakt doet de stoomdruk nauwelijks afnemen; zij wil een klacht indienen en gebruikt daarvoor het logboek op de tafel in de hal waarin ze haar grieven duidelijk kenbaar maakt.

Kennelijk neemt de geestelijkheid tegenwoordig ook vakantie, want na de Dominicaan van gisteren krijgen we vandaag een Franciscaan uit Italië op bezoek.

Aangezien hij geen geld heeft om te betalen vragen we hem te wachten tot Marisol terug is omdat zij de hiervoor geldende regels kent. Wat later komt hij, in gezelschap van de 2 seminaristen die bij het Colegiata stage lopen met een bonnetje voor een bed in de kelder.

Tegen 15.00 uur begint het erg mistig te worden en ruim 'n uur later nemen de vragen om de handwas

even in de centrifuge te stoppen zodat die sneller droogt flink toe; goed voor de Donativo pot dus.

Wanneer we rond 9.00 uur de wasruimte sluiten, hangt er nog heel veel natte was te drogen. We zijn benieuwd of die morgenvroeg droog is.

Voor de 273 (198 + 75) pelgrims die vannacht van onze service gebruik maken is het spannend hoe de vlag er morgenvroeg bij zal hangen.

Donderdag 30 juli

Een weersverwachting, met 'n kans op neerslag van 60% op donderdag en van 90% op vrijdag, lokt maar weinig pelgrims om vroeg uit de veren te komen. Waar het andere dagen al behoorlijk druk is wanneer de herberg om 6.00 uur open gaat, hebben zich nu pas 2 dapperen gemeld die de regen gaan trotseren. Wanneer we rond 7.00 uur de eerste ronde op de slaapzalen lopen, ligt nog zeker een kwart van "onze" pelgrims lekker in de slaapzak. We maken hen er nog maar een keer op attent dat er om 8.00 uur toch echt gesloten gaat worden. Kennelijk is een groot aantal pelgrims er vanuit gegaan dat het in Spanje nooit regent, want de voorraad poncho's slinkt zienderogen. Wat later komt er bij

het schoonmaken van de bedden opnieuw 'n portemonnee met daarin ruim € 200,00 tevoorschijn; we dragen het kostbare kleinood over aan Marisol waar het later wordt opgehaald. Achteraf blijkt dat de eigenaar er in Burguete pas achter kwam dat hij zijn geld vergeten was; die extra km's had hij er echter graag voor over.

Enkele Franse families "doen" met hun kinderen de Camino; in totaal zijn ze met 21 personen. Wanneer het droog is wordt er in tenten overnacht, maar zodra de weergoden voor hen wat minder weer in petto hebben wordt uitgeweken naar Albergues. Voor het vervoer van alle bagage wordt er naast een auto gebruik van pakezels.

Op 'n enkele opklaring na blijft het de hele dag "nat", variërend van flinke plensbuien tot miezeren. Bij al die nattigheid hoort dan ook nog eens een temperatuur van 12 °C die het allemaal nog guurder maakt voor de pelgrims. De wasmachines en de drogers draaien dan ook overuren. Met een score van 226 pelgrims blijven we ruim boven het aantal in 2014.

Vrijdag 31 juli

Alhoewel de voorspelling uitging van 100% regen, is het vanmorgen toch droog wanneer de pelgrims vertrekken. Ook is het onweer dat voor vandaag werd voorspeld vannacht al over getrokken; of St. Jacobus daar 'n hand in had weten we natuurlijk niet, maar het is in ieder geval fijn voor de pelgrims.

Er wordt voor vandaag een hausse aan pelgrims verwacht en daarop anticiperend gaan we alvast het Campamento inspecteren dat door de groep die hier eerder gehuisvest is geweest "schoon" achtergelaten zou worden. Nu is de definitie schoon een rekbaar begrip, maar de puinhoop die wij er aantreffen is zelfs in de meest ruime zin van het woord niet schoon te noemen. We klampen Patxi aan hoe we hier mee verder moeten want in deze "puinhoop" kun je toch moeilijk vermoeide pelgrims onderbrengen. Patxi tovert ergens een schoonmaakploeg vandaan en wanneer de eerste pelgrims in het Campamento arriveren, ziet alles er Spic en Span uit.

De wasruimte behoort vandaag opnieuw tot de favoriete bestemming van de pelgrims; het wordt er zelfs zo druk dat we vanaf 19.00 uur geen was meer kunnen innemen omdat er nog 15 "wassen" staan te wachten. Als tweede favoriet kan de bus uit Pamplona worden genoemd; deze brengt ons vanavond meer dan 70 pelgrims die voor het grootste deel in het Campamento moeten worden ondergebracht. Met deze buslading komen we voor vandaag uit op 275 pelgrims.

Zaterdag 1 augustus

Wij hebben geluk, want het wordt vandaag volgens Marisol de drukste dag van het jaar; er zijn al 70 reserveringen binnen voor de herberg en 80 stuks voor het Campamento. In overleg met Marisol worden vandaag alleen de wandelaars die uit Saint-Jean-Pied-de-Port komen zo lang mogelijk ondergebracht in de herberg en worden fietsers en "busgangers" meteen doorverwezen naar het Campamento. De overloop wordt gereserveerd voor noodgevallen; dat zijn wandelaars die nog laat binnen kunnen komen.

Die voorspelling komt inderdaad uit, want het is 'n drukte van belang en het is niet eenvoudig om het overzicht te bewaren. Gelukkig assisteren Patxi en Edurne ons op de aller drukste momenten en vanaf ca. 18.00 uur moeten pelgrims doorverwezen worden naar Burguete of zelfs verder.

Iets voor tieners leveren de Bomberos nog drie pelgrims af; ze vonden zichzelf oververmoeid en hebben zich komend vanuit St.-Jean onderweg op laten pikken. Ze worden ondergebracht in de overloop waar nog juist plaats is voor 3 personen.

Na alle schaapjes die binnen zijn geteld te hebben komen we in totaal uit op 467.

Zondag 2 augustus

Hoe Gerard het voor elkaar heeft gekregen is ons niet duidelijk, maar wij vermoeden dat hij bij het samenstellen van groep 10 stiekem de lijst met geboortedata heeft bekeken. De kans dat er tijdens een periode van twee weken drie mensen jarig zijn, is 'n kans van ca. 60 op 'n miljoen. Maar na Mieke en Martha hebben we vandaag met Janka toch echt de derde jarige in ons midden. Dat kunnen we natuurlijk niet ongemerkt voorbij laten gaan; reden waarom we Marisol hebben gevraagd om een taart te bestellen die we tijdens het reguliere koffie-uurtje bij Casa Sabina aanspreken.

Omdat Janka iemand is die het vak nog moest leren, iets wat ze tijdens deze eerste week in onze ogen uitstekend heeft gedaan, hebben wij als groep gemeend deze progressie met iets tastbaars te moeten honoreren. Een Hospitalera-diploma leek ons een uitstekend idee.

Na alle hectiek van gisteren lopen vandaag zowel herberg als Campamento rustig vol totdat rond 16.00 uur een 17-jarig Italiaans meisje als vermist wordt opgegeven. De Bomberos gaan meteen op zoek maar kunnen niets vinden. Vervolgens wordt er een helikopter ingeschakeld om te helpen bij het zoeken. Na een poosje worden de namen van de ingeschreven pelgrims gecheckt, maar van 'n meisje van 17 jaar ook hier geen spoor. Opnieuw gaan Bomberos en helikopter op zoek en weer wordt er niets gevonden.

Bij de ingeschreven pelgrims vinden we wel de naam van een Italiaanse, maar die is al 26 jaar; ze kwam samen met een vriendin erg vermoeid binnen en is ondergebracht in 't Campamento. Toch maar eens gevraagd en zij blijkt inderdaad de gezochte persoon en heeft om hulp gebeld; naar haar zeggen was ze zo vermoeid dat ze vergat om te melden dat geen hulp meer nodig was. Gelukkig voor haar volgt er geen gepeperde rekening, maar in Oostenrijk was zo'n "grapje" haar duur komen te staan.

De assistentie van de Bomberos kan vandaag niet op, want tegen tieners worden er nog twee oververmoeide Fransen binnen gebracht. Ze hadden, samen met een vriend, 'n bed gereserveerd in de herberg maar kwamen niet opdagen. Hun vriend, die hen vooruit gelopen was, heeft daarop de Bomberos gebeld. Deze laatste gasten brachten ons totaal voor vandaag op 304.

Maandag 3 augustus

Wanneer de eerste week van het hospitaleren er op zit, beginnen de dagen steeds meer op elkaar te lijken. Dat geldt ook voor deze dag die rustig voortkabbelt. Eerst de herberg en 't basement vol, gevolgd door 't Campamento. Op het Campamento bergen we ook nog eens een groep die plaats gereserveerd heeft voor zo'n twintig tenten. Kort voor sluitingstijd komt er nog een achttal personen aan; het zijn minder validen met hun begeleiders. Ze zijn onder de noemer "discamino de Santiago" op weg naar Santiago.

Met dit laatste achttal noteren we vandaag 370 pelgrims in de boeken.

Dinsdag 4 augustus

Gelukkig hebben de mensen die het weer voorspellen 't ook wel eens mis. De voor rond 6.00 uur voorspelde regen met 'n grote kans op onweer blijft uit, zodat de pelgrims in ieder geval droog kunnen vertrekken. Een enkeling schaft zich voor de zekerheid toch maar een poncho aan maar tegen 11.00 uur ziet het er niet naar uit dat hij of zij die vandaag nodig zal hebben. Er zijn voor vandaag slechts 36 reserveringen wat voor deze drukke periode van het jaar weinig is; dat is later ook terug te zien in het totaal voor vandaag dat uitkomt op 321. In de loop van de middag daalt de bewolking en hult de herberg in gure en natte nevelen, die voor de mensen die bij het Campamento staan om de pelgrims op te vangen minder prettig is. Tegen tien keeren ze verkleumd van de kou terug in het Oficina van de Hospitaleros.

Woensdag 5 augustus

Stabiël is het weer nog steeds niet. Vandaag hebben we opnieuw een heel zonnige dag, maar later in de middag betreft het weer en eindigen we met 'n herberg die in mist is gehuld. Een vrouw heeft tijdens haar wandeling vanuit St.-Jean-Pied-de-Port onderweg 'n twintigtal insectenbeten opgelopen die flink jeuken. Het lijkt niet op de beet van bedwantsen en volgens eigen zeggen reageert ze soms overgevoelig op sommige insectenbeten. We geven haar een gekoelde zak met gel om daarmee de ergste jeuk weg te nemen en raden haar aan om er morgen in Burguete door de dokter naar te laten kijken.

Marisol is gebeld dat Bomberos op zoek zijn naar 2 Duitse vrouwen die ergens vastzitten op de berg met hun kinderen en 'n baby in een wandelwagen. Zij hebben 'n rugzak meegegeven aan 'n passant met het verzoek die in de herberg af te geven. Wanneer wij om 0.15 uur het licht uitdoen en samen met de 310 pelgrims onder de wol gaan, hebben we nog steeds niets van hen gehoord.

Donderdag 6 augustus

Geen bericht is goed bericht denken wij maar, wanneer we gedurende de nacht niet worden gewekt om de herberg open te doen. Dat verandert zodra 'n pelgrim om half zeven bij het verlaten van de herberg ons doodleuk mededeelt dat hem gevraagd is om door te geven dat de als vermist opgegeven personen in de schuilhut zouden overnachten. Op het Campamento vraagt iemand waar de ontbijtzaal is; er staat toch immers de B van breakfast op haar ticket!! Rare jongens toch die pelgrims. Het verhaal van de vermissing krijgt om 11.00 uur een heel andere betekenis wanneer Marisol ons vertelt dat de Bomberos gisteren wel degelijk bij die schuilhut zijn geweest maar daar niemand aantreffen. Ze hebben de rugzak die in de herberg stond meegenomen omdat daar medicijnen voor de baby in zaten. In de loop van de dag brengen boswachters de rest van de bagage naar Aterpea; 'n berg die naar schatting 50 kg weegt. Bij Herman meldt zich een Fransman voor 2 plaatsen in de herberg; wanneer Herman hem vertelt dat de kosten € 12 zijn wordt de man boos, want hij is al vanaf Le Puy onderweg en heeft nog nergens hoeven te betalen. Wanneer we hem duidelijk maken dat 't toch een keer de eerste keer moet zijn vindt hij dat niet leuk, maar wanneer we zeggen dat de kosten € 24 zijn springt hij zowat uit zijn vel.

Ruim na achten arriveert de hele bups die bijna 'n hele dag zoek is geweest doodmoe in de herberg. Marisol besluit het hele gezelschap onder te brengen in de overloop.

Vrijdag 7 augustus

Het zit er weer op. Rond 10.00 uur zijn de zalen en Campamento schoon zodat ze netjes kunnen worden overgedragen aan groep 11. De bodywarmers gaan de wasmachine in en we kunnen ons klaar maken voor de gezamenlijke koffie en de overdracht van taken. Daarna nog even het gezamenlijke diner bij La Posada en daarna gaat iedereen van groep 10 zijns weegs. Voor Piet en Sabina betekent dat zaterdag beginnen aan de Camino vanaf Logroño; Herman en Ellie blijven nog enkele dagen in Frankrijk waar Ellie de Mont Ventoux wil beklimmen. Martha gaat via Pamplona en Bilbao met het vliegtuig richting Nederland; Geert en Mieke tenslotte zetten Janka nog af in Saint-Jean-Pied-de-Port en rijden dan, om problemen met de zwarte zaterdag in Franrijk te vermijden, in een streep door naar huis.

Periode 11: vrijdag 7 augustus t/m vrijdag 21 augustus 2015

Hospitaleros: Ineke Blanker, Irma Gommers, Riek van Koevorden, Wil Matti, Ria Meutstege, Hans Olthof, Ellen Vries en Marion van Wingen

Aantal pelgrims: 3.628 (2014: 3.688)

V.l.n.r.: Irma Gommers, Ellen de Vries, Ineke Blanker, Hans Olthof, Marisol, Wil Matti, Marion van Wingen, Riek van Koevorden, Ria Meutstege

Vrijdag 7 augustus

Vandaag is het dan eindelijk zover, periode 11 is aan de beurt om te komen hospitaleren in het mooie Roncesvalles. Er zijn buiten de geroutineerde mensen: Wil, Hans, Irma, Riek en Ellen, drie nieuwe Hospitaleras: Ineke, Ria en Marion, die vol verwachting aan deze periode gaan beginnen.

Wij, Ineke en Ria, hebben het vliegtuig genomen en zouden opgehaald worden in St.-Jean-Pied-de-Port met een taxi na een telefoontje naar Marisol. Alleen bleek dat de afspraak niet klopte dus hebben we contact gezocht met o.a. Hans, die samen met Wil en Marion, met de auto zou komen, om ons op te halen. Na goed overleg wilden ze dat wel doen met als gevolg dat we met z'n zessen, twee mannen en een rugzak voor en vier dames achterin lekker warm zaten, en na een aantal fikse haarspeldbochten werden Irma en Ria behoorlijk misselijk. Maar gelukkig was het maar een halfuurtje, veel langer was ook niet wenselijk geweest.

Riek en Ellen waren al in Roncesvalles en toen waren we dus compleet. We konden gelijk aanschuiven bij het "overlegdiner" in La Posada. De vorige groep vertelde dat het heel druk was geweest en na de mededelingen, voornamelijk aan de geroutineerde mensen, was het al snel 14.00 uur en moesten we beginnen.

Hans heeft de nieuwelingen meegenomen om rond te leiden en wat is het dan een groot complex! Toen we bij de inschrijfhal “de kist” kwamen vielen we gelijk met onze neus in de boter. Er stond een dame zeer emotioneel te vertellen dat ze op haar plek die ze had toegewezen gekregen om te slapen, een nest vol met bedwantsen had ontdekt. Ze wilde gelijk weg, natuurlijk hebben we haar laten gaan en de vier plekken afgesloten. Maar na onze inspectie met het afhaken van de bedden konden wij geen beestje ontdekken! Achteraf, des te beter.

Riek stond beneden in de wasruimte en daar had ze al een leuke ontmoeting met een jongeman die zijn spullen wilde laten wassen. Hij bood dit aan in zijn te kleine kamerjas, met het gevolg dat alles bedekt was op zijn klokkenspel na! Maar Riek heeft dit natuurlijk genegeerd en gewoon de was aangepakt. Later bij de kist stond een man uit Oostenrijk in geuren en kleuren te vertellen dat hij ziek was geweest en toen een belofte aan God had gedaan om als hij weer was hersteld, eerst naar Santiago te gaan lopen en daarna naar Rome!!

Later, toen we het bijna hadden gehad, kwam er om 21.50 uur nog een dame van boven, met heel haar hebben en houwen, vragen of zij in het fietsenhok mocht slapen, omdat ze bang was dat haar fiets zou worden gestolen. Oké, Hans vond het raar maar voor haar een goed idee.

Nou, dit was de eerste dag.....

Zaterdag 8 augustus

Om 6.00 uur is het al duidelijk. Vandaag zijn de pelgrims niet weg om 8.00 uur. Het regent flink en het is koud. Er worden veel poncho's verkocht. En inderdaad de laatste pelgrim gaat ver na achten de deur uit. Het is weer even wennen aan het werk wat gedaan moet worden. De “juniores” (3 nieuwe) zijn bij de senioren ingedeeld, zodat tijdens het werk gelijktijdig het inwerken kan gebeuren. Om 11.00 uur kunnen we koffie drinken.

Om 14.00 uur is het zeer druk bij de receptie en dat gaat de hele middag en avond door. Veel pelgrims voor een overnachting natuurlijk, maar ook reserveringen voor diner en ontbijt bij Casa Sabina. De regen komt nog steeds gestaag naar beneden; er is mist en het is koud. De pelgrims komen doorweekt, bemodderd en koud aan. Hierdoor zijn er veel wassen te draaien; zelfs zoveel dat er om 19.00 uur gestopt is om wasjes aan te nemen. De machines kunnen het niet meer aan. Wel nog tot 22.00 uur kunnen er handwasjes worden gedaan. Alle lijnen hangen vol.

's Middags klaagt een Italiaanse pelgrim, dat het bed nr. 202 van zijn vriendin is bezet. Er liggen veel spullen op het bed, in de kast en aan de wand hangt ook nog wat. Het wordt uitgezocht; het bed is inderdaad door een andere persoon ingenomen. De persoon in kwestie komt net aanlopen. Hij is zeer verbaasd, als hij hoort dat dit niet zijn bed is. Hij is er zelfs volkomen van overtuigd. Zijn bewijsje zegt dat het anders is. Het is een geel bonnetje en kan dus niet van hier zijn. Wel staat er op het bonnetje bed nr. 202, maar van een Refugio in St.-Jean-Pied-de-Port. Als dit tot hem doordringt en ook bij de Italianen, moet iedereen lachen. Het is weer goed afgelopen.

Er zijn vandaag 214 pelgrims gekomen; het is druk. Overal zitten mensen; in de eetkamer, in de gangen en op de trappen. Ze proberen zich wat te warmen. Men is aardig en houdt rekening met elkaar.

21.55 uur horen we dat een pelgrim met bedwantsen in contact is geweest in St.-Jean-Pied-de-Port. We doen er op dit moment niets aan. Bijna alle bedden zijn bezet; morgen zal het....

Zondag 9 augustus

Het is vandaag de dag dat we ons niet hoefden te vervelen en de dag van de meisjes! We hadden gisteren 353 pelgrims ontvangen met het gevolg dat in het Campamento alle nieuwe cabines en ook nog vier oude witte cabines bezet waren. Dat moesten we natuurlijk weer schoon hebben voor de volgende dag. We hadden in de kelder ook meer werk dan anders, omdat een bed behandeld moest worden i.v.m. bedwantsen. We waren dan ook niet voor de koffie klaar en ook niet voor de lunch. Tussendoor toch heel snel douchen voor de groep die om 14.00 uur moest beginnen. Heerlijk gegeten in La Posada, maar daarna moesten er nog enkele Hospitaleros terug om het werk af te maken op het Campamento. We waren versleten!

Vandaag waren het “de meisjes” die ons bezighielden. Er was een Amerikaans meisje dat haar creditkaart kwijt was. Helemaal in paniek. Later op de avond kwam ze ons nog vertellen dat het gelukt was via haar familie om het pasje te laten blokkeren. Ze was duidelijk opgelucht. Het was ook verder geen probleem meer, want ze had nog twee andere pasjes bij zich.

Daarna liep er een “zelig meisje” te bibberen van de kou. Ze kwam vragen of we dekens hadden. “Nee, doe maar wat warm aan”, zeiden we. Dat had ze niet. Ze had alleen wat ze aan had en dat was nat van de regen. Toen wilde ze weg naar een andere Albergue, te voet! Ze had een bed in de kelder en wilde daar niet blijven. Maar het was inmiddels al donker. Toen is Wil toch maar gaan zoeken naar een deken. Ze was dolgelukkig en bleef slapen.

Toen kwamen er drie zussen in de wasruimte voor hun wasje. De ene wilde het met de hand wassen en de andere twee met de machine. Het was zo weinig dat Riek voorstelde om het in één machine te doen maar dat wilde ze absoluut niet! Twee wasjes, twee machines, twee maal betalen, dat wilden ze. Maar het was ontzettend druk, dus besloten Ria en Marion het toch in één machine te doen. De ene zus los en de andere in een waszak met hele speciale knopen van Ria om te voorkomen dat alles toch door elkaar zou gaan. Het ging goed in de wasmachine, het ging goed in de droger. Riek had net alles uit de waszak in een kistje toen de zusjes kwamen kijken of de was al klaar was. “Ja, hoor. Ik haal net het tweede wasje uit de droger” zegt Riek. Helemaal gelukkig die zusjes. Het werd wel wat later, want iemand kwam aan de kist zeggen dat er laat nog een jongen en een meisje zouden komen. Op het moment van sluiten van de deur om even over 10 stond er nog een fietser. Deze kreeg net als een paar anderen nog een plaatsje in het Campamento. Op weg naar het fietsenhok was daar het aangekondigde jonge stel en nog een late pelgrim. Ook voor het Campamento.

Maandag 10 augustus

De lucht is helder; sterren en een Turks maantje aan de hemel. De pelgrims zijn vroeg op en kijken uit naar de weg die vandaag gelopen gaat worden. Dat maakt het leven van een Hospitalero(a) een stuk makkelijker en het werk ook. De pelgrims gaan welgemoed op pad. Het schoonmaken van het Campamento is niet zo’n heel grote straf. Er zijn maar drie cabines open geweest en wij denken twee toiletblokken. Het blijkt dat ze allemaal open waren. Op tijd zitten we op het terras bij Casa Sabina voor de koffie, heerlijk in het zonnetje. Nog even terug voor het laatste werk en klaar.

Gisteren “de dag van de meisjes”; vandaag “de dag van de jongens”. Ze zijn er in alle soorten en maten. 's Morgens 3 Italianen die afscheid nemen, maar na 5 minuten weer terugkomen om koffie te drinken. Een Canadees, die de GR10 loopt, heeft een bloedblaar in zijn hand. Het doet hem pijn en hij is bang

dat het gaat ontsteken. Hij doet nors en kortaf. Hij vraagt een mes om de blaar open te snijden. Hij krijgt een klein scalpje en snijdt erin. Hij duwt het bloed eruit, ontsmet het en doet er een pleister op. Hij is opgelucht en blij, geeft zoenen en gaat op stap.

3 Mannen die in de gang een Italiaans lied zingen, voordat ze weg gaan. Een Italiaanse fietser met een zere knie; tevens allerlei bubbeltjes op zijn been van het scheren. Een Engelsman meldt zich, omdat hij zijn paspoort in St.-Jean-Pied-de-Port

kwijt is geraakt. Hij is met de taxi teruggegaan en het pelgrimskantoor...geen paspoort. Wat dan? Naar de gendarmerie en de ambassade in Bordeaux voor een nieuw paspoort.

's Middags een treurig voorval. Een jongedame komt geblesseerd aan haar enkel binnen. Ze wordt naar het Gezondheidscentrum gebracht en krijgt daar te horen, dat ze de Camino moet staken. Ze is zeer verdrietig.

In totaal zijn er vandaag 249 pelgrims. Ze komen na 22.00 uur nog binnen. Op het moment als de deur wordt gesloten, staat er nog een fietser. Deze krijgt net als een paar anderen nog een plaatsje in het Campamento.

Dinsdag 11 augustus

Het is vandaag weer een prachtige zonnige dag. Dat is ook te merken in de wasserij. Daar worden heel veel handwasjes gedaan. Riek stond die dag beneden en kon zo nu en dan een praatje maken met sommige pelgrims, daar was nu alle tijd voor. Zij stond zelfs een beetje te zingen wat werd opgemerkt door een jonge Italiaan die toen spontaan “O solo mio” voor haar ging zingen met een prachtige donkere stem. Het was natuurlijk gelijk super gezellig!

Een man uit Italië kwam vertellen dat hij zijn ID pasje vergeten was in Orisson. Er was geregeld dat een Italiaanse dame deze mee zou nemen op weg naar Roncesvalles. Hij zou gewoon zijn etappe verder lopen naar Pamplona en met de taxi terug komen om het pasje op te halen. Mooi geregeld, dat kan alleen op de Camino!

In de loop van de avond kwamen er twee Vietnamese dames vragen of er nog wat vrij was. Zij hadden 13 uur over de tocht gedaan en waren helemaal kapot! We gaven al de plekken uit op het Campamento. Ze wilden toch eerst de “kamers”, (de bedden dus) zien. Ja, dat kan dus niet, dan wilden ze toch liever naar het hotel. Een beetje luxe na zo'n barre tocht. Ze kwamen teleurgesteld terug want het hotel was volgeboekt. Nu wil het geval dat we nog 2 plekken hadden op de derde etage en vertelde hun dat er twee afmeldingen waren en dat zij die plekken evt. kunnen krijgen. Zij waren achteraf dolgelukkig, en wij ook omdat we ze toch een fijne nacht hadden bezorgd naar alle tevredenheid!

Ellen bracht die avond ook een grote man naar het Campamento en onderweg ging hij haar vertellen dat hij ontzettend moe was. Alles deed hem zeer: zijn rug, benen en hij was erg alleen. Onderweg naar het Campamento liep hij heel diep te zuchten, stopte dan, en hing dan helemaal voorover aan zijn stok. Toen noemde hij Ellen ineens “My darling woman” en ging in één adem door met de mededeling dat zijn slip ook niet goed zat! Ellen maakte hem direct duidelijk dat ze niet zijn “darling woman” was, en was blij dat ze hem de plaats kon wijzen en maakte rechtsomkeer!

Al laat op de avond kwamen er twee mannen van de Guardia Civil aan de balie. Wij dachten in eerste instantie dat er wat aan de hand was. Maar nee, een van hen (de mooiste) kocht drie Credentials om morgen met twee andere vrienden ook te starten met de Camino!

Woensdag 12 augustus

Vannacht heeft het geonweerd; wel een paar uur lang. In de morgen is het weer prachtig. De pelgrims zijn vroeg op, behalve een paar van de kelder. Iemand heeft het licht in het middelste gewelf weer uitgedaan en ze hebben nog wat doorgeslapen totdat het licht weer is aangedaan. Het werk gaat goed en redelijk op tijd. Totdat op de eerste etage een bedwants is ontdekt en dit betekent dat er meer kunnen zijn. Het hele compartiment is gestoomd en goed schoongemaakt. Alle bedtextiel op hete temperatuur gewassen. Als het klaar is, lijkt het of er niets aan de hand is geweest. 's Middags druppelen de pelgrims binnen. Ze zijn veel buiten: ze liggen of zitten op de weide, de binnenplaats of zitten aan de buitentafels. Ook zijn er een paar met yoga bezig. In het washok zijn er veel handwasjes; de buitenlijnen hangen vol.

De middag en de avond verlopen goed. In de avond horen we dat er nog een grote groep moet komen. Ze zijn verlaat door pech met de auto. Rond 21.30 uur komen ze binnen, maar dan moet er nog gegeten worden. Het geeft wat lawaai nl. rollende koffers en kindergehuil. Het is over het algemeen wat onrustig. Het weer is prachtig wel enigszins drukkend, waarschijnlijk onweer dat gaat komen. Veel mensen zijn nog buiten en moeilijk naar binnen te krijgen, maar het komt weer goed al is dit wat later dan 22.00 uur.

Er staan nog wat rugzakken in de hal, maar ook deze zijn op een gegeven moment weg. In totaal zijn er 274 pelgrims.

Donderdag 13 augustus

Er waren vannacht flinke onweersbuien, maar het weer ziet er in de ochtend toch weer vriendelijk uit. Na een lekker ontbijt, met een gebakken eitje op brood, gaan we ieder weer de schoonmaaktaken vervullen. We krijgen nu een beetje het ritme te pakken. Het lijkt iets makkelijker te gaan dan voorheen. Ook onze spieren passen zich aan. We zijn nog wel stijf, maar niet zo erg als in het begin.

Na de koffie mochten we mee met een bezoek in het museum. Dit was zeker de moeite waard.

Het was vandaag een zeer rustige dag, weinig pelgrims. Zelfs zo, dat de Sótano niet open hoefde. Dat was weer eens een andere ervaring dat de dag ook zo kon verlopen.

Toen zagen we een jonge dame zich inschrijven met als bagage twee kleine plastic zakjes. Ze vertelde dat ze haar bagage had laten vervoeren en dat die niet was aangekomen. Alles wat ze had, was wat ze aan had. Wij wezen haar op de tafel in de gang dat ze daar kon kijken of er voor haar evt. nog wat bij zat. Later op de avond zagen we haar lopen en vroegen of ze al wat had gehoord. Maar nee, niets was er na gestuurd. Wij hadden net die dag daarvoor een slaapzak gekregen voor "de tafel" en hadden die voor dit soort gevallen gewassen en in de kast gelegd. In diezelfde kast lag nog een rugtas en die boden

wij haar aan. De slaapzak wilde ze graag gebruiken voor de nacht, maar niet meenemen. Hij was ook wel erg dik en misschien om die reden ook achtergelaten, maar de tas was ze erg blij mee!

Er melden zo tegen half tien nog drie meisjes uit Venezuela die op de fiets de Camino reden. Ze waren onderweg gevallen en heel blij dat ze hier uiteindelijk nog terecht konden. Ze kregen een plekje op de 3^e etage en waren ontzettend dankbaar met zo'n mooie plaats, zo laat op de avond. We hebben hen eerst nog naar La Posada gestuurd om een hapje te gaan eten. Ze waren erg tevreden over onze gastvrijheid en kwamen dat ook zeer uitgebreid vertellen aan de balie.

Even voor tiene kwam er een Braziliaanse man met twee zware rugtassen binnen lopen en vertelde dat er beneden, onderaan de trap aan de achterzijde van het gebouw nog een man zat die niet meer op eigen kracht verder kon lopen. Twee Hospitaleras hebben de man ondersteunend naar binnen gebracht. Eenmaal binnen hadden zij eerst de man eten en drinken gegeven. De jonge Braziliaan vertelde dat hij al een tijd met hem heeft meegelopen en de zware rugtas al een tijd voor hem gedragen had plus een zware boodschappentas. Het bleek dat hij al om 6.00 uur was vertrokken uit St.-Jean-Pied-de-Port! Hij was dus al 16 uur onderweg. Hij zag er zo verschrikkelijk slecht uit dat de "verpleegsters" uit onze groep zich serieus zorgen maakten! We hebben hem met de lift naar de 3^e etage gebracht en na een douche was hij zichtbaar opgeknapt en viel het gelukkig allemaal mee. Zo had de rustige dag nog een laat spectaculair einde!

Vrijdag 14 augustus

De 1ste en 2de verdieping worden zoals gewoonlijk om 6.00 gewekt. Op de 3de verdieping liggen de pelgrims die laat en vermoeid zijn binnengekomen; zij worden om 7.00 uur gewekt. Alle pelgrims vertrekken zoals ze zijn binnengekomen, nl. rustig aan. De Braziliaanse oudere man ziet er stukken beter uit, maar zegt toch vermoeid te zijn en wil hier blijven. Hij krijgt het advies om naar het hotel te gaan en hij neemt dit aan. Er zijn weinig werkzaamheden; we kunnen dit zeker met 3 man/vrouw af. Tijdens het ontbijt wordt er besloten, dat 5 Hospitaleros naar de kloof van de vale gieren gaan (Foz de Lumbier). Ze gaan direct na het ontbijt weg. Het werk is makkelijk te doen, zelfs nog wat extra's. Om 11.15 uur kunnen we koffie drinken. De barman van Casa Sabina is verbaasd, dat we maar met 3-en zijn. De anderen zijn op tijd terug, zodat we gezamenlijk kunnen eten. Vandaag starten we bij Casa Sabina. Echter deze ervaring krijgt niet de schoonheidsprijs. Het voorgerecht krijgen we laat. Het hoofdgerecht is niet gaar en koud. Het nagerecht is nog bevroren, waardoor we het moeten laten staan. We hebben er iets van gezegd en gevraagd of het morgen anders kan. Als hard werkende vrijwilligers hebben we goed voedsel nodig. Tijdens het eten krijgen we te horen, dat vanaf a.s. maandag het werk in de kist niet meer gedaan hoeft te worden. Marisol gaat vandaag een jongeman Juan Pe, inwerken. Samen werken ze van 10.00 tot 22.00 uur. Een pelgrim komt met de mededeling dat hij een bedwants heeft in zijn bed. Gelukkig is dit niet zo; het is waarschijnlijk een teek. Een moeder met 3 kinderen, een hond en een ezel komen aan de achterdeur. De ezel balkt en krijgt hierdoor veel aandacht. Echter ze blijven niet; ze moeten nog boodschappen doen. Dit zou betekenen, dat ze naar het volgende dorp moeten wandelen en weer terug. Ze trekken verder. Er komen pelgrims, die fietsen hebben laten transporteren in een doos. De dozen staan in een speciale ruimte. Een Hospitalera gaat met hen mee en wacht geduldig totdat ze uit de doos gehaald worden en in elkaar gezet zijn. Dit duurt in totaal 1 uur en 1 kwartier, terwijl ze zeiden dat het 20 minuten zou duren. De volgende keer worden de dozen uit de ruimte gehaald en deze weer op slot gedaan. De pelgrims kunnen de fietsen dan elders in elkaar zetten (ligt aan het weer waar).

In het washok is het rustig en gezellig. Er komt een Oostenrijkse vrouw binnen, die vertelt dat ze met haar dochter op pad is. Ze heeft allerlei heftige dingen meegemaakt. Ze voelt zich nu gelukkig en gedragen door God. Even later komt ze haar dochter laten zien; ze glundert helemaal.

Vannacht zijn er 263 pelgrims in totaal; in huis of in de tent.

Zaterdag 15 augustus

Bij het opstaan om 6.00 uur lopen twee Hospitaleros bijna tegen een pelgrim aan die daar nog heerlijk op de overloop ligt te slapen. Ze ligt op een paar kussens die uit de stoelen komen die daar staan. Bij het ontbijt wordt het duidelijk hoe de pelgrim daar is gekomen. Toen de Hospitaleros 's avonds naar hun bed wilden gaan en op de 2^e etage aankwamen, zagen ze een pelgrim die haar matras naar de overloop wilde slepen. Dat vonden de Hospitaleros geen goed idee. Maar tijdens het gesprek zagen ze, dat deze mevrouw er helemaal doorheen zat. Ze had al nachten niet meer geslapen en was doodmoe. Toen de Hospitaleros voorstelden het matras maar te laten liggen maar ze wel gebruik kon maken van de kussens uit de stoelen, was dat voor haar ook een prima idee en ze heeft, hoorden we later, geslapen als een roos.

De mannen hebben vandaag hard gewerkt. Zij hebben de bedbakken van de bovenste bedden uitgezogen op de 2^e etage. Een hele klus, maar dankbaar werk. Het is weer even heerlijk schoon voor een tijdje. De opbrengst was: een mobiele telefoon, driewegstekker, nagelschaartje, een aantal pennen en natuurlijk geld (13.40 euro).

Zo tegen een uur of een liepen we met z'n allen naar Casa Sabina en wij waren allen benieuwd hoe vandaag de maaltijd zou zijn na gisteren. Om 11.00 uur, bij de koffie, konden we al opgeven wat we wilden eten die middag. Toen we binnenkwamen stonden de voorgerechten al op de tafel en konden we gelijk beginnen. Op de soep na, smaakten de voorgerechten prima. De hoofdgerechten waren nu ook smakelijk en goed heet opgediend. Het nagerecht, de appel- kokos en chocoladetaart waren nu een beetje warm gemaakt.

Het ging nu zo snel dat we tijd hadden om uit te buiken. We gingen nu weer tevreden aan het werk. Het was koud en nat boven op de berg. Dus kwamen veel pelgrims verkleumd aan. Zo ook het "meisje met de parel": een Deense dame van in de 60 die wankel op twee stokken steunde. Een andere pelgrim die haar onderweg al had ontmoet, had alvast een bed voor haar gevraagd. Het bonnetje lag klaar. We hebben de vrouw eerst op de bank gezet, stempel gegeven in het Credencial, schoenen uit, slippers aan en op haar uitdrukkelijke verzoek toch met de trap naar de tweede etage. Daar kon eindelijk de poncho uit. Bij het helpen raakte haar oorbel met parel los en viel op de grond. Deze moest eerst gevonden en weer in het oor, voordat de rugzak af mocht. Uiteindelijk lag ze tevreden te slapen.

In totaal waren er 245 pelgrims voor een overnachting, zodat er geen extra cabines open hoefden op het Campamento.

Zondag 16 augustus

Het ontwaken en het vertrek van de pelgrims gaat ontspannen. Er zijn veel fietsers, vooral Spanjaarden en Italianen; ze vertrekken vrij vroeg. Een jonge pelgrim is zijn bril kwijt. Hij heeft gisteravond en ook vanmorgen het hele huis doorgelopen in de hoop zijn bril te vinden. Vanmorgen wordt hij geholpen door anderen, maar helaas ze vinden het niet. Het "meisje met de parel" wil vooral alles zelfstandig doen en dat lukt haar ook. Het enige wat ze toestaat, is dat haar sandalen haar worden aangereikt. Ze gaat vol vertrouwen op stap. Na het ontbijt worden de bakken van de bedden op de 1ste verdieping gedaan. Het achterste trappenhuis is extra schoongemaakt. 1 van de Hospitaleros denkt, dat ze blaasontsteking heeft. Ze gaat (vergezeld door 2 Hospitaleros) naar het Gezondheidscentrum in Burguete. Daar geeft de arts aan, dat het zo is. Ze krijgt medicatie, mocht deze in 2 dagen niet helpen moet ze terug komen. Het eten bij Casa Sabina is goed tot lekker; we worden snel geholpen en hebben tijd over voor een kop koffie.

De 2de verdieping gaat om 14.20 uur al open. Zo ook lopen de 3de en de kelder al snel vol. Om 19.00 uur zijn er 3 cabines van het Campamento vol. Er zijn geen bijzonderheden. Het washok wordt druk bezocht. Er worden veel handwasjes gedaan; het is er goed weer voor. Maar ook de wasmachines draaien op volle toeren. Een Spanjaard denkt dat zijn was in 15 minuten klaar is. Hij komt ieder kwartier kijken; hoe het er mee staat. Een pelgrim die een bed heeft gereserveerd, is helaas naar het ziekenhuis

vervoerd. Hij heeft vanaf St.-Jean-Pied-de-Port gelopen en is hier in Roncesvalles gevallen. Hij is door de ambulance opgehaald en niet meer teruggekomen. Om 22.00 uur is iedereen (258) binnen.

Maandag 17 augustus

Het is weer een koude start voor de pelgrims. De wolken hangen laag, en het ziet er niet naar uit dat het wolkendek snel zal oplossen, maar de pelgrims zijn toch allemaal voor acht uur de deur uit.

Een pelgrim die komt, voordat hij op weg gaat, ons feliciteren met zo'n fijne groep Hospitaleros; die ontzettend gastvrij zijn en tevens ook nog eens zoveel werk verzetten. "Als jullie er niet zouden zijn, dan zouden er ook geen pelgrims kunnen lopen", zei hij. Deze man begrijpt het!

Na het ontbijt moeten we naar het Campamento. Er zijn 7 cabines en 4 natte ruimtes die schoon gemaakt moeten worden. Het is weer een hele klus, maar onze groep heeft nu toch het ritme te pakken, met het gevolg dat we op tijd klaar zijn om met z'n allen koffie te gaan drinken bij Casa Sabina. In de middag is het erg druk met pelgrims geweest, met het gevolg dat alle cabines bezet zijn.

Een jonge vrouw die haar fiets heeft verstuurd van uit Barcelona naar Roncesvalles vraagt ons, in alle

drukke, waar haar fiets is. Er loopt een van de Hospitaleros met haar mee om de fiets op te halen. Eenmaal bij de desbetreffende ruimte aangekomen staat hij er niet. De vrouw is zeer verbaasd. Ze heeft een bonnetje van de firma en er staat op, dat hij toch hier bezorgd moet zijn. Na een aantal telefoontjes blijkt dat de fiets in een verwarmingshok staat. Marisol heeft dat wel aan Xanti gezegd en hij maakt het uiteindelijk in orde, nadat de mensen die met de bus zijn gekomen (124) zijn geholpen. Helemaal blij dat het toch in orde is, worden we beloond met twee dikke zoenen! Ook een andere Spaanse van wie de bagage niet uit St.-Jean-Pied-de-Port is meegekomen wordt gelukkig gemaakt door een telefoontje in het Frans door een Hospitalero naar de vervoerder. De bagage is er na 40 minuten.

Nadat alle pelgrims (312) om 22.00 uur rustig binnen zijn, horen we dat er een overstroming is op de 3^e etage. Een van de toiletputten zit verstopt. Toilet is op slot gedaan, even een mop over de vloer en een briefje op de deur "no usar, do not use".

Dinsdag 18 augustus

Volgens het weerbericht gaat het een mooie dag worden. Het is in de vroege nog zeer fris, maar wel lekker. De pelgrims komen langzaam op gang. Voor velen is het de 1ste dag en daarom onwennig hoe te gaan. Een Hospitalero zegt regelmatig, dat de Camino op hen wacht. Dit helpt om te starten. Een jonge mannelijke pelgrim is zeer verontrust; hij is zijn mobiel kwijt. We helpen hem zoeken. Op dat moment komt een jongedame aanrennen met een mobiel in haar hand. Ze heeft deze meegenomen in de veronderstelling, dat hij van haar is. Enkele pelgrims kunnen maar niet weggomen, maar om 8.10 uur is iedereen dan toch op weg. Het ontbijt staat klaar met een gekookt eitje en vers sinaasappelsap. Na het ontbijt hebben we een klus te klaren; 11 cabines zijn vol geweest. Om 11.15 uur zijn we klaar. Vandaag komt de nieuwe medewerker van 17.00 tot 22.00 uur. Hij wordt tijdens drukke ondersteund door de Hospitaleros. Als de medewerker die in de kist zit naar de wc moet of een

boterhammetje wil eten, wordt hij/zij vervangen door een Hospitalero. In de middag en avond komen de pelgrims rustig aan binnen. Er zijn 261 pelgrims.

Woensdag 19 augustus

Het is vandaag mooi zonnig weer, maar nog steeds veel te koud voor de tijd van het jaar. De pelgrims zijn weer met goede zin vertrokken, óók het Japanse meisje. Gisteravond, zo tegen 22.00 uur, kwam het Japanse meisje vertellen, dat ze haar wasje kwijt was. Onze Hospitalera die de was had aangenomen, wist zeker dat ze dat wasje had gedraaid. Het was namelijk een heel klein wasje, en dat viel op tussen al de andere kratjes was. We stelden haar gerust en zeiden dat het wel in orde zou komen. Maar na alles goed te hebben gecontroleerd in de wasserij, was het nog steeds spoorloos. De Hospitalera besloot, aan de hand van de noteringen in het boekje, alle bedden langs te gaan om te kijken of iemand misschien toch nog iets in zijn was had gekregen wat niet van hem/haar was. Bijna iedereen was aanwezig en konden haar vertellen, dat het niet bij hun terecht was gekomen. Op één bed na, op nummer 320, daar lag een man al heerlijk te slapen. De Hospitalera dacht: als het tussen zijn was had gezeten, dan zal het hem zeker zijn opgevallen dat een mini slipje, klein shirtje en 1 paar sokken maatje 34, niet van hem was. De volgende ochtend, was het wasje nog steeds niet terecht en werd er besloten haar spullen van de tafel in de gang mee te geven. Daar was ze niet zo blij mee. Maar goed beter iets dan niets. Ineens komt ze met haar armen zwaaiend hoog in de lucht met haar spullen in d'r handen door de gang aanrennen. Wat bleek, het lag toch op nummer 320. De man ontdekte dat pas vanmorgen, dat er spullen op zijn bed lagen. Zij had zelf het verkeerde bednummer opgegeven want zij sliep op 328! Gelukkig een happy end.

Na weer een stevig ontbijt gingen we weer aan de slag, ieder op zijn afdeling. We hebben alle extra werkzaamheden die we in de twee weken geacht worden te doen, bijna geklaard. Na de koffie was er nog even tijd voor enkele Hospitaleros voor een kleine wandeling.

Donderdag 20 augustus

Vandaag een prachtige morgen en later een mooie dag.

Wij zijn er bijna: nog 1 dag te gaan. De vermoeidheid tekent het gezicht van ieder. Een priesterstudent komt ons vandaag helpen. Hij komt rond het tijdstip dat we het Campamento gaan schoonmaken. Als het werk gedaan is, doet hij mee met de koffieronde. Het eten bij Casa Sabina bestellen we tijdens de koffie, zodat de kok is voorbereid wat hij moet klaarmaken. We hebben via de mail de Nieuwsbrief van de WGH gekregen en iemand leest hem voor. Enkele Hospitaleros zijn aangeslagen door het nieuws, dat Gerard zijn werk na deze brief gaat neerleggen. Hij heeft altijd veel betekend voor de werkgroep. Er wordt door de dag heen geregeld over hem gepraat in positieve zin. 's Middags is het rustig in het washok; weinig machinewassen en meer handwasjes. De centrifuge lekt ernstig. Dit betekent veel water wegwerken. Er is een andere voor gekomen. Er komen vandaag veel pelgrims vermoeid aan. Ze hebben enige ondersteuning nodig, maar na 30 minuten gaat het al wat beter. Na 22.00 uur drinken we een glas en evalueren we de samenwerking en het werken in de Albergue. We hebben aan elkaar moeten wennen, maar dat is goed gelukt en we sluiten deze periode zeer positief af.

Periode 12: vrijdag 21 augustus t/m vrijdag 4 september 2015

Hospitaleros: Henry Artz, Helmut Brouwer, Irene Engelhard, Peter Gog, Cor Musch, Harry Rullmann, Lies van Voorde, Tonny Willems

Aantal pelgrims: 3.945 (2014: 4.091)

V.l.n.r.: staand, Peter Gog, Lies van Voorde, Cor Musch, Helmut Brouwer, Irene Engelhard, Henry Artz, Harry Rullmann, en Marisol; zittend: Tonny Willems

Vrijdag 21 augustus

Donderdag eind van de middag is onze hele groep al aanwezig. Voorstellen aan de zittende groep, enkelen van ons kiezen er voor in een nieuwe cabine (Borda) op het Campamento te gaan slapen, de anderen prefereren de overloop. 's Avonds gaat onze groep eten bij La Posada, samen met Jacques Buurman, Hospitalero, maar nu reserve, die met Harry 10 dagen onderweg is geweest op de Camino Aragonés.

Tijdens de gezamenlijke koffie en het middageten wisselen oude en nieuwe groep ervaringen uit, maar onze groep bestaat geheel uit ervaren mensen. Dat blijkt in het begin wat weerbarstig te werken, ieder is gewend aan zijn eigen aanpak, de onderlinge afstemming van taken kan beter. Deze week is een nieuwe maatregel ingegaan: de Mostrador wordt van 10 uur tot 22 uur bemand door werknemers van het Colegiata: Marisol, Santi en Juanpe. De laatste is net enkele dagen bezig en nogal langzaam, spreekt behalve Spaans een beetje Engels. Afwachten hoe dat uitpakt.

De bijzonderheden van deze eerste dag zijn o.a. een koppel, "zwerfers-pelgrims", al enkele dagen in een tentje onderaan de achteruitgang. De jongeman zien we later bij de kledingtafel schumen, zijn

metgezellen hebben we ook al binnen zien rondlopen. Helaas blijkt de volgende ochtend dat een paar wandelschoenen van een Franse vrouw is verdwenen. Gestolen door hen? Ook zij zijn in de loop van zaterdagochtend verdwenen, met hun honden en met achterlating van hun tent en enkele spullen. Wijze les: beter opletten op wie niet binnen hoort, voorzover dat mogelijk is.

Aterpea gaat vol, het Campamento wordt geopend. Na achten meldt een Duitse man zich, zijn nicht is nog op de berg en zou zichzelf wel redden, maar is nog steeds niet binnen. Hij gaat eerst eten, als hij om 21.15 uur terug is heeft hij een sms van zijn nicht dat ze met de afdaling begonnen is maar slechts 1 km/u gaat. Santi besluit de Bomberos te bellen, 10 minuten later horen we via de portofoon van Tonny bij de Campamento dat ze net over het bruggetje komt. Meteen worden de Bomberos weer afgebeld, gelukkig niets ernstigs.

Het gebruik van de portofoons is trouwens erg handig, communicatie tussen Aterpea, Campamento en fietsenstalling loopt erg goed, maar ook binnen Aterpea zelf.

Het was een warme, zonnige dag, we sluiten af met de klacht van een pelgrim over het pelgrimsmenu in Casa Sabina.

Zaterdag 22 augustus

Tonny en Harry nemen de 1e beurt voor hun rekening voor het wakker maken en op weg helpen van de pelgrims. Nieuw dit jaar is het rugzakvervoer; vanaf Saint-Jean worden de rugzakken nog

steeds afgeleverd bij La Posada, maar verder op de route “verkopen” wij het vervoer. Op een bruin enveloppe naam, plaats van bestemming en herberg daar invullen, vullen met € 7 (Zubiri en Larrasoaña) of € 10 (Pamplona), aan de rugzak maken die vervolgens in de kast in het schoenhok gaat. Een taxichauffeur haalt ze op, heeft zelf een sleutel, wij hebben er verder geen omkijken naar.

Zoals gisteren al vermeld, een Franse vrouw mist haar schoenen. Erg vervelend, als Hospitalero kun je hier niets aan doen. Wachten tot 8 uur of er een paar achterblijft, dan is het

waarschijnlijk een andere pelgrim die het verkeerde paar meenam. Helaas, alles gaat weg, dus dan is de conclusie gestolen. Zij gaat later die ochtend met de bus terug naar Saint-Jean, om nieuwe schoenen te kopen of om de Camino af te breken, dat is onduidelijk. Wat doe je hiertegen? Als Hospitalero voeren we het beleid van de Colegiata uit om schoenen in het schoenhok te plaatsen. We kunnen enkel adviseren de schoenen aan elkaar te binden, linker- en rechterschoen ver uit elkaar te plaatsen, of desnoods in een plastic tas meenemen in de rugzak naar boven.

In de loop van de dag klaagt een Spaanse vrouw over de Sótano, dat zullen we de komende week vaker horen. Ook hier geldt: beleid van de Colegiata, wij zijn slechts uitvoerend.

Cor heeft enige medische kennis en krijgt een bijzondere ervaring. Een Koreaan wil een of andere zalf, waarschijnlijk schuurplekken, maar onduidelijk blijft wat en waar precies. Totdat Cor, eenmaal met hem in de medische behandelruimte (het oude computerhok) hem zover krijgt zijn broek te laten zakken. Een grote schuurplek op het gedeelte, dat voetballers staande in een muurtje met beide handen proberen af te schermen. Calendula op zijn onderarm, hij smeert het zelf verder, Cor ook blij. Voor een meisje plaatsen we haar medicijnen in de vriezer van de Hospitalerokeuken, morgen om 6.30 uur komt ze die ophalen.

Juanpe is niet de snelste, moet nog ervaring opdoen. Meestal staat Helmut hem bij bij de Mostrador, om de niet-Spaanse pelgrims uit te leggen hoe het werkt en Juanpe uitleg te geven. Vooral als de bus uit Pamplona komt ontstaat er filevorming, ook omdat er dit jaar kaartjes verkocht worden voor het pelgrimsmenu in Casa Sabina en het ontbijt daar (vanaf 7 uur). Er worden maximaal 50 ontbijtkartjes verkocht, maar al snel is duidelijk dat er daar 's ochtends een (te) lange rij ontstaat. In La Posada is pas ontbijt vanaf 8 uur, dus doorlopen naar Burguete is misschien de beste optie.

We vinden eind van de middag een portemonnee met enkele passen en geld, na zoeken in de inschrijfformulieren vinden we het bednummer van deze Spanjaard. Een briefje op zijn bed, de portemonnee wordt later weer opgehaald.

Zondag 23 augustus

Vanaf middernacht tot de vroege ochtend veel regen en onweer, een natte start dus. In de loop van de dag wordt het echter droog en mooi weer, veel beter dan de weersverwachting.

Zaterdag viel ons eten in Casa Sabina tegen, vandaag was het wat beter. Toch hebben ze elke dag weer moeite om het goed te regelen: glaswerk of bestek ontbreekt, voor 1 persoon te weinig, geen keuze voor onze 2 vegetariërs. We vragen dan maar als Segundo een Tortilla, krijgen er (vaak slappe) frietjes bij.

Tonny, Helmut en Cor hebben hun domein gevonden in de Bordas. Zodra die opengaan neemt één van hen de eerste groep als een kloek hennen achter zich aan mee naar het Campamento.

De afstemming van de diverse werkzaamheden was niet optimaal, 's avonds bespreken we dat in de Hospitalerokeuken en daarna gaat het een stuk soepeler. Helaas blijkt ook dat je overal je oog op moet houden; 2 Fransen waarvan één met een kapot been, bleven te lang alleen in de medicijnkamer. Gevolg: complete verpakkingen met spullen meegenomen!

Maandag 24 augustus

Collega Ria Bindels verrast ons met een bezoek, ze is op doorreis naar Los Arcos om daar te gaan hospitaleren. We maken een bed voor haar vrij in de Hospitaleroruimte op de 2e verdieping, de volgende ochtend schuift ze uiteraard aan bij ons ontbijt.

In de middag komt er een "zwerfer" binnen, zet zijn rugzak naast de deur en struint meteen naar de tafel met achtergelaten pelgrimsspullen. Erachteraan, u slaapt niet hier, deze spullen en onze andere faciliteiten zijn alleen voor de pelgrims die hier verblijven, u moet eruit. Na de ervaring met de gestolen schoenen willen we geen risico nemen.

Hij vertelt al tig jaren op en neer te lopen op de Camino, ook in Rome is hij al geweest. De volgende ochtend blijkt hij de € 2 van Helmut direct te gebruiken voor een shot whisky, de nacht brengt hij door in een tentje bij het bruggetje naar het Campamento.

Kort voor 22 uur een Spaanse fietser, pech gehad met zijn ketting. Snel wat te eten uit de automaten en dan met de fiets naar het Campamento gebracht.

Het gaat niet goed met onze Lies, ze krijgt injecties en slikt medicijnen, maar de pijn blijft.

Dinsdag 25 t/m donderdag 27 augustus

Bijzonderheden: van de waslijnen in de laundry zijn 2 beha's gestolen (andere vrouw of een freak?). Tony berekent dat we in deze periode voor ongeveer € 90/dag aan elektriciteit verbruiken. We hebben diverse afgebroken sleutels, zowel van onze eigen kasten op de 1e en 2e verdieping, maar vooral van lockers. Ook een kleine toilettas met cosmeticaspullen wordt gestolen, slechts 3 minuten onbeheerd achtergelaten in de sanitaire ruimte. Pelgrims let op uw zaakje!

Peter krijgt na een paar dagen hospitaleren het gevoel alsof hij iets mist. Dit gevoel wordt met de dag sterker. Wat mist hij toch? Een type pelgrim? Een bepaalde groep? Wat voelt hij toch? Langzaam begint het te dagen. En ja, als een flits ziet hij het type pelgrim weer voor zich. De pelgrim die voor veel spraakstof en hilariteit zorgt. Een nieuw type pelgrim waar wij als Hospitaleros aan moeten wennen. We hebben ze allemaal met verbazing over de binnenplaats zien aankomen. Onhandig slepen ze hun bagage achter zich, af en toe wat uit evenwicht door hun luxe schoenen die wegzakken in het grind. Inderdaad....., jullie raden het al. "De Rolkofferpelgrim".

Als we 's ochtends met de schoonmaak bezig zijn horen we een grote kudde paarden langskomen, snel gaan we kijken.

We verwijzen diverse mensen naar de Centro de Salud in Burguete, geopend van 10 – 15 uur. Eén vrouw is zo ziek dat ze longfoto's wil laten maken; we adviseren een taxi te nemen naar Burguete, die zullen wel verder verwijzen.

Een aantal zeer vermoeide pelgrims, een Frans echtpaar zit zo stuk dat ze geen letter meer op

papier krijgen, een aantal uren later gaat het gelukkig wat beter. Meestal te weinig gedronken en/of gegeten met dit warme weer en de zware tocht.

In een sanitair blok op het Campamento is een stopcontact doorgebrand door kortsluiting, genoeg werk voor Pablo dus.

We kijken nog even binnen in de oude herberg, met een nieuwe keldertrap bij de achteruitgang aan de westkant, en een grote renovatie van het sanitair in de kelder. Helmut gaat niet mee naar binnen, kan het niet aanzien, zo verliefd als hij was op de oude.

Mensen doorgronden blijft lastig; een Franse vrouw zit verdrietig en zielig op een bankje achter de herberg, ze slaapt in een tentje en heeft het koud. We hebben nog slaapzakken liggen dus die mag ze lenen tot morgenochtend. Maar 2 uur later zit ze nog in haar korte broek in de koude avond buiten, en komen we erachter dat ze met de auto is, die hier op de parkeerplaats staat. Tja, soms kun je te goedgelovig zijn.

Donderdag eind van de middag een zieke vrouw, blijft maar overgeven en kokhalzen. Ze heeft op de berg iets uit de natuur gegeten dat dus niet goed bekomen is. We bellen de dokter, die besluit een ziekenauto te laten komen. Meteen aan het infuus en naar het ziekenhuis in Pamplona. Een andere pelgrim brengt haar spullen en rugzak die meegaan in de ziekenauto.

Vrijdag 28 augustus

Vanmorgen eens de omgekeerde wereld: een fietser wil om 6.30 uur zijn fiets **in** de stalling plaatsen, gaat met een taxi naar Saint-Jean om de hoge route hierheen te wandelen, en haalt vanmiddag zijn fiets weer **uit** de stalling.

Wat betreft fietsen: fietsen die verpakt naar Roncesvalles zijn vervoerd, worden in hun doos geplaatst in een kamer in het middelste van 3 huizen rechts van de Tourist Information, aan het eind van het Casa de Beneficiados zeg maar. Sleutel ligt in de 1^e lade van de Mostrador, waar o.a. ook de moedersleutel van alle lockers ligt. Meelopen, doos naar buiten, daar kunnen ze de fiets in elkaar zetten en de lege doos in een papiercontainer deponeren. Als het regent staan ze dus buiten te klooiën. Vandaag verruilen we Casa Sabina voor La Posada, waarvan we denken dat het eten stukken beter is.

De zieke vrouw komt terug uit het ziekenhuis van Pamplona, behoorlijk opgeknapt. Helaas, haar schoenen zijn verdwenen uit het schoenhok, net als een broek en T-shirt. Was gisteravond toch niet alles meegegeven met haar! Eerst boos om haar verdwenen dure schoenen, dan erg verdrietig om deze dubbele pech. Na uitgebreid zoeken vinden we de schoenen in het schoonmaakhok in de schoenenruimte, opgeruimd door een van de schoonmaaksters (voor eventueel eigen gebruik?). De vrouw is dolgelukkig dat ze weer verder kan.

Zaterdag 29 augustus

Helaas, Lies trekt het niet meer, Peter en Lies rijden naar huis om daar zo snel mogelijk adequate medische hulp te krijgen. We zullen met 6 man verder moeten.

Na de koffie krijgen we training van Tonny met de brandslang, zowel brand blussend als koelend bij brandwonden. Nuttig om een keer gezien te hebben, hopelijk nooit nodig. Van het rugzakvervoer wordt veel gebruik gemaakt, elke dag wel zo'n 10 rugzakken e.d. Ook de medicijnkamer gebruiken we geregeld. Eind van de middag een Engelse meid met Franse vriend, onder de bulten. Volgens hen geen bedbugs maar een allergische reactie. We nemen geen risico en Helmut rijdt met haar naar de dokter in Burguete. Inderdaad, een spuit en medicatie, en ze moet haar ademhaling in de gaten houden, haar keelholte is opgezet. Doorvragend blijkt ze zelf arts te zijn, maar ze zegt "never treat yourself"!

Zondag 30 augustus t/m donderdag 3 september

Erg druk, zeker nu we zowel de schoonmaak als de ontvangst van pelgrims met zessen moeten doen. Enkele vermeldenswaardigheden: de bezetting van de Mostrador door werknemers van het Colegiata bevalt ons prima. Bij grote aanloop (bus uit Pamplona bijv.) staat een van ons bij de Mostrador om te stempelen en niet-Spaanstalige pelgrims de 3 dingen te vragen: slapen, pelgrimsmenu, ontbijt. Voor andere vragen verwijzen we direct naar de collega(s) in de hal, zo houden we de wachttijd bij de Mostrador kort. Woensdagmiddag is het een gekkenhuis, veel pelgrims zijn vrijwel tegelijkertijd de berg afgekomen. Een lange rij wachtenden voor de Mostrador, door de hal, door de achteruitgang en daar zelfs tot op het grindpad beneden, de wachttijd loopt op tot

anderhalf uur. Van 14 tot ruim 17.30 uur zijn we aan een stuk door bezig iedereen de tickets voor bed, menu en ontbijt te geven. Bij de deur naar de Mostrador regelt een van ons de toegang tot de Mostrador, niet meer mensen dan dat er formulierplekken zijn. Desondanks geen wanklank van de pelgrims, slechts dankbaarheid dat ze een bed gekregen hebben. Er resteren aan het eind slechts 15 bedden in de oude witte "Cabañas". Op onze vraag aan Santi wat te doen als we vol raken, is het simpele antwoord: doorlopen naar Burguete. Wij vinden dat de verantwoordelijkheid zo ver moet gaan, dat pelgrims dan in ieder geval tijdig gewaarschuwd moeten worden zodat ze niet voor niets in de rij staan. In de rij wachtenden valt op gegeven moment een jonge vrouw flauw, Anna uit Duitsland. 's Morgens een Cafe Con Leche genomen en gaan wandelen, verder niets op! Hoe bedenk je het. Ze ligt te shaken op het bed in de medicijnkamer. De dokter komt, later de ziekenauto. 's- Avonds komt ze enigszins opgeknapt weer terug, we dringen aan dat ze eerst iets goeds gaat eten, en laten haar overnachten in de Hospitaleroruimte op de 2^e verdieping. Van de dokter mag ze morgen maximaal 10 km wandelen.

Het lijkt erop dat we een eekhoorn met een rugzak hebben binnengelaten, onder een van de bedden treffen we de volgende ochtend veel nootjesresten aan. Maandag hebben we 4 mensen vastzitten in de lift. Eburne komt na een half uur en weet m.b.v. een sleutel (wederom in bakje 1^e lade Mostrador) de lift open te krijgen en de mensen te bevrijden. Als we vrijdag de overdracht hebben is de lift nog steeds kapot. Dat betekent veel trappen lopen met vieze lakens van de 3^e naar de Sótano en met schone terug.

Helmut rijdt nog een keer met een Frans stel naar Burguete, de vrouw was flauwgevallen, allemaal situaties van te weinig drinken en/of eten onderweg. Na behandeling besluiten ze in Burguete te blijven.

Dinsdag een wielrenner uit Mont St. Michel met erg harde wielrenschoenen. Op ons verzoek om ze uit te trekken stampt hij hard met een schoen om ons iets duidelijk te maken. Uiteindelijk trekt hij die schoen uit, en blijkt hij slechts een halve voet te hebben, de schoen is eigenlijk een soort prothese.

Woensdagmorgen hebben we een gesprek met Don Juan Carlos, Patxi en Eburne. We geven onze

mening over de bezetting van de Mostrador (dit gaat duren tot half september), de verzending van rugzakken, en krijgen uitleg en bouwtekeningen van het nieuwe Campamento te zien. We stellen voor dat de kosten voor wassen en drogen verhoogd worden van € 2,70 naar € 3,50 omdat er veel reacties van pelgrims komen dat dit erg goedkoop is (is ook onze eigen ervaring op de Camino). Verder kaarten we aan dat de menutickets voor de 2^e ronde een tijd hebben van 20.30 uur, terwijl de mis tot 20.45 uur duurt. Zo missen een aantal pelgrims de pelgrimszegen. De prior besluit direct de tijd aan te passen. Hij wenst ons

sterkte nu het met 6 man zo druk is deze periode.

Donderdag is het ook erg druk, maar gelukkig komen de pelgrims meer verspreid binnen, zodat we meer adempauzes kennen. Enkel van de nieuwe groep zijn er al, en beginnen zich ongevroegd te bemoeien met de ontvangst van pelgrims. We maken nog maar weer eens duidelijk dat we dat niet willen, ze dienen te wachten tot de overdracht vrijdagochtend om 11 uur.

Die laatste vrijdagochtend hebben we nog een bijzonder geval: een vrouw is op London Gatwick haar rugzak kwijtgeraakt, vermoedelijk meegenomen door iemand die een vrijwel identieke rugzak had. De luchthaven zal de rugzak na terug vondst doorsturen naar de Colegiata in Roncesvalles. Haar verzoek aan ons is haar een email of telefoontje te geven zodra die binnen is. Zij gaat vanochtend met de bus naar Saint-Jean om nieuwe pelgrimspullen te kopen. Bewonderenswaardig hoe ze berust in haar lot en vastberaden is toch met haar Camino te beginnen.

Periode 13: vrijdag 4 september t/m vrijdag 18 september 2015

Hospitaleros: Harry Brandsen, Lilian Faessen, Arie Seters, Margreeth Labee, Albert Hoop, Ingrid Magre, Jozef Majoor, Annemiek de Jongh, Hay Ambaum

Aantal pelgrims: 4.458 (2014: 4.053)

V.l.n.r.: Lilian, Ingrid met voor haar Margreeth, Annemiek, Hay en Albert
Achter Jozef en Arie met daarachter staande Harry

Vrijdag 4 september

We komen op tijd aan in Roncesvalles. We lopen het kloostercomplex in naar de ingang van de Albergue. De eerste indruk is uitermate verzorgd en schoon. Na een blik gisteravond in de Albergue in Saint-Jean-Pied-de-Port had ik het donker en somber en slordig verwacht. De vertrekkende groep ontvangt ons met koffie. De overdracht is heel overdonderend. Als je voor het eerst hier bent, dan ware het beter de overdracht op hoofdlijnen toe te lichten. Ik hoor heel veel en uiteindelijk moet ik met de groep toch zelf weer uitvinden hoe het werk het beste gedaan kan worden. Om 14 uur worden we in het diepe gegooid. Pelgrims staan in de rij voor de receptie. Alle talen klinken door elkaar. Opletten! Rugzakken af. Schoenen uit, oh nee deze gaat naar de Sótano. U moet naar het Campamento? Kom maar mee. Ik wijs u de weg. O, hoe zeg ik dat in het Engels, Frans, Spaans, Portugees, Pools, Duits, Russisch, Litouws, Deens enz. enz. Na het eten rond 20.00 uur in ploegen komen er niet veel meer. Om 22.00 uur alles afsluiten, laatste ronde wc papier en dan de lichten uit. We nemen een wijntje, praten wat na en eenmaal in bed komt er weinig van slapen. Zoveel indrukken, mijn hoofd tolt.

Zaterdag 5 september

Om 5.30 uur eruit. Met Jozef mee en onder het zingen van het Laudate Dominum en aansluitend een goedemorgen in 10 talen lopen we alle zalen door. Het is geweldig om al die slaperige hoofden te zien opkijken. Bij velen verschijnt er een glimlach. Later, als de pelgrims vertrekken en we bij de deur iedereen persoonlijk “Buen Camino” wensen, komen er bedankjes voor het verblijf, de

aandacht, de hulp en het zingen. Zelfs de grootste mopperaar van de avond ervoor is weer helemaal blij en vol goede moed. Dankbaarheid klinkt in iedere taal hetzelfde. Na het ontbijt gaan we aan de slag om alles weer schoon te maken voor de pelgrims van vandaag. We hebben vrij snel een goed systeem te pakken met elkaar. Voor het ontbijt de geplande 30 bedden afhaken en alvast een machinewas aanzetten. Voor de koffie de zalen klaar hebben. Na de koffie de bedden weer opmaken.

Het eten bij La Posada is heerlijk en er wordt efficiënt geserveerd. Steeds zijn we ruim op tijd op onze post.

Van 14.00 tot 20.00 uur is alle aandacht voor de pelgrims, het doel van al onze inspanningen tenslotte. Persoonlijke vaardigheden van ons team worden langzaam zichtbaar. Arie streng en scherp bij de trap. “the Eye of the tiger” noemen een stel jonge pelgrims hem. Maar hij weet ook met een grap of een arm om een schouder de menselijke maat te bewaren. Jozef is de Spaanse rots in de branding en kan eigenlijk niet bij de receptie weg, want zeker de wat oudere Spanjaarden spreken geen andere taal. Ingrid is bij de poort de eerste opvang. Ze begrijpt snel wat er nodig is en weet menig pelgrim weer een beetje op te beuren. Lilian is een zeer gestructureerde werker en heel erg op haar plaats in de wasserij. Het loopt er op rolletjes en de Donativopot wordt voller en voller. Het is erg leuk om in de wasserij te zijn. Dan komen de verhalen en de belevenissen. Iedere pelgrim heeft zijn eigen verhaal. Iedere cultuur zijn eigen gewoontes. Bijvoorbeeld de Koreaanse cultuur is veel meer een groepscultuur dan onze Europese cultuur. In de wasserij blijven ze heen en weer lopen om kledingstukken van elkaar in hetzelfde mandje te proppen. Om 18.00 uur ga ik naar de mis. Er is een prachtig Byzantijns koor uit Pamplona. Om 21.30 uur komen er nog 2 fietsers aan. De jongen is zo koud. Hij bibbert en zijn handen zijn gevoelloos. Mee naar de keuken en onder de koude kraan. Wat druiven eten en langzaam komt hij weer een beetje bij.

Albert is deze dag jarig. Bij de koffie is er gebak en 's avonds bijzondere rode bubbels.

Zondag 6 september

Langzaam krijgen we ook wat meer oog voor de organisatie van het een en ander. Niet alles is Lrozengeur en maneschijn. Zo is er een prachtige opvang in de 3 zalen, maar de accommodatie in de

Sótano is heel wat minder. Vooral het naar buiten moeten douchen en naar toilet gaan is geen pretje. Er is slecht licht buiten en het is steil en slikkerig. Voor oudere mensen zijn de bovenbedden nauwelijks te beklimmen.

In het Campamento zijn de bungalows een goede accommodatie, maar de oude barakken zijn niet prettig. Er wordt geen rekening gehouden met de toestand van de pelgrim. Zo komen frisse, zojuist met de bus aangekomen jonge Spanjaarden op de mooiste zalen en de verdwaalde, uitgeputte laatkomer uit Saint-Jean-Pied-de-Port belandt in een oude, koude container. Het klooster kent wat dat betreft een economisch gestuurde naastenliefde. Eerst de duurste bedden vol.

Maandag 7 september

Annemiek meldt dat de mevrouw die gisteravond zo moe was dat ze met een taxi naar het Campamento wilde, zoek is. Gisteravond heeft ze haar bagage op het Campamento gezet en is met de taxi naar La Posada gereden. Volgens Annemiek heeft ze er helemaal niet geslapen. Een mysterie. Later komt de oplossing via de taxichauffeur. Mevrouw is door een tafelenoot in La Posada uitgenodigd om in het hotel te overnachten. Iedereen is opgelucht.

Het is vandaag mooi weer en dat heeft een positieve uitwerking op onze conditie. Het verbaast ons hoe onvoorbereid sommige mensen op pelgrimage gaan. Te veel bagage komt vaak voor. Geen slaapzak (koud!) en er wordt veel achtergelaten, al dan niet per ongeluk. De spullen op de "take en leave" tafel in de gang kennen een snelle omlooptijd. Matjes en slaapzakken die achtergelaten worden gaan na een wasbeurt naar het appartement op de 2e verdieping voor de noodgevallen. Kleding die echt niet meer in orde is gaat in een zak in de werkkast van Pilar voor de daklozen in Pamplona. Harry, Annemiek en Jozef zijn zeer ervaren Hospitaleros. Daar profiteren we zeer van. Ik weet zeker dat de paniek bij ons veel groter zou zijn bij een incident als zij er niet zouden zijn. Met de pelgrims in gesprek gaan is en blijft toch heel erg leuk. "Can I drink the water in the kitchen?" vragen sommige pelgrims, waarop de Hospitalero zegt: "I drink it now for a week. How do I look?" "Younger", giechelen twee jonge Amerikaanse meisjes.

Dinsdag 8 september

Ik ben de laatste in de rij van feestvarkens. Eerst was Albert jarig, toen was het de huwelijksverjaardag van Lilian en Harry en nu ik. Deze verjaardag is er een die ik me altijd zal herinneren, dat weet ik zeker. Ook vandaag werken we heel hard. Langzaam komt er structuur in wat we doen en pakken we extra klussen op, bijvoorbeeld de trap in de was zetten of de medicijnkast opruimen of de waskamer beneden helemaal opruimen en overzichtelijk indelen. Vandaag in Burguete ontdekt dat de Tabac dicht is voor 2 weken. Voor sommige pelgrims een ramp; "I would walk a mile for a Camel" persifleert een pelgrim deze reclame. Die middag arriveert een superslanke en lange Hollandse jongen. Hij gaat zitten in de hal en barst in tranen uit. Na een bemoedigend woord en een glaasje cola komt hij wat bij zinnen. "Het is mijn eigen schuld" zegt-ie. "Ik heb 2 km ge oefend. Wat een bejaarde kan, kan ik ook, dacht ik". 's Avonds krijg ik een dikke knuffel. Hij heeft veel geleerd vandaag.

Er komen wat pelgrims die een bed zouden gereserveerd hebben, maar dat blijkt niet het geval. Niet

bij ons en ook niet in het hotel. Na veel heen en weer geloop en gepraat besluiten ze om dan toch maar een bed te nemen, maar inmiddels zijn we al in de noodopvang met de bedden uitgifte. Met z'n 8-en in een container. Al met al heel wat stress en 's nachts krijgt één van de pelgrims pijn op de borst. Een containergenoot heeft 112 gebeld. De ambulance is het kamp opgereden, de dame in kwestie is naar het ziekenhuis in Pamplona vervoerd en niemand heeft ook maar iets gehoord. Later zal blijken dat alles gelukkig in orde is met haar.

Woensdag 9 september

Het vroege opstaan, de lange dagen, het begint ons een beetje parten te spelen en om de beurt gaan we 's middags even een uiltje knappen. Vanmorgen een mevrouw met hevige pijn in de lies met de taxi naar de medische post in Burguete laten brengen. De tranen stromen. Niet zozeer van de pijn maar van de teleurstelling dat de Camino wellicht niet voortgezet kan worden. Ze komt uit Oregon en een herkansing zit er niet in.

Die middag breng ik 4 Brazilianen naar het fietsenhok. Zij spreekt Portugees en ik van alles wat, maar we begrijpen elkaar. Het gaat over Anne Frank en Amsterdam. Over Copa Cabana en de Missa Criolla. Heerlijk om met zoveel diverse mensen contact te hebben.

Donderdag 10 september

De regen komt met bakken uit de hemel. Desondanks zijn de meesten toch "goed gemutst" als ze binnenkomen.

Vrijdag 11 september

We zijn nu een week hier. Het is omgevlogen. Wel zijn we allemaal moe. We zijn klaar met het verschonen van de bedden, ook in de basement. Die ruikt nu een stuk frisser. Die middag gaan Arie en ik, Margreeth, even een uurtje naar de pas. Het is winderig en buig, maar het uitzicht boven is magnifiek mooi. Weer terug in de Albergue en druk doende met het ontvangen van de pelgrims komt er een man in paniek de berg af. Een metgezellin is flauwgevallen, zo'n 2 km voor de green gate bij het Campamento. Hij is erg verward. Ik begrijp dat er iemand bij de bewusteloze persoon is gebleven. Hij gaat met mij naar Casa Sabina om 112 te bellen. Jozef helpt daarbij. De ambulance zal komen en hij en ik stellen ons op bij

La Posada, want ze willen dat hij mee gaat en de weg wijst. Al lopend van hier naar daar praat ik met hem over van alles en dat leidt wat af. Jozef fietst langs en roept dat hij gaat zoeken. Nog geen 2 minuten later racet hij ons weer voorbij in omgekeerde richting: “ze zijn terecht. Ik ga meteen 112 afbellen”. Maar de man wil de dame in kwestie heel graag met eigen ogen zien en dat valt nog niet mee. Uiteindelijk spoort Jozef ze op. Ze zitten bij La Posada te eten en willen eerst afeten. Maar we hebben nog maar 2 bedden en het trio wil bij elkaar blijven. Jozef gaat bellen en spoort 3 bedden op 3 dorpen verderop en hij brengt ze er. Dit is zo’n voorbeeld van het voortdurend schakelen tussen ernstige en onbenullige zaken. Dat is wel het lastigste van deze job, vind ik. Dat we nog maar weinig bedden hebben komt doordat vanmorgen containers zijn verwijderd. Iedereen is woedend. Later zal blijken dat de opdracht tot verwijdering voor a.s. maandag was gegeven. Marisol wist ook van niets. Organiseren is in Spanje weinig efficiënt en effectief te noemen. Zo is er ook een winkeltje in het klooster. Het is open op de meest idiote tijden en dan ineens is het weer dicht. De toeristinfo in de oude molen sluit om 16.30 uur. Dat is de tijd dat de pelgrims komen. Wie het snapt mag het zeggen.

Zaterdag 12 september

Ik hoor voor het eerst Jozef niet zingen. Voor het eerst dus echt goed geslapen. Arie heeft last van een hiel en bovendien wil hij weer eens iets anders doen. Dat geeft een kakafonie aan meningen en ideeën over samenwerken en taakverdelingen. Wat opvalt is hoeveel meer tijd we hebben nu er geen bedden meer verschoond worden. Vandaag gaan onze mooie blauwe shirts in de was. Harry had voor deze speciale shirts gezorgd. Leuk om te zien en een mooi aandenken (onze namen staan erop, Hospitalero c.q. Hospitalera en het teken van Roncesvalles). Om 11 uur zijn we al klaar en drinken we koffie bij Casa Sabina. We proberen het eten alvast te bestellen, want gisteren liep het voor geen meter. We zijn halverwege opgestapt om op tijd bij de “kist” te zijn. Ondertussen regent het en het onweert. Maar oh, oh, oh, wat ga ik van deze plek houden.

Zondag 13 september

Om 5.30 uur is het koud en mistig. Elke pelgrim wordt persoonlijk door ons uitgezwaaid. Een hand, een klap op de schouder, een omhelzing, zelfs de grootste mopperaars van gisteren gaan nu weer welgemoed en met veel dankjewels de Camino op. Om 8 uur onder het ontbijt maken we plannen voor de komende week. We hebben heel hard gewerkt. Alle bedden zijn verschoond, de houten trappen

geboend, de toiletten op de 3e gepoetst en de vloeren gemopt. Het hele huis ruikt heerlijk fris. We besluiten dat iedereen een dagje weg kan van 9 tot 16 uur. Donderdag zal Jozef ons een rondleiding geven door het klooster en Annemieke zal een bezoek aan het oude hospitium organiseren. Vandaag de medicijnkast opruimen, witte jassen wassen, lichten repareren. We hadden vorige week een stroomstoring van heb ik jou daar. Iets met een moederbord of zo. Nu is er weer licht bij de wc's buiten voor de Sótano en de lift doet het weer. Dat scheelt heel veel trappen lopen!

's Middags komt er een jonge vrouw binnen die aankondigt dat een reisgenoot ernstig geblesseerd is; uitgegleden en wijdbeens de berg afgegleden. Peesblessure in de lies. Even later strompelt hij tussen zijn stok en een vriend binnen. Eerst maar een forse ibuprofen, een coolpack en een paar druiven. Op de behandeltafel komt er een stoer verhaal over een

motorongeluk, een pijn in de hand, en over altijd pech hebben. En dan opeens klinkt het zachtjes: “ik doe de Camino voor mijn oma. Ze is 2 jaar terug overleden en we waren zielsverwanten. Ze wilde zo graag zelf de Camino lopen, maar het ging niet meer. “Brand een kaarsje voor me als je ooit in Santiago komt”, zei ze tegen me bij haar afscheid”. De stoere boy is nu heel klein en verdrietig. Hij wil het zo graag afmaken voor haar. De andere morgen vertrekt hij naar Burguete en toch maar even naar de medische post daar, hoewel het wel al beter gaat. We drinken koffie op het Campamento, dat is heel gezellig. Er wordt in een van de containers een verloren beurs met geld en creditcards gevonden van een Zweedse pelgrim. We hadden haar telefoonnummer genoteerd en kunnen de beurs met inhoud aan haar overhandigen nog voordat ze de volgende Refugio bereikt heeft. Zoiets is ontzettend fijn.

Het is fris, maar de zon schijnt. Om 18 uur gaan Ingrid en ik naar de mis. Ingrid leest voor, ze heeft van de Prior een tekst gekregen. Voor de zegen worden alle pelgrims naar voren geroepen. Alle landen worden genoemd. Dat is wel een mooi gebaar, vind ik. Het is niet zo druk als de afgelopen week, lijkt het. Als 's avonds de Spaanse bussen komen zijn Jozef en Annemiek onmisbaar. Spanjaarden spreken vaak geen enkele andere taal en ze vinden het maar raar dat ze in hun eigen land gevraagd wordt of ze een beetje Engels kunnen.

Dinsdag 15 september

Onder de gebruikelijke wake-up ronde wordt de zang weer goed ontvangen. Twee Amerikaanse dames op leeftijd die gisteravond werden aangespoord om te gaan slapen en niet meer te praten fluisteren ssssttt, ssssttt, als we verder lopen. Is dat humor of niet? Ingrid en Albert gaan vandaag naar Pamplona. We poetsen de Albergue weer spic en span en drinken de koffie bij Casa Sabina. Annemiek vraagt of we eens iets anders kunnen eten, want het is voortdurend hetzelfde. Ze heeft succes. We krijgen eendenconfit en met brandade gevulde paprika's. Heel lekker.

En zo worden ook de overige dagen ingevuld; druk, maar steeds weer een geweldige ervaring. Tussen de middag lekker eten bij La Posada of Casa Sabina, voor de avond hebben Harry of Margreeth iets heerlijk gebrouwen wat we in twee ploegen genietend opeten.

Voor 's avonds na 22.00 uur, wanneer de laatste ronde over de zalen is geweest en iedereen in bed ligt (het is net of we met 9 personen zo rond de 350 kindertjes hebben die zoet moeten gaan slapen, en dat doen ze dan ook:)) wisselen we de verhalen van de dag uit onder het genot van rode wijn of Patxarán. Harry is een meester in het vertellen van verhalen en moppen schud hij zo uit zijn mouw. Heerlijk om na een drukke dag even zorgeloos te kunnen schateren.

Wat anekdotes?!; Lilian en Albert doen de was voor de pelgrims. Voor wassen en drogen wordt €3,50 berekend; vraag van een pelgrim: “doen jullie alles voor €3,50?” Antwoord: “Nou, niet alles”.

Een 90-jarige pelgrim vraagt een beetje flirterig aan een Hospitalera: “What are you doing here?” Antwoord: “Waiting for you, what else”.

Josef heeft een mountainbike waarop hij als Eddy Merckx over het terrein racet. Op een zeker moment neemt hij een zeer zware tas achterop van een Amerikaan met daarin een apneu apparaat en zuurstofflessen. De service van Josef gaat wel heel erg ver.

Of dan de jonge pelgrim die 's ochtends steeds naar buiten loopt om te controleren of het nog steeds regent. De opmerking dat hij niet zal smelten van de regen omdat hij niet van suiker is, pareert hij met de opmerking: “but I am very sweet”.

En wat ook zo fijn is; De pelgrims laten vaak weten hoe ze alles waarderen; de zorg, de opvang, het luisterend oor. Een lach en een traan, dat hoort er bij.

Maar ook onderling voelt het goed; Jozef zegt over Annemiek (waar ze niet bij is) “Als ik haar met die pelgrims zie, dan gaat mijn hart open”.

Jozef die zorgt dat hij met zijn Spaanse taal aanwezig is als de bus uit Pamplona komt. Het verloopt allemaal dan heel efficiënt en prettig. Een rots in de branding.

Hay (Harry) die overal inzetbaar is en zorgt dat het bij de intake soepel loopt met stempelen en informatie. Altijd opgewekt.

Lilian; de wasvrouw van het jaar: wat verloopt het allemaal zonder problemen in de wasserij.

Annemiek vangt de pelgrims op op het Campamento, later bijgestaan door Harry want voor 1 persoon is dat toch echt veel te druk.

En Harry die ons eerst allemaal laat weten wat er moet gebeuren, helpt waar nodig (wasserij, schoonmaak etc.) en later in de week voor een groot deel Annemiek helpt, wat heel erg fijn is.

Arie, zoals al eerder gezegd; streng maar rechtvaardig bij de trap. Helpend waar hij kan.

Margreeth; wat heerlijk dat er iemand bij dit team zit met medische kennis (want dat is best nodig). Verder natuurlijk een onvolprezen talent in de keuken en overal inzetbaar. Albert; ook al zo'n talent in de wasserij (valt ook zeker in de smaak bij de Koreanen).

Annemiek; grote mond; klein hartje. Wat ben je een schat van een mens en een harde werker met het hart op de goede plek (zeker voor de pelgrim), en Ingrid die als Florence Nightingale de pelgrims verzorgt tot in de uithoeken van het klooster.

Vrijdag 18 september

En dan is het alweer 18 september, de dag van de overdracht. We kiezen ervoor om dit in de bibliotheek van het klooster te doen. We hebben hier wat meer aandacht en tijd voor elkaar dan bij Casa Sabina. Er wordt informatie gegeven en er worden vragen gesteld.

En dan geven we het uit handen aan weer een bevlogen groep mensen... wat is de tijd omgevlogen! Heel veel drukte, heel veel indrukken, elkaar leren kennen, het met elkaar oplossen en klaren.

Heel erg bedankt groep periode 13 van het jaar 2015!!!

Xxx

Periode 14: vrijdag 18 september t/m vrijdag 2 oktober 2015

Hospitaleros: Kees Ebbenhorst, Antoon Kandelaars, Dick de Kler, Joke de Kler, Clazien Rietveld, Wim Schaap, Tijmen Stoof, toegevoegd Annemiek de Jongh

Aantal pelgrims: 2.896 (2014: 2.709)

V.l.n.r.: Antoon Kandelaars, Wim Schaap, Clazien Roetveld, Tijmen Stoof, Annemiek de Jongh, Kees Ebbenhorst, Marisol, Joke de Kler, Dick de Kler

Vrijdag 18 september

Ook groep 14 gaat aan de slag. We zijn met z'n achten, want naast de vooraf ingeplande Hospitaleros is Annemiek de Jongh toegevoegd en belast met het toezicht op het Campamento. We ontmoeten elkaar op vrijdagmorgen. Ieder is om ± tien uur present. Tijmen heeft een stuk Camino del Norte achter de voeten en Antoon is ook binnen na wat omzwervingen in Spanje. Clazien neemt hier afscheid van manlief, die haar tot Roncesvalles vergezeld had. Na twee regenrijke dagen in de auto komen Wim, Kees, Joke & Dick op 't parkeerterrein van het klooster terecht.

De vorige groep is nog druk met de schoonmaak, maar we worden om elf uur in de bibliotheek verwacht voor de overdracht. Jozef Majoor houdt zijn praatje, aangevuld met raadgevingen en aanbevelingen van de overige mensen uit de vorige groep. Het loopt allemaal vlotjes en om half een houden wij onderling als groep 14 nog een peptalk. We gaan er tegenaan en hebben er zin in.

We eten gezamenlijk bij Casa Sabina en nemen afscheid van elkaar want we moeten aan de bak. Kees, Clazien en Antoon gaan richting balie en Joke & Dick duiken de wasruimte in. Tijmen en Wim beginnen als inspringers waar nodig. Dick heeft een schema voor de komende dagen opgesteld.

De eerste dag was meteen een drukke. Annemiek waarschuwt al dat de Bordas zeker weer open moeten en dat klopt dan ook wel. Etage 1, 2 en 3 raken snel vol en de slaapplekken in de Sótano geven wat meer werk, daar er steeds met een groepje personen meegelopen moet worden voor uitleg ter plekke.

In de wasserij is het in de loop van de middag lekker druk. Het gebruik van centrifuges is voor vele pelgrims steeds weer een positieve verrassing. Een Koreaan doet wel erg lang over zijn handwasje. Er vormt zich al een wachtrij. Als hij klaar is komt zijn vriendin binnen en neemt 't van hem over (met haar eigen wasje) in 't zelfde trage tempo. Wachtende pelgrims kijken bedenkelijk.

Even na zes uur gaan de eerste pelgrims naar de Bordas. Tijmen en Annemiek beheren de Bordas. Enige consternatie aan de balie als enkele pelgrims zeggen dat er nog iemand waarschijnlijk na tien uur 's avonds de berg afdaalt. Hij is zeer traag en of we zo vriendelijk willen zijn om op zijn aanbellen nog even de deur open te doen. Geen bezwaar. We horen echter niets. De volgende morgen blijkt dat meneer pas om 1 uur 's nachts de herberg heeft bereikt. Via de (openstaande) deur bij de was is hij naar boven gekropen en in een luie stoel in slaap gevallen. Ook opmerkelijk was een Zwitser van 80 jaar met 2 paarden. Het

geeft Annemiek aardig wat werk. Maar iedereen heeft onderdak en om tien uur kunnen de lichten uit. Lichten uit? Oeps, we waren vergeten ze in de loop van de avond aan te doen, dus iedereen zat een beetje in het duister. Effe opletten de volgende keer. Nog wat opstartproblemen met de PC 's avonds en de dag is voorbij. De eerste. Eentje om lekker 't hospitaleergevoel te ondergaan!

Zaterdag 19 september

Onze 2^e dag geeft ongeveer hetzelfde aantal pelgrims te zien. De Herberg Roncesvalles loopt al snel vol en in de bus uit Pamplona zitten dit keer een 40-tal mensen tegenover de dag ervoor maar 12. Een deel gaat naar de Bordas. Aan het eind van de dag hebben we weer zo'n 270 pelgrims verwelkomd. Waaronder Lucas. Uit Nederland. Hij is de gehele dag bezig met zijn fiets. Wat eerst op een normale lekke band lijkt groeit uit tot een demo fiets herstellen. Uiteindelijk zit laat in de middag een nieuwe binnenband om het achterwiel en is al zijn gereedschap en ook dat van de herberg wel zo'n beetje gebruikt. Opmerkelijk is dat Lucas ondanks de tegenslag in een goed humeur blijft. Hij kan de volgende morgen weer op weg.

Een Koreaans echtpaar loopt binnen met een peuter van 3 jaar in een fraaie constructie op vaders rug.

Zo iemand krijgt altijd veel bekijks. Ook later op de dag zitten in de Bordas enkele kinderen. Simon en Andres zijn een jaar of tien. Ze moeten nog wel een cursus 'Luisteren naar Pa' volgen. Joke heeft weer iemand gelukkig gemaakt met het verbinden van een behoorlijke snijwond en vervolgens ook nog enkele, soms flinke, blaren verzorgd. Twee meisjes zijn wel erg gevoelig voor zonneshijn. Ze komen rood verbrand binnenwandelen. Een teken dat 't vandaag mooi weer is. De zon schijnt volop en ook de processie, die om 11 uur door Roncesvalles loopt krijgt daardoor veel bekijks. De kerkdienst ter afsluiting

is mooi.

Aan het eind van de dag komen de meer vermoeide mensen binnen. Zo ook een fietser, die eerst van zijn fiets af geholpen moet worden en vervolgens, na de inschrijving, weer en met nog meer moeite op z'n fiets gehesen moet worden zodat hij richting Bordas kan. Tenslotte nog een Fransman, die pas 's middags om 2 uur uit Saint-Jean-Pied-de-Port is vertrokken en als laatste een slaapplek krijgt aangeboden.

Na gedane arbeid is het goed toeven in de Hospitaleroskamer. We spreken weer heel wat af. Zullen we dit zo doen en dat anders doen. We beginnen al aardig onze draai te vinden. En met het vooruitzicht dat 't ook morgen een mooie zonnige dag wordt sluiten we dag 2 af.

Zondag 20 september

Het valt ons op, dat 't om 6 uur in de ochtend nog vrij rustig is. Geen pelgrims, die klaar staan om te starten. Een enkeling stort zich even later in 't duister om de weg naar Burguete te vinden. Tegen 7 uur wordt 't drukker en als 't licht wordt (met dit mooie weer reeds om kwart over zeven), zijn er velen al op pad. Behalve dan een damesgroepje. Ze zijn ruim voor acht uur beneden bij de deur, maar van een vertrek is nog geen sprake. Rustig en zonder ook maar enige drukte strikken ze drie keer hun schoenveters, vullen hun flessen in de reeds door ons gesloten en weer geopende keuken en keuvelend verlaten ze de herberg om bijna kwart over acht. Iedereen is weer op pelgrimage. Een heerlijke zonnige dag gaan ze tegemoet. Na de schoonmaaksessie genieten wij ook van de zon bij Casa Sabina. Het is zondag, dus zijn er veel dagjesmensen. Het is druk in de 'straten' van Roncesvalles. Met het aantal pelgrims valt 't aanvankelijk wel mee totdat na 14.00 uur de drukte op gang komt. Er vormen zich zelfs wachtrijen, maar iedereen is weer onderdak. Voor de derde dag op rij zitten we tegen de 270 pelgrims aan. Hieronder bevindt zich ook een stel uit Costa Rica, dat hun enkele maanden oude baby met zich meezeult. Later op de dag zal dat toch voor enig organisatorisch gedoe zorgen. Aanleiding is de vraag van een tegenover liggende dame, die het minder leuk vindt om in de nabijheid van een (wellicht huilende) baby te verblijven. Tussen Annemiek en Kees komt een evacuatieprogramma op gang. Het ouderpaar en kind worden slaapplaatsen aangeboden in een van de Bordas. Daar hebben ze een plek voor zichzelf. Gelukkig werken ze mee en is het 'probleem' tijdig en naar tevredenheid opgelost. We hebben zelfs een typisch Costa-Rica-bedankje gehad: Con Mucho Gusto! Opvallend veel Spanjaarden, die de Camino dit jaar beginnen. Het lijkt meer dan in andere jaren. Daartegenover wat minder Canadezen en Amerikanen. Het 'The Way-effect' is op z'n retour. Maar sommige mensen zijn ook wel weer erg dankbaar dat ze goed door ons worden opgevangen en de complimenten nemen wij graag in ontvangst. Zo is er weer een mooie dag voorbij. Zou 't morgen weer zo druk zijn of gaat 't seizoen een beetje aflopen? We weten 't nog niet, maar mijmeren er 's avonds na 10 uur over onder 't genot van een glaasje Patxarán. Zo'n fles is eigenlijk best snel op...

Maandag 21 september

Opvallend vandaag: Het aantal pelgrims blijft in vergelijking met de eerste drie nachten wat achter. Vandaag komt Herberg Roncesvalles (op 2 bedden na) vol. De kelder blijft leeg. De bus uit Pamplona brengt ons zo'n 40 pelgrims.

's Morgens aan het ontbijt gaat 't verhaal over dierengeluiden. Van paardengehinnik in paniek (dromen?) tot een oehoegeluid en huilende wolven. Dat laatste wordt echter sterk in twijfel getrokken. We houden na de schoonmaak en koffie een korte eerste brandoefening. Onder leiding van Kees, de Jefe de Emergencia. Waar bevinden zich de brandblussers precies en wie doet wat en wanneer. Er wordt nog niet met brandslangen gespoten. Ook de brandblussers blijven onaangeroerd.

Het is druk in de EHBO. Joke heeft een aantal patiënten met pleisters en zalfjes gelukkig gemaakt.

's Middags is er wat onduidelijkheid over waar nu precies de opslag is van verzonden (ingepakte) fietsen. Een trio fietsers loopt mee met Kees naar de ruimte voor de afgeleverde fietsen. De ene fiets staat in de speciale stalling daarvoor, de andere twee fietsen bij het hotel. Blijft allemaal een beetje onduidelijk.

Een van de meest gestelde vragen is altijd waar kan ik eten en ontbijten. Nou is dat niet zo moeilijk in een plaats als Roncesvalles. Het wordt alleen wat lastiger als de bonnetjes voor Casa Sabina zijn uitverkocht. Dan is er natuurlijk La Posada of Hotel Roncesvalles. Een Koreaans meisje is teleurgesteld als ze hoort dat er geen ontbijt meer is de volgende morgen. Op ons advies dat er na 3 km een

mogelijkheid is, kijkt ze zeer verbaasd. Drie kilometer lopen? Voor een ontbijt? Ze barst in lachen uit. Drie kilometer lopen? Echt? Ze snapt echter niet dat ze dan al een eind op weg is op de Camino. O ja.. nog een vraag hoog uit de top-10. De Wifi verbinding. In de loop van de dag wordt dat er niet beter op. Soms zit de gang vol pelgrims, die naar een schermpje zitten te staren. En de kreet “geen verbinding” gaat in alle talen rond.

We sluiten de dag af in de nazit. Help... de Patxarán is op!

Dinsdag 22 september

Een regenachtige dag vandaag. En dat is ook direct te merken in de was. Spitsuur zo tussen drie en vijf, daarna alle wasjes afwerken en iedereen is weer tevreden.

Kees, Wim, Joke en Dick gaan even naar Burguete, maar de geplande wandeling wordt door 't mindere weer toch maar een mini-autotochtje. Leuk weerzien met Iniaki. Hij holt weer van groenteafdeling via de broodverkoop naar de kassa en vice versa. We overhandigen hem een fotootje van twee jaar terug. Hij straalt. We “hangen” als Hospitalero/a in Burguete nu boven de kassa.

Annemiek is wereldberoemd. Enkele dames ontdekken haar bij binnenkomst. Ze was duidelijk in beeld op de Spaanse TV, die enkele jaren geleden een reportage maakte van de herberg in Roncesvalles.

Door het mindere weer hadden we te doen met zes wandelende dames, die even droog hun lunch wilden gebruiken. We hebben ze lekker laten bijkomen in de eetruimte. Gebruik van de automaten was goed voor onze omzet. Ze waren erg tevreden. Dikke zoenen voor ons als resultaat.

Dan wordt 't druk. Veel pelgrims, die vertrokken uit Saint-Jean-Pied-de-Port of Orisson hebben onderweg niet uitgebreid kunnen rusten door het natte weer en lopen daardoor eerder de herberg binnen.

Een Amerikaanse vrouw komt binnenlopen en barst aan de balie in huilen uit. Annemiek vangt haar op. Ze begint vandaag aan de Camino en heeft de gehele weg alleen gelopen. De drukte in de herberg overvalt haar. Ze wordt gerustgesteld en later zien we haar wat meer ontspannen door het gebouw lopen.

Het is vandaag weer drukker dan gisteren. De bedden in de kelder worden ook allemaal bezet. Een minpuntje is toch wel de toiletten buiten. Met regen is dat eigenlijk niet verantwoord. Enkele dames

waren dan ook erg ontstemd. Glijpartijen hebben we nog niet gezien of gehoord, maar dat er wat vervelends kan gebeuren is niet ondenkbaar. In overleg met Marisol is besloten om bij nat weer de mensen eventueel naar de hogere verdiepingen te dirigeren voor gebruik van de toiletruimtes.

Na tien uur, als de lichten zijn gedoofd gaan we ons even ontspannen. De glaasjes worden volgeschonken, bijzondere ervaringen met elkaar gedeeld en de kas wordt door Wim weer opgemaakt... dan wel kloppend gemaakt.

Een onderdrukte geeuw betekent voor een ieder dat 't tijd is om zich terug te trekken.

Woensdag 23 september

Het is koud vandaag. In de bergen is er veel regen gevallen. Veel pelgrims vragen 's avonds om een deken. En dat is ook een vraag die altijd weer terugkomt. We hebben geen dekens, zeggen we, maar schatten de situatie, terwijl we antwoorden, goed in. Hier en daar is in een of andere kast nog

wel een deken of achtergebleven slaapzak voor hen te vinden. Die geven we met de opmerking dat we de volgende ochtend graag weer onze spullen terugkrijgen. Men is weer gelukkig met de hulp. Maar liefst 80 schoolkinderen met enkele leraren komen de Bordas bezetten. Leerlingen uit Pamplona doen in vijf dagen een stuk Camino. Het gaat er allemaal gedisciplineerd aan toe. Wij hebben er weinig werk aan. De leraren houden de boel strak. Alleen wel die schoonmaak morgenochtend...

Enkele zwervers vandaag. Of ze even naar de WC mogen. Het bekende verhaal. Ze worden door ons geweigerd. En ze lopen langzaam weer weg. Zo erg was de aandrang dus niet. Later op de avond merkt Annemiek dat er nog iemand in de ruimte voor de fietsenstalling bivakkeert. Niet de bedoeling. Kees gaat erop af. Zwerver nummer 4 dit keer. Hij had zich al geïnstalleerd met slaapzak en al. Na een heftige discussie met de man lukte 't om hem naar een andere slaappleats te laten verkassen. Ook weer achter de rug. Het loopt al weer tegen twaalf uur. Slapen!

Donderdag 24 september

Alle kinderen uit Pamplona zijn om 10 uur op pad. De schoonmaak geeft aardig wat werk voor Tijmen en Annemiek. Bij het vertrek 's ochtends vanuit Herberg Roncesvalles valt 't dit keer op dat er wat spullen van eigenaar gewisseld zijn. Iemand neemt een mooie stok mee, een ander een hoed. Vervelend als de echte eigenaar ze blijkt te missen. Gelukkig nog geen schoenenwissel. De mand met gevonden voorwerpen wordt dagelijks geleegd, dan wel overgebracht naar de tafel in de gang. In de kelder slapen de langslapers. Zij komen de avond ervoor ook als laatsten binnen, dus zijn het meest moe. Om half acht waren er nog enkelen in diepe rust. Toch lukt 't iedere ochtend weer om redelijk op tijd aan 't ontbijt te zitten.

Een 75-jarige man uit Letland komt op de fiets binnen. Rustig vraagt hij om onderdak. Hij spreekt acht talen dus wij kunnen alle kanten op. Zijn fietsbagage bestaat niet uit modieuze fietstassen, maar zijn eigendommen zitten in een enorme zak met van alles er op en er aan hangend. De fietsenstalling ligt bezaaid met zijn spullen. Hij krijgt een mooi bed op de 3^e verdieping en is daar zeer content mee. We eten voor de laatste keer bij Casa Sabina. Morgen gaan we een tafel bij La Posada innemen. We zijn benieuwd.

Vrijdag 25 september

Om half acht wordt 't weer licht. De zon zal volop schijnen vandaag. Mooie gelegenheid voor Kees en Dick om een wandeling te maken. Na de schoonmaak wordt het rondje Ibañeta, Lepoeder en de steile afdeling terug naar Roncesvalles gemaakt. Het uitzicht is schitterend. Bovenop de berg ontdekken we de nieuwe SOS-post. Een druk op de knop en mensen in nood kunnen worden gelokaliseerd.

We eten bij La Posada vandaag. We vinden 't meer dan heerlijk.

De voorbereiding voor de liquidatie van de oude cabines is in volle gang. Annemiek en Tijmen hebben alles opgeschoond. Het ziet er naar uit dat we met minder pelgrims deze oude cabines niet meer nodig hebben. Ook de Bordas blijven ongebruikt vandaag. Vandaag een laagterecord met 164 bezette bedden in Herberg Roncesvalles.

Een Pools stel komt binnenlopen. Ze zijn al drie maanden onderweg en nemen rustig de tijd om eerst bij te komen en te eten in de keuken. Later in het donker zetten ze pas hun tent op. We zien een jonge geestelijke binnenwandelen. Statig in lange pij en met wit boordje. Amper 35 jaar oud schatten we in.

In de avond een binnenstropelende vermoeide dame, die ons vraagt om haar twee metgezellen van de berg te gaan halen. We overleggen met haar wat te doen. Er komt uiteindelijk telefonisch contact tot stand. De (oudere) mannen lopen toch weer en nog ruim voor 10 uur zijn ze binnen. We gunnen ze nog een half uurtje in de keuken.

Een compliment is op z'n plaats voor Pablo. Hij is overal aanwezig en als er maar iets is, dan is het binnen no-time weer in orde. Van wasmachine tot keukenrollen. Ook ons boodschappenlijstje wordt snel afgewerkt. Terug op de kamer na 't diner en alles is alweer bezorgd.

We gaan een rustige avond aan de balie tegemoet. Af en toe wat stempelaars en om precies twee minuten voor tien nog een laatste pelgrim. Dat is 't voor vandaag. Op naar de nazit.

Zaterdag 26 september

Het ziet er naar uit dat de rest van dit jaar de Bordas niet meer in gebruik genomen hoeven te worden. Het aantal pelgrims daalt iets, maar blijft toch nog onverwacht hoog. Zo ook vandaag komen er weer 214 pelgrims binnenwandelen. En met 223 zou Herberg Roncesvalles toch vol zitten. Dus of Annemiek en Tijmen voor de laatste keer de Bordas hebben opgefleurd is nog maar de vraag. Tijmen stapt in elk geval over naar een nachtverblijf in de herberg.

Vandaag niet veel bijzonderheden. Naast de gebruikelijke top-10 vragen is er niet zo veel bijzonders te melden. Zichtbaar aanwezig zijn is vaak al voldoende.

Grappig moment: Een Japanner (?) komt met flinke pas aan de achteringang binnenlopen en loopt in 1 ruk door naar de voordeur en verdwijnt uit 't zicht op Plaza Mayor. Hij had kennelijk door dat ie verkeerd zat. In de vroege avond toch nog een man met een probleem. Hij lijdt aan astma en is onderweg zijn sprays verloren. Beetje dom, maar alla. Als de man vertelt dat als hij 's nachts wakker wordt en zonder spray in paniek kan raken, moeten we toch naar een oplossing zoeken. Kees en Wim praten met de man en een 112-scenario wordt opgesteld voor het geval dat. Bij Casa Sabina (waar na 21.00 uur in nood 112 gebeld kan worden) wordt met het personeel overlegd. Na druk getelefoneer met deze en gene komt de man zelf met een oplossing. Hij ontmoet een Amerikaan met dezelfde aandoening en samen lossen ze het op. Prima afgelopen.

We eten pannenkoeken 's avonds. Lekker. Clazien bakt een stapel, die natuurlijk snel op is. Wie meer wil gooit zelf het beslag in de pan en meestal komt daar iets moois uit voort. Soms niet...

De mooie zonnige dag loopt weer ten einde. Aan de balie worden weer de nodige pelgrims gerustgesteld en de rokers onder hen dringend verzocht om voor 22 uur naar binnen te komen. De mededeling dat op dat tijdstip het licht uitgaat wordt voor kennisgeving aangenomen.

Zondag 27 september

De nazit is weer erg gezellig. De dag wordt doorgenomen en opmerkelijke voorvallen verteld. Uiteraard onder 't genot van... "Wat een enorme buik had die man, he..?" Hoezo? Hij was gestoken door een bij! Terwijl er toch nog wel veel wespen deze periode zijn, had er eentje haar angel in z'n buik gedeponereerd. Joke moest op komen draven om EHBO te verschaffen. Zo ook weer met enkele blaarvormingen.

We moeten echter niet te luidruchtig zijn (o.a. door de lach van Joke). De meeste pelgrims liggen al op een oor en de isolatie van onze kamer is niet zodanig dat men ons niet kan horen. Enkele mini-excursies worden besproken. Morgen de berg op, een dag later de bunker bekijken en de wandeling naar

Burguete staat ook nog op het programma. De supermarkt van Iniaki moet ook nog bezocht worden. Ook de afspraak voor de groepsfoto morgen is vanavond gemaakt.

Kees en Dick hebben zich als a-technische mensen bezig gehouden met de centrifuges in de wasruimte. In totaal werden er 12 sokken uitgevist. Deze waren tijdens het centrifugeren over 't randje geblazen en zaten tussen trommel en buitenzijde. Tip: sokken onderin graag! Kostte nog aardig wat moeite, maar ja... een beetje prutsen en deze klus was ook weer geklaard.

's Avonds aan de balie nog wat leuke gesprekjes met deze en gene, waaronder een aantal Nederlanders. Ook wel weer eens leuk. De complimentjes van een ieder over onze gastvrijheid nemen we weer graag in ontvangst.

De dag zit er op. Met een minimum aantal pelgrims van 148. Morgen weer een dag...

Maandag 28 september

Vandaag staat een 'schoolreisje' op het programma. Wim is enthousiast gemaakt over de wandeltocht van Kees en Dick naar de top Lepoeder. We gaan samen met Joke en Clazien met de auto van Wim de berg op. Kees en Dick wijzen de weg. Het is weer schitterend boven. Zowel de natuur als het uitzicht. En volop zon. Bij het nieuwe SOS-punt zien we ook veel mensen met dagrugzakjes. Enthousiast beginnen ze daar aan de afdaling. Maar dan wel over de weg...

Op het Campamento gaat de ontmanteling verder. Vandaag worden er vier containers opgehaald.

We leggen het takelen van container (kot) nummer 5 op de vrachtwagen vast op foto. Annemiek vertelt inmiddels hoe 't de afgelopen jaren allemaal was ingericht. Stukje nostalgie. De Bordas zien er echter een stuk beter uit.

We gaan op de foto. De groepsfoto wordt gemaakt door een pelgrim. Als beloning maken we ook een foto van hem met zijn vrouw. Hij vindt 't een eer.

De pelgrims komen vandaag weer wat later binnen. Door het mooie weer blijven ze wat langer op de berg hangen. Toch loopt 't aantal nu wel terug. Planta 3 komt maar half vol. Geen bijzondere gevallen te melden. Het is rustig in Roncesvalles.

's Avonds als alle pelgrims weer in 't donker zitten of liggen maken we al afspraken over de komende overdracht naar groep 15. Een lijstje met zaken die we niet moeten vergeten door te vertellen. Het begint op te schieten. Ook moeten we nog dit en nog dat bezoeken. Diverse mogelijkheden worden opgesomd. Van een

wandeling naar Burguete, nog eentje naar de top via de steile klim, een 'excursie' door Tijmen naar de bunker, het winkelcentrum in Arneguy, een bezoek aan Zubiri, meedoen met de rondleiding door Mercedes. Of gewoon koffie (met sangria?) bij Casa Sabina. Dat laatste is het meest aantrekkelijk, maar er is meer te zien en te doen!

Dinsdag 29 september

Na de schoonmaak scheiden onze wegen. Tijmen gaat de berg op naar het SOS-punt en over 't asfalt via Ibañeta terug. De dames gaan naar het shoppingcenter in Arneguy. Leuk, maar ze vinden de koffie op het terras in Valcarlos het hoogtepunt van de dag. De mannen gaan naar Zubiri. Onderweg passeren ze de pelgrims, die afgelopen nacht in Roncesvalles geslapen hebben. Iedereen is weer mooi op tijd terug voor het diner in La Posada.

Een ontdekking in de wasruimte. Het probleem van sokken, die in de centrifuge hun levenseinde vinden is opgelost. Er blijken zogenaamde roosters te bestaan, die weerhouden, dat sokken over de rand kukelen en achter de trommel verdwijnen. Bij toeval ontdekt door Clazien tussen de schoonmaakspullen. Tip voor de volgende groep: Gebruik die dingen!

's Avonds komen 16 schoolkinderen met 2 leraren met de bus uit Pamplona. Niet gereserveerd en zeer luidruchtig. Ze krijgen een plek op de 3^e verdieping, die toch leeg zou blijven.

Annemiek vertelt nog een mooi verhaal van een Nederlands/Zweeds echtpaar, dat in 2005 de Camino liep, maar toen niet afmaakte, nu de draad weer oppakt en alsnog Santiago probeert te bereiken. Het Camino-virus sluimerde dus nog steeds. Mooi.

Woensdag 30 september

Ja hoor, ook wij hebben met groep 14 een schoenenprobleem. Dit keer geen wandelschoenen, maar schoenen van een wielrenner/fietspelgrim. Vreemd. Het probleem komt niet tot een oplossing. De man is zijn schoenen kwijt en verlaat op gymschoentjes in mineur Roncesvalles. We adviseren hem in Pamplona nieuwe wielrenscholen te kopen, maar dat snapt de man zelf ook wel. Na de schoonmaak zitten we aan de koffie bij Casa Sabina. Plots verschijnen de twee Australische dames, die gisteren al opvielen door hun zeer trage tempo en hun duizend vragen. Een van de dames vertelt ons doodleuk dat ze vanochtend vroeg in haar rugzak, die zich inmiddels in een bestelbus richting Zubiri bevindt, een paar schoenen heeft gestopt, dat niet de hare was. Na wat heen en weer gepraat moeten dit de schoenen van de wielrenner geweest zijn. Ongeloof en onbegrip bij ons. Hoe is het mogelijk dat een wandelaar wielrenscholen meeneemt...

We gaan snel over tot aangename zaken. Tijmen neemt ons mee op excursie naar de bunker. Allemaal lopen we keurig in een rij mee over het (bijna ontmantelde) Campamento en door het bos. De bunker wordt bekeken en met een omweg lopen we weer terug naar Roncesvalles. Daar wacht ons de vroeg ingezette afscheidsborrel. Het is pas woensdag, maar voor 't geval er morgen met een langere

schoonmaakochtend niets van terecht komt, besluiten we om onszelf op een glas sangria te trakteren bij La Posada. Lekker hoor. Het middageten daarna is weer voortreffelijk. Een pluim voor het personeel van La Posada is op z'n plaats.

Terug op ons verblijf treffen we allemaal een tas met inhoud aan. Nieuwsgierig wordt de inhoud bekeken. Dank aan het Colegiata.

's Middags weer een aantal bijzondere pelgrims. Dit keer op de fiets. Een Ier fietst binnen. Een gewone stadsfiets met 3 versnellingen en de man in nette kleren, compleet met colbert. Hij loopt de gehele verdere middag rustig (met een fles water) door de hal en gang heen en weer.

Michiel de Ruyter komt (vaart) ook nog langs. Een look-a-like op de fiets dit keer. We praten met de man en hij fietst fotograferend en filmend langs de Camino. Zijn fiets is beplakt met namen van mensen, die hem financieel ondersteunen.

De dag was weer iets drukker dan anders, maar 's avonds na achten is het aan de balie wachten op de klok van tien uur. Lichten uit en afspraken maken voor de dag van morgen onder 't genot van...

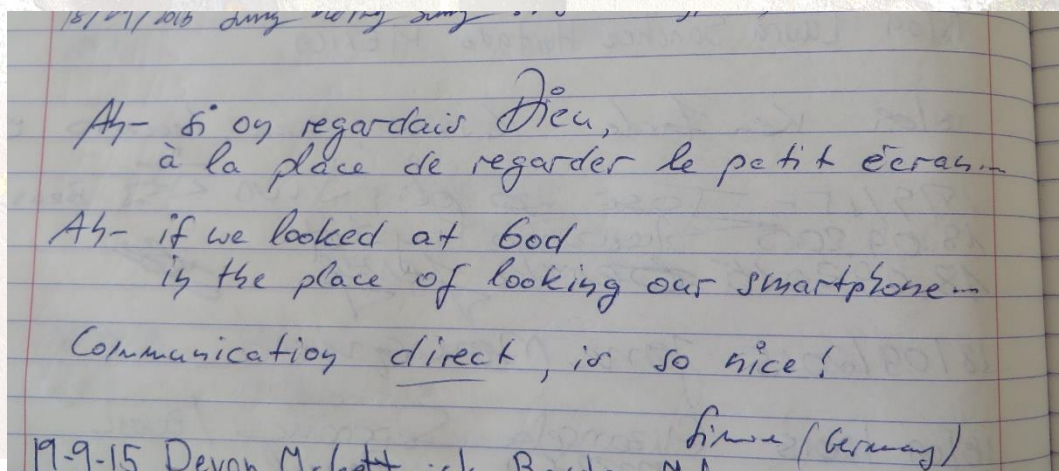
Donderdag 1 oktober

De laatste volledige werkdag. De balans wordt opgemaakt. Zowel financieel (daar is het woord balans op z'n plaats – Wim heeft z'n best gedaan) als verrichte arbeid in deze twee weken. We hebben 't in het begin lekker druk gehad, naarmate de maand oktober in zicht kwam werd het aantal pelgrims wat minder. Toch bleven de pelgrims komen, zo ook op deze laatste dag met alle drie etages precies vol. We hebben de pelgrims zo goed als 't kon geholpen en vragen beantwoord. De meest gemakkelijke vragen blijven toch wel: 'Where is the town' en, terwijl je op 't Plaza Mayor staat: 'Where is the church'. Lastig vonden we het verkopen van diner- en ontbijttickets. Het blokkeert een goede doorstroming. De pelgrims worden voor een voldongen feit geplaatst. Ter plekke beslissen (de meesten zeggen direct ja) of nog even rondkijken. Tijd om rustig te melden, dat er ook in La Posada en in het Hotel een pelgrimsmenu gegeten kan worden, was er nauwelijks. Mensen, die alleen een stempel willen halen, hebben we zoveel mogelijk apart gehouden van diegenen, die een bed willen hebben.

Morgen vindt de overdracht plaats naar Groep 15. Naar voorbeeld van onze voorgangers doen we dat ook weer in de Bibliotheek. Enkele 15-ers zijn al binnen en slapen vannacht in de overloop.

We kunnen terugzien op een geslaagde 2 weken en bij de avondborrel gaat de vraag rond wie wel en wie niet volgend jaar weer naar Roncesvalles wil komen.

We gaan 't zien en dragen 't stokje over aan Groep 15. Succes!

Periode 15: vrijdag 2 oktober t/m vrijdag 16 oktober 2015

Hospitaleros: Gerhard Surink, Karlien Veldhoen-Symons, Jan Veldhoen, Willem van de Wiel, Marian van de Wiel, Thea Kanters, Albert Melskens

Aantal pelgrims: 1.931 (2014: 1.856)

V.l.n.r.: Gerhard Surink, Albert Melskens, Karlien Veldhoen, Willem van de Wiel, Thea Kanters, Jan Veldhoen, Marian van de Wiel (Marisol)

Vrijdag 2 oktober

Karlien, Jan, Thea, Albert en Gerhard arriveren reeds op de donderdag, 1 oktober. We mogen bij La Posada ons eigen menu samenstellen. De ontvangst door Pilar is als vanouds. We krijgen van haar een uitgebreid verhaal over alle nieuwe organisatorische ontwikkelingen op de berg. Gaan op tijd naar bed en kijken uit naar onze periode.

De overdracht met groep 14 doen we iets eerder op de dag zodat zij al voor het diner kunnen afreizen. Marian en Willem schuiven precies op tijd aan. Aan tafel krijgen we de sterke verhalen van de afgelopen 2 weken te horen. Enigszins gespannen gaan we om 14.00 uur van start voor 2 weken hospitaleren.

Veel discussie is er niet over de eerste taakverdeling. Ook de verdere dagen is dit geen punt van discussie. Karlien bijt het spits af in de kist. Wat is er te vertellen over dag 1:

- 245 Peregrinos ontvangen we. Het "bungalowpark" moet open. Enige gezelligheid daar is niet aan de orde. De pelgrims schikken zich in hun lot. Gerhard besluit om lekker bij de collega Hospitaleros te slapen. Om 23.30 uur de laatste ronde over het bungalowpark samen met Albert.

- De dag is koud en miezerig. De pelgrims hebben ondanks regen, mist en dus minder zicht genoten op de berg. Zoals gebruikelijk bij slecht weer druppelen zij ook wat later op de avond binnen. Gelukkig komt iedereen “gezond” de berg af. De wasmachines draaien op volle toeren onder leiding van Marian en Willem. Elke vuile broek wordt snel en adequaat verwerkt. “NO problemas”!
- Het is even zoeken hoe we de benedenverdieping goed kunnen aansturen. De Peregrinos schikken zich gewillig in hun “lot” van buitenom douchen en plassen. Het zal blijken dat het openhouden van de deur beneden leidt tot een sluiproute om de sluitingstijd van 22.00 uur te ontlopen.
- 's Avonds doen enkele pelgrims hun beklag over de slechte kwaliteit van eten in Casa Sabina. We houden ons maar wat op de vlakte.
- De kwaliteit van het Wifi netwerk is wisselend maar snel hebben we ook dit knelpunt getackeld.
- Om 21.15 uur worden er nog 2 pelgrims van de berg gehaald. De door hen aangevraagde taxi was vervangen door het busje van de Bomberos. Het lijkt er op dat beide pelgrims flink geschrokken zijn. De dame heeft enige “astma” problemen. De volgende dag hebben zij zich goed hersteld en steken weer hun rokertje op.
- Om 22.00 uur evalueren we onze eerste dag.

Zaterdag 3 oktober

Een nieuwe dag met nieuwe kansen! Het zonnetje schijnt waardoor we mooi zicht hebben op de veranderende natuur. De eerste bomen kleuren. Na een goed ontbijtje met een eitje gaan we aan de slag. Gerhard heeft vanochtend al enige keren het bungalowpark bezocht. De leegloop daar verloopt ordentelijk. De opmerkelijke wetenswaardigheden van deze dag:

- 175 Peregrinos melden zich aan de kist. Ook deze dag begint Karlien aldaar. Albert en Gerhard ontvangen de pelgrims. De Peregrinos hebben genoten van het mooie weer en haar mooie vergezichten. Voordat het echt donker is, is iedereen van de berg af. Dit betekent een rustige avond.
- De wasruimte wordt om 19.30 uur afgesloten bij gebrek aan klandizie.
- 's Ochtends bij het “leegmaken” van de verdiepingen, krijgt Gerhard een discussie met een jonge pelgrim over de invulling van gastvrijheid. “Elk hotel geeft zijn gasten tijd om te vertrekken”. De goede jongen begrijpt niet dat een Albergue geen hotel is. In het vervolg van het goede gesprek, blijkt dat deze persoon de sluipteg van beneden naar boven heeft gevonden. Hij meldt dat hij de vorige avond een leuke avond heeft gehad in de camper van een Nederlander. Gerhard krijgt te horen dat hij op een politieagent lijkt. Hij vat dit op als een compliment.

- Het koffie-uurtje bij Casa Sabina is genieten in het zonnetje met zicht op de komende happening van de ½ marathon naar Zubiri en de mikkende pelgrim uit het vorige item. Het bier vloeit bij hem al hevig naar binnen. Het blijft gissen naar zijn landsaard. Hij spreekt wel zijn talen.
- Het schoonmaken van de verdiepingen en het bungalowpark is altijd weer even zoeken, maar het komt allemaal goed.
- Jan verkent in de pauze de omgeving en vertoont later mooie foto's van de omgeving.

Zondag 4 oktober

Qua weer is het minder dan gisteren. Grijze lucht en wind, gevolgd door regen. Soepel verdwijnen alle pelgrims. Ook voor Casa Sabina is het zondag. Om 7.00 uur staat er een lange rij van wachtenden die door één bediende geholpen worden. Aan de balie wordt gevraagd om een teruggave van ontbijtgeld. De logistiek gebeurt op z'n Spaans wat bij de folklore hoort.

- De 3e etage wordt flink gecleand. Ook de trappen krijgen een forse beurt.

- Om 11.00 uur de start van de halve marathon naar Zubiri. Het startschot wordt door Don Carlos verricht. Het wijwater spat over de voorste lopers. We moedigen de deelnemers fanatiek aan. In een mum van tijd is het hele circus verdwenen en gaan we voor een kop koffie. Jan legt als hoffotograaf enkele gevoelige momenten vast.

- Vandaag ligt de eend (Pato) op ons bord. Zeer smakelijk!
- De wind neemt toe en het wordt kouder. Verkleumde Peregrinos komen de berg af. Een Vlaamse Belg gaat aan de balie, bevangen door de kou, onderuit. Gelukkig valt hij goed en komt zijn hoofd niet tegen de muur. Willem snelt naar Casa Sabina voor bijstand. Zijn conditie is prima in orde. De uitbater komt polshoogte nemen en belt de dokterspost. Marian en Albert spelen voor verpleegkundigen. De uitgereikte cola doet wonderen. Even later verschijnt alsnog el Medico en la Medica. Hartfilmpje en bloeddruk wordt gemeten. Albert en Gerhard worden door el en la Medico aangesproken dat de "doorpriknaalden" direct na gebruik weggegooid moeten worden. Hergebruik geeft grote kans dat eventuele infecties worden overgedragen en zo meer.
- Don Jesus (de kleine) komt met familie op bezoek. We vertellen wat over het Genootschap. Op onze vraag of de familie ook nog iets gaat eten, zegt Don dat ze naar La Posada gaan. Goed om te horen. Kwaliteit en ambiance gaan boven alles!
- Op een dag als deze zijn er pelgrims die zich zorgen maken over andere pelgrims die mogelijk strompelend de berg afkomen. Ook vandaag weer. De zorg valt weg als het vermeende slachtoffer de berg afkomt of in de kapel blijkt te zitten.
- Ondanks de regen wordt vandaag de eerste tent opgesteld door een jong stelletje. Chapeau!
- Thea draait weer een hoop wasjes wat door de Peregrinos zeer wordt gewaardeerd. Met dit koude weer is de warme wasplaats een comfortabel onderkomen. Haar servicegraad is hoog, zelfs zo hoog dat de batterijen van een gehoorapparaat ook worden gewassen. De goedlachse oudere pelgrim vertelt dat het bij hem vaker gebeurt.
- Tussendoor schuift de ploeg aan in de keuken voor een verse en heerlijke kop soep. De Cocinero, Jan, heeft weer flink uitgepakt. De ingrediënten uit de camper van Thea zorgen voor de finishing touch aan de soep. Een pittig soepje zorgt voor een behoorlijke nadorst

- Als we allen om 22.00 uur aan de keuken tafel zitten, zit de “penningmeester” de Donativopotten te tellen.
- Uiteindelijk geven 136 pelgrims vandaag hun vertrouwen aan de groep Hospitaleros.

Maandag 5 oktober

Onze dag begint goed als we om 7.00 uur een berichtje in handen gedrukt krijgen met de volgende tekst: “To our wonderful Dutch Hospitaleros: Thank you so much for your warm welcome and excellent hospitality! Merci, Gracias, Obrigado/a for your presence, service! Buen Camino, Peregrinos from Australië”. De wind blaast buiten stevig uit het westen. De buitendeuren hebben het zwaar te verduren en worden met ons lichaamsgewicht gebarricadeerd.

- Het kost wat moeite om iedereen de storm met regen in te krijgen. Terwijl wij beloven dat een zonnetje op komst is. De gevallen Belg gaat monter op pad. Terwijl de “tollende” Koreaanse jongen van gisteravond met hulp van andere pelgrims richting Burguete afreist voor een ontbijtje en misschien wel doktersbezoekje. “Dat is de Camino!”
- De Cocinero verrast ons vandaag met een gebakken eitje(s) met ham. Cocinero Willem pakt ’s avonds uit met een Mexicaanse bonenschotel.
- Bij het opruimen ontdekt Thea op een bankje in de gang het notitieboekje van een Engelsman. Brutaal als ze is, zoekt ze een handvat om contact te leggen met de eigenaar van het boekje. Uiteindelijk lukt het. Hij zal ’s avonds om 21.00 uur terugbellen. Inderdaad doet hij dit. Morgen komt hij vanuit Pamplona met de bus naar Roncesvalles en wil dan nog weer terug naar Pamplona. We wachten af.
- Om 22.45 uur gaat de bel. Albert en Gerhard gaan naar beneden om te kijken. Twee dames met evenveel fietsen worden door de Bomberos afgeleverd. Het blijken 2 Dominicaanse dames te zijn. Ze zijn om 15.00 uur uit St.-Jean-Pied-de-Port vertrokken. Hebben de weg naar Honto genomen en daarna rechtsaf om weer terug te keren in St.-Jean. Daarna om dezelfde route nog een keer te doen (warmdraaien?). Uiteindelijk worden ze op de goede weg naar boven gezet om, bijna boven op de pas, opgepakt te worden door Bomberos. We leggen de dames op de 3^e verdieping ver weg van de andere Peregrinos. Nu liggen er 155 Personas te snurken.

Dinsdag 6 oktober

Er ontstaat een vast team van uitzwaaiers. Met het later licht worden is het voor veel pelgrims moeilijk om uit de slaapzak te komen. Enige aandrang is noodzakelijk. Onze Dominicaanse dames hebben tijd nodig voordat ze vertrekken. Het blijkt dat ze geen kaart hebben van de route. Gerhard vertelt over de weg naar Pamplona (N135) en adviseert om daar naar de Oficina de Turismo te gaan.

- Een Koreaans meisje, Juhui IM, komt aan de desk met maagklachten. We zetten haar in de keuken met een glas groene thee terwijl een vriendin haar rugzak inpakt. We brengen hen samen met een Hospitalera die enige rugklachten heeft naar de Farmacia. De Koreaanse gaat waarschijnlijk door richting Espinal en de Hospitalera keert terug naar Roncesvalles.
- Een groep van 10 Duitse religieuzen uit Keulen komen verhaal halen over de vermissing van een paar schoenen. De remedie is dan wachten tot 8.00 uur en zien wat er achter blijft. Om 7.50 uur komt één van de groep melden dat de schoenen gevonden zijn in de volgauto. Dat is de Camino!
- Als we om 14.00 uur aantreden worden we begeleid door een Spanjaard die bij de ingang op een holfluit blaast. Even later schuift een Deense jongen aan met een ukelele. Het plezier wordt snel vergald door stortbuien en onweer. Dit weerpatroon houden we de rest van de dag.
- Vandaag weer een paar tenten. Een koppeltje met een chaperon en twee honden. De volgende dag blijkt dat ze dat precies onder het afwaterende dak heeft gezet. De bewoners komen verkleumd binnen.
- De Engelse "boekjesman", Jonathan, arriveert inderdaad. Met de middagbus is hij naar St.-Jean gegaan en vandaaruit liftend terug. Deze buslijn stopt in principe niet in Roncesvalles maar soms is de buschauffeur genegen om iemand in of uit te laten. Hij riskeert wel ontslag. Bij Jonathan lukt het niet. Hij blijft slapen en zal morgen met de ochtendbus terugkeren naar Pamplona.
- Vandaag een dag met toileteigenaardigheden. Er is een dames toiletbril kwijt en een urinoir blijft zijn water lozen. Jan repareert het euvel met Pablo.
- Na een rustige avond en 100 pelgrims gaan we aan de borrel.

Woensdag 7 oktober

Thea heeft met enige medicatie goed geslapen en krijgt weer praatjes. De broodtaart gaat er bij de pelgrims weer goed in. Op deze manier komen we goed van het "oude" brood af. De blauwe poncho's gaan deze morgen grof van de hand.

- De morgen verloopt als gebruikelijk. Stoffen, vegen, zuigen en koffie drinken.
- De Hospitalerofiets wordt uit het bungalowpark gehaald en op de 3^e verdieping (voorraadkamer) neergezet.
- De Correos, vervoerder rugzakken, laat zijn sleutels in de herberg achter en toetert ons naar beneden. We lachen met de man om zijn vergeetachtigheid.
- Er worden 31 wasjes gedraaid. De avondwasploeg bestaat alleen uit mannen. Aan de kwaliteit van het vouwwerk is dit niet te zien. Er zijn altijd weer Peregrinos die denken dat handwasjes met veel water gedaan moet worden. Marian dweilt en de pelgrim houdt de kraan vol open. Resultaat: enige gedoe. Maar alles lost zich op.
- 's Middags een bus met pelgrimtoeristen. Ze komen via de achterdeur binnen en gaan er aan de voorkant weer uit. Zij en wij kijken onze ogen uit.
- Tegen achten komt een stevige Spanjaard binnen met veel bagage. Hij blijkt Angel te heten en vraagt om een slaapplek. Donativo. Het Colegiata vindt dat deze man gewoon een plekje moet krijgen tussen de pelgrims. Ook krijgt hij een eenvoudige doch voedzame maaltijd van

het Colegiata aangeboden. Op het oog een zwerver maar het blijkt een welopgevoede pelgrim te zijn. Hij is op weg naar Lourdes.

- Vanavond enig misverstand met een Australische dame over haar online betaling voor 2 personen. De gemoederen lopen bij Marisol en bij de dame hoog op. De volgende dag lost Willem op een simpele wijze de situatie op.

Donderdag 8 oktober

Om 6.00 uur hard gepraat voor de deur van de Hospitaleros 2^e etage. “No habla usted, por favor”. Het werkt! Een Française meldt zich met bedwantsen. Onze Jefa Operaciones, Thea, klaart het klusje vakkundig. Zij heeft in het voorjaar reeds ervaring opgedaan. Om 9.15 uur verlaat het “slachtoffer” met het achterlaten van een forse Donativo opgelucht de herberg. Ze zal nog even langs de Farmacia te gaan.

De hele Hospitalerosploeg krijgt om 10.15 uur een verkorte bedwantsinstructie. Laat de bedwantsen maar komen.

- We hebben afscheid genomen van Pilar. Een heerlijke culinaire week hebben we achter ons. De bekende envelop wordt overhandigd en we gaan op de foto.
- Eén van de eerste pelgrims van vandaag blijkt uit Germany te komen. “Scheissen, Scheissen” is niet van de lucht. Hij heeft de afgelopen nacht doorgebracht in de schuilrefugio op de berg. Alles is nat. Alle was-/droogvoorzieningen worden ingezet.
- Tonny Willems belt met de vraag of we de naam en adres van een Ierse pelgrim kunnen vinden. De goede man heeft zijn Rozenkrans verloren. De door het Colegiata gehanteerde administratie levert geen adres op. Gerhard denkt dat het adres via de Ierse Pelgrimsorganisatie te achterhalen moet zijn of via de gemeente Limerick waar de gezochte man woont.
- 111 Peregrinos hebben we te gast.

Vrijdag 9 oktober

De eerste werkweek zit er op. Het uitzwaaien van de pelgrims gaat ordentelijk. Zoals altijd is er wel een dwarsligger. Een Italiaan, Massimo, vindt het belachelijk dat hij zijn rugzak mee moet nemen naar Casa Sabina als hij gaat ontbijten. Gerhard wordt door hem aangezien voor Mussolini. Helaas komt Gerhard niet uit Italië en kan dus niet Mussolini zijn. Massimo wil zijn punt maken en blijft tot het eind toe zitten. Als hij uiteindelijk om 8.00 uur vertrekt, vergeet hij zijn stokken. We roepen maar hij kijkt niet om. Dan rent Willem hem achterna. Een klein bedankje kan er vanaf.

- Er wordt gepoetst en gedweild. Gisteren werden de slaapzalen gemopt, nu zijn de trappen aan de beurt. Nergens Jabon de moppa voor de vloeren. De poetsvrouw brengt uitkomst.
- De dames lopen naar Burguete. Gerhard loopt via de kaasboerderij naar Burguete.
- Vanaf 18.00 uur wordt het druk, veroorzaakt door het feest van de heilige Pilar. De kelder wordt geopend. We leggen een gezin met 3 kinderen achterin weg van de drukte.
- De eerste maaltijd wordt bij Casa Sabina genoten. Smaakvol en een enthousiaste Chyntia.
- 200 Peregrinos in huis.

Zaterdag 10 oktober

Na een week ontstaan de vaste patronen in de werkzaamheden. Door de drukte komen alle verdiepingen qua schoonmaak aan bod. Opnieuw een dag met zon.

- 's Middags een dame met bedwantsen. De afhandeling gebeurt volgens bekend protocol.
- Opnieuw topdrukte rond 17.15 uur. 45 personen met de bus uit Pamplona en Peregrinos vanaf de berg. Uiteindelijk zullen we 239 Peregrinos te gast hebben. Waarvan 5 fietsers op het bungalowpark slapen en 1 Duitse dame in de overloop.
- De verkoop van slaapzakken is fors. Velen kiezen voor de zekerheid en reinheid.
- Een wasmachine raakt defect. De wassen stapelen zich wat op. Toch worden alle "cliënten" geholpen.
- De tijdschakeling op het Campamento is niet goed ingeschakeld. Om 21.30 uur, het is nu al ruim 1 uur donker. Ook Marisol weet niet hoe e.e.a. veranderd kan worden. De pelgrims klagen niet en zijn tevreden met hun onderkomen.

Zondag 11 oktober

Om 6.30 uur gaan de lichten aan en worden alle ruimten van het slot gedaan. Het "strakke" toezicht op het meenemen van rugzakken naar Casa Sabina voor het ontbijt geeft weinig commentaar van de pelgrims. Toch opnieuw dient er zich een geval aan van bedwantsen. De dame in kwestie wenst door te lopen. De herberg "Zuharperta" in St.-Jean-Pied-de-Port blijkt in alle gevallen de plaats van delict. Verdere bijzonderheden:

- Een Spaanse dame is haar rugzak kwijt. De tranen vloeien. Na lang navragen blijkt de rugzak in het hotel gebracht te zijn.
- De tweede shift van het diner in Casa Sabina loopt slecht. Deze begint te laat en de eters worden daarna aangespoord om door te eten.
- Om 22.00 uur vraagt een mannelijke pelgrim respijt om nog wat langer van zijn vriendin te genieten. Zij slaapt elders. Willem is onverbiddelijk tien uur is tien uur.
- Na veel gepeuter in het slot draait de 3^e wasmachine weer. De tijdsindicatie loopt niet goed. Als uiteindelijk een wasje van een Nederlands echtpaar wordt gedraaid weigert de deur opnieuw. Het schietgebedje van Marian doet wonderen. Iedereen gelukkig.
- Een wat stevige dame, die een bovenbed heeft gekregen van Marisol vraagt om een beneden bed. Zij heeft al aan twee Spaanse lopers met een benedenbed gevraagd of één van hen niet wil ruilen. "Nee, we willen wel eens zien hoe jij er in komt". Ook dat gebeurt op de Camino. Gerhard ruilt haar bed voor een benedenbed. De dame is blij en dankt ons uitbundig.
- Het aantal pelgrims is gedaald naar 114.

Maandag 12 oktober

Met het verstrijken van onze dagen en het afnemende aantal lopers valt er naast de standaard zaken van het hospitaleren ook minder te melden.

- Casa Sabina opent haar deuren pas tegen achten. Boze pelgrims komen terug voor hun beklag. Allen krijgen van ons hun € 3,50 terug. Wij voelen ons flink genomen en verontschuldigen ons. Het is al vaker voorgekomen bij andere groepen. Een schone taak ligt er voor het werkgroep bestuur. Naast de bekende verslagen zou er ook een evaluatieformulier per groep moeten komen waarin een aantal aspecten van het hospitaleren per periode kunnen worden geëvalueerd. Dit kan de evaluatiebijeenkomst in Doorn ook meer structureren. Vanaf vandaag zal het ontbijt voor pelgrims om 8.00 uur worden gehouden. Waarom de wisseling blijft onduidelijk.

- Groep 15 begint met het winterklaar maken van het Campamento. Bedden worden afgehaald, de lakens en kussenslopen worden gewassen en de schone was wordt op de tweede verdieping opgeborgen.
- Karlien, Thea en Marian ofwel de meisjes gaan naar de markt in St.-Jean-Pied-de-Port.
- Een zeer slechtziende Franse jongen meldt zich aan de desk. Hij is over de berg gekomen vanuit St.-Jean. Het heeft hem allemaal veel energie gekost waardoor hij te laat is voor de retourbus naar St.-Jean. Morgen vertrekt zijn trein vanuit St.-Jean naar Bayonne en Parijs. Albert brengt hem een paar broodjes met kaas en bananen en Karlien brengt hem naar Casa Sabina voor het bestellen van een taxi. Of hij op tijd is gekomen in Bayonne
- 's Avonds luisteren naar de mooie CD van verschillende Baskische zangers en zangeressen waaronder de favoriete Benito Lertxundi, met zijn lied "Orreaga" wordt de sfeer van Roncesvalles beschreven. Allen nemen de CD over op hun telefoon.
- Er is bijna 1 etage vol, slechts 67 Peregrinos zullen we morgen uitgeleiden.

Dinsdag 13 oktober

Tegen achten is iedereen de herberg uit. Aan het ontbijt bespreken we de aandachtspunten van de schoonmaak. De trappen voor en achter met randjes worden gezogen en gedweild. De lift en al haar deuren worden van vette handen bevrijd. De sporen van stickers en plakband worden met alcohol van de RVS deuren verwijderd.

De geplande ronde met Mercedes door het Monasterio komt te vervallen. We zullen meegaan met de avondrondjes.

- We bezoeken na de maaltijd met Don Carlos de oude herberg. Die heeft binnen een ware metamorfose ondergaan. De ooit riekende toiletgroepen zien er wondermooi uit. Ondanks dat de Don weinig Engelstalig is onderlegd valt er goed met deze enthousiaste man te communiceren.
- Eind van de middag gaat de helft van de groep met Mercedes on tour. Altijd weer leuk.
- Harm Larsche van de nieuwe groep arriveert met de bus uit Pamplona. Zijn wandeltocht Irun naar Roncesvalles werd door een onwillige knie afgebroken. Hij krijgt een plekje in de overloop.
- Verder weinig bijzonderheden. 98 Peregrinos.

Woensdag 14 oktober

Vandaag de groepsfoto met Marisol. De attributen fiets, fietshelm en bolderkar geven een extra dimensie aan het gebeuren. De buitentemperatuur is aardig onderuit gegaan dus een extra borstrok aan.

- Karlien en Jan rijden met Harm L. naar de dokter in Burguete.
- Jan, onze ijsmeester, duikt in het winterlandschap van de vriezer. Bikken en koukleumen. De energiekosten zullen dalen!
- Een Koreaanse komt naar beneden omdat haar locker niet op slot gaat. Albert vertelt dat ze er een euro in moet gooien. "Money, money, money" is haar commentaar, "Everything cost money". Even later staat ze opnieuw aan de desk en wil een 5 cent muntstuk ruilen voor een euro. De volgende ochtend zit zij het gehele Michelinboekje te fotograferen.
- De dag komt ten einde na 81 pelgrims geregistreerd te hebben.

Donderdag 15 oktober

Nu echte nachtvorst. De pelgrims treuzelen om naar buiten te gaan. Daar Casa Sabina pas om 8.00 uur opengaat, is het druk in de gang beneden.

- Na de koffie nemen we afscheid van Karlien en Jan, zij moeten zaterdag thuis zijn om het lustrum van de knotvereniging bij te wonen.
- De laatste dingen worden op het Campamento gedaan. Pablo sluit de waterleiding. Met veel gezwaaai laat hij zien wat er kan gebeuren als de waterleiding knapt. Uit de Donativopot van het kamp halen we nog € 20,60.
- Een maaltijd voor 5, wat een rust (grapje).
- Vandaag veel verhitte pelgrims die de herberg te duur vinden en verwijzen naar de info uit boekjes en het overzicht van de accueil. Enkelen gaan door, anderen proberen met onderhandelen de prijs te drukken. Een Duitse dame loopt met “de Heer” en vertelt dat vroeger een pelgrim met deze intentie gratis een overnachting kreeg of een reductie op de prijs van de overnachting. Helaas nu niet meer, de schoorsteen van een huidige herberg moet wel blijven roken. Het wederzijdse begrip tussen pelgrim en Hospitalero is er maar reikt niet tot een oplossing.
- We maken kennis met het dochttertje en de man van Marisol. Een schattig meisje met rood haar en prachtige sproeten.
- Weer klachten over de servicegraad van Casa Sabina. Jammer, het had iets moois kunnen zijn.
- Het aantal busklanten is gedaald tot 10. Enkele bedden op de tweede verdieping worden gevuld.

Vrijdag 16 oktober

De gebruikelijke dingen gebeuren voor de overdracht. Het meeste werk is gebeurd in de voorliggende dagen. We nemen de methode van groep 14 over om de overdracht in de bibliotheek te houden. Er volgt een demonstratie van de bedwantsmachine en ook de “penningmeester”, Willem wordt van zijn taak ontheven. Na de gezamenlijke maaltijd gaat ieder zijns/haars weeg.

Periode 16: vrijdag 16 oktober t/m vrijdag 30 oktober 2015

Hospitaleros: Leo Baeten, Rony de Jong, Nelly de Jong-Segers, Harm A. Lassche, Henk van Oers

Aantal pelgrims: 861 (2014: 811)

V.l.n.r.: Nelly de Jong, Rony de Jong, Harm Lassche, Henk van Oers en Leo Baeten

Vrijdag 16 oktober

Onze groep werd keurig geïnstrueerd door de vertrekkende. De aandachtspunten hadden ze helder in een Word document opgeschreven en van een nadere toelichting voorzien. Niets werd aan het toeval overgelaten en wij zullen ons aan het eind van de opdracht niet kunnen verschuilen achter desinformatie. Vier van ons bleken ervaring te hebben, maar dat kan ook het gevaar in zich hebben van nonchalance van het wel menen te weten hoe de dingen lopen. Wij hebben ons daartoe niet laten verleiden. Meteen na de lunch werden we voor de leeuwen geworpen en moesten we de kist in. Dat viel gelukkig mee, al is het wel even wennen omdat je niet meer alleen bedden “verkoopt” maar ook vouchers voor het Menu de Peregrino en/of het ontbijt. Maar goed, het wende ook weer snel. Er ontstond ook een natuurlijke werkverdeling. Nelly en Leo doken de wasruimte in en kwamen daar ook niet weer uit. Door hun deskundigheid en de ambitie goed werk te willen leveren was de was al bij voorbaat gezuiverd van alles wat er niet in hoort. De andere mannen hielden zich bezig met registreren, welkom heten, vragen te beantwoorden en het begeleiden van de gasten naar de hun toegewezen bedden.

Opnieuw viel het grote aantal Koreanen op die zich voortbewegen op de Camino. Maar de eerste dag meldden zich ook veel Italianen: pelgrims die net als Spanjaarden in hoofdzaak hun eigen taal machtig zijn, maar gelukkig had Leo de gave van de Italiaanse welbespraaktheid.

Meteen de eerste dag waren we getuige van de handelwijze en overtuigingskracht van Marisol toen zich een Amerikaanse jongeman meldde. Die bleek maar liefst 20 kg in zijn rugzak mee te torsen en dat vond hij eigenlijk toch wel wat zwaar. Onder toezien oog – ogen die zonder veel te zeggen dwingend kunnen spreken – van onze Marisol moest hij zijn rugzak maar even uitpakken. Hij bleek een halve bibliotheek bij zich te hebben en had driftig geshopt bij een winkel als Kruidvat. Uiteindelijk liet hij zich overtuigen om maar liefst 7 kg terug te sturen. Zijn slaapzak – een van het forse formaat – stuurde hij naar een vriendin die deze in Pamplona zou ophalen; zelf kocht hij een kleinere bij Marisol. Een typisch geval van iemand die slecht voorbereid op Camino gaat, een verschijnsel dat we vaker tegenkwamen, met name bij jonge mensen. Geen of weinig besef waar ze zijn of heengaan, geen

gidsen, maar wel allemaal mobiele telefoons die als het ware aan hun oren geplakt zijn. Zo kwam op een gegeven moment een jong stel uit Nederland langs die een week hadden om te wandelen. Ze wisten niet hoe ver ze zouden komen en hoe ze precies terug moesten komen. Een ding was zeker, namelijk dat zondagavond 25 oktober de nachttrein om 20.40 uur uit Bayonne zou vertrekken. Geen gids, geen kennis omtrent het openbaar vervoer, maar wel vol dertelheid en liefde die aan een slaapzak genoeg had. Gelukkig wist onze Rony alles van treinen en kon hij ze een beetje wegwijs maken.

De mooiste momenten beleefden we de eerste dagen aan het eind van de dag. Zo kwamen er een Pool en een Fransman laat op de avond in het duister de berg af om een plaatsje te zoeken. De

De Poolse gast

Poolse pelgrim zag er bepaald niet verzorgd uit, want afgezien van zijn corpulentie droeg hij een haardos die zo vet was dat daarmee een zeepdoos kon worden gevuld. Wij waren bang de andere dag een 'legerstede' aan te treffen vol van ongewenste gasten; dat bleek niet het geval te zijn. Diepgelovig en intens gelukkig dat hij de Camino mocht lopen, sloeg hij meermalen het kruisteken uit dankbaarheid voor de veilige aankomst. Bij zijn vertrek liet hij zich maar wat graag fotograferen en ging daarvoor in de houding staan met zijn rechterhand op zijn linkerborst. Maar, de beste man had slechts € 10,- en moest eerst – zo begrepen we ten minste, want behalve vloeiend Pools sprak hij slechts enkele woorden Engels – naar het postkantoor om zijn geld daar op te halen. Dat kan natuurlijk niet meer om halftien 's avonds en wij hebben in zijn situatie een van de belangrijkste zeven werken van barmhartigheid ten uitvoer gebracht en hem voor die prijs onderdak verschaft. Ongeveer dezelfde tijd kwam er een keurige Franse pelgrim van 76 jaar binnen die ook helemaal de 'weg' kwijt was en stond te tolleren op zijn voeten. Ook die hebben we in barmhartigheid ontvangen,

te eten gegeven en naar zijn slaapplek begeleid.

Het is opvallend welke risico's sommige pelgrims durven te nemen, ingegeven door ontkenning en hun onwetendheid over de omstandigheden op de Camino.

De eerste dag konden we 82 pelgrims verwelkomen, een aantal dat beduidend minder is dan tijdens het hoogseizoen. We lieten hetzelfde aantal de andere morgen weer verder trekken. Nogal wiesdes zal men denken, maar dat bleek de andere dag niet het geval te zijn, maar daarover straks meer.

De eerste zondag werden we geconfronteerd met een actie van de prior. Op een gegeven moment liepen wat jongelui door de Albergue op weg naar de slaappleatsen. Bij navraag bleek dat ze met negen personen al twee nachten op de derde etage hadden geslapen. Daarvan wisten wij niets en wij hebben ook niets gehoord, dus ook geen last van hen gehad, zullen we maar zeggen. Bij doorvragen bleek dat ze toestemming hadden van de prior, het waren namelijk studenten die een of andere activiteit hadden in het klooster. Wij hebben daarover onze bevreemding uitgesproken, want het kan toch niet zo zijn dat er mensen onder ons dak vertoeven waarvan wij het bestaan niet eens weten. Stel je eens voor als er brand was uitgebroken??

Zondagavond kwam heel laat, het was allang donker een Australisch echtpaar binnen vanaf St.-Jean. De man was een beetje total loss en zijn vrouw in zak en as. Ze voelde zich namelijk ziek, had geblesseerde voeten en had van alle ellende het laatste deel van de barre tocht huilend voortgestrompeld. Ze kon echt niet meer. We dachten opnieuw aan de werken van barmhartigheid en deden iets wat de prior ook voor ons had gedaan, namelijk wij stelden een bed beschikbaar op de derde etage en gaven toestemming daar ook de volgende dag te verblijven en te recupereren. Wij waren ons bewust van het overtreden van de regels, maar voelden ook nu de medemenselijkheid en barmhartigheid zwaarder wegen dan de regeltjes. De mensen hebben de andere dag tot 12.00 uur geslapen, zijn 's middags even Roncesvalles ingelopen en hadden opnieuw een lange nachtrust. Uiteraard nadat ze zich opnieuw hadden ingeschreven, want de schoorsteen moet wel blijven roken. Maandag vertrokken ze volle goede moed richting Zubiri.

Maandagavond was het opnieuw goed raak. Op een gegeven moment komt Henk naar beneden nadat hij een pelgrim naar bed 163 had begeleid, met de mededeling dat er op dat bed al een slaapzak lag en dat ook de locker afgesloten was. Vreemd, maar slim als we waren haalden we de bewuste slaapzak weg in de wetenschap dat de rechtmatige eigenaar zich wel zou melden en maar eens moet aantonen of hij ook over bednummer 163 beschikte; het onwaarschijnlijke zou immers kunnen zijn gebeurd dat er tweemaal dat nummer was uitgegeven. Toen om tien uur, we hadden de boel net afgesloten, kwamen een man en vrouw naar beneden met een Engelse tekst op een papiertje van de rechtmatige eigenaar van nummer 163 die verklaarde dat zij zich maar bij ons moesten vervoegen. Wat bleek? Deze beide mensen hadden zich helemaal niet laten registreren maar waren gewoon naar boven gelopen in de veronderstelling dat ze daar zomaar een bed konden bezetten. We hebben ze maar even uit de droom geholpen, zeker toen ze ook nog opgewonden raakten van het feit dat wij geen Spaans konden verstaan.

Om kwart voor tien was er nog een jonge vrouw binnengekomen, dodelijk vermoeid maar ook geen geld op zak. Wij hebben haar toch een bed gegeven onder het innemen van haar ID kaart als onderpand. Ook de andere morgen had ze natuurlijk nog geen geld. Ze vertrok maar wij hielden met haar toestemming haar ID kaart in onderpand, want zij of haar broer zou dezelfde dag terugkomen met het verschuldigde bedrag. Aldus gebeurde. Soms moet je inderdaad creatief zijn.

Over creativiteit gesproken, die hadden we ook nodig toen bleek dat het losse roostertje dat in de houder van de filter zat, bij het afval was beland en in de grote container was verdwenen. Daardoor sloot het papieren filter het gat in de houder af en liep de filter vol en over. Toen bleek dat er wel kleine filterzakken waren, maar geen houder die je gewoon op de koffiekkan kon zetten om op een ouderwetse manier koffie te zetten en dergelijke houders ook niet in Burguete zijn te verkrijgen, hebben we uit de binnenplaats een handvol steentjes genomen, goed gewassen en onder in de filterbak gelegd. Vanaf dat moment was er voldoende koffie. Die werd, vooral 's morgens voor degenen die vroeg op moesten staan om de pelgrims uitgeleide te doen, steeds met liefde gezet in de wetenschap dat het met dankbaarheid zou worden genuttigd.

Woonsdagmiddag de 21ste oktober konden we een kleine Indische dame welkom heten. Haar koffer was met de taxi afgeleverd bij La Posada. Henk was zo vriendelijk om die voor haar op te halen en dat was maar goed ook, want de koffer was zo groot dat deze met gemak op borsthoogte van haar kwam, ergo meer koffer dan mens. De dame was ook nogal kritisch want ze wilde beslist op het onderste bed slapen en toen wij haar naar dat bed brachten vroeg ze of ze zo maar op dat bed moest gaan slapen. Ze bleek namelijk alleen maar een lakenzakje te hebben, very small waarop wij reageerden met de opmerking dat dit inderdaad de bedoeling was maar dat ze gelukkig zelf ook niet erg groot was. Niettemin kwam ze even later weer naar beneden en vroeg om een schoon overtrek want de hare was in haar ogen niet schoon genoeg. Om elke discussie te voorkomen hebben we dat maar gedaan, in de wetenschap dat het nieuwe even schoon was als de oude. Als we toen gewoon met het oude naar de kast waren gelopen en met hetzelfde stuk waren teruggekomen, zou het ook goed geweest zijn. De andere dag vertrok ze vol goede moed met de bus naar Pamplona nadat ze ons hartelijk had bedankt voor de gastvrijheid met een handdruk en een omhelzing voor Henk omdat die haar zo goed had geholpen. Iedereen weer blij.

Je kunt soms bijzondere verzoeken krijgen. Bijvoorbeeld een telefoontje uit Nederland met de vraag

Roncesvalles als trouwlokatie

of we wisten of er op 20 december sneeuw zou liggen, de herberg open zou zijn en hij alvast een plaats kon reserveren. We hebben hem maar verwezen naar het hoofdkantoor in Utrecht, hoewel we natuurlijk beter het telefoonnummer van Piet Paulusma hadden kunnen geven.

De meeste dagen kon Leo de dag afsluiten met de trotse vaststelling dat hij weer ondergoed uit de hele wereld

had zien voorbij komen, variërend van tangaslip of boxershorts tot Bh's van Koreaanse dames waarvan de vulling pas echt duidelijk maakte dat wat God niet schiep V&D wel geschapen zal hebben.

Donderdagmorgen 22 oktober was het donker, mistig en regenachtig en er vertrokken maar weinig van de 59 gasten met een opgeruimd gemoed. Een jongeman, afkomstig uit Duitsland, beladen met een veel te grote en zware backpack vroeg of het de hele dag regenachtig zou zijn. Wij hebben hem geadviseerd vanavond even te bellen want dan kon met zekerheid worden vastgesteld of zijn vrees uitgekomen zou zijn.

De Franse families

We kregen die dag een heel bijzonder gezelschap op bezoek, namelijk twee Franse families uit de omgeving van Versailles. Twee ouderparen waarvan het ene vijf kinderen en de andere vier kinderen heeft en verder vergezeld worden door een vriend of familielid die priester beek te zijn. Het gezelschap werd gecompleteerd door twee ezels die voor een belangrijk deel van de bagage en het vervoer van het jongste kind moesten zorgen. Ze waren als families al jaren met elkaar op Camino, elk jaar een week.

Gezien de leeftijd van de kinderen is dat gezelschap alleen maar gegroeid. Wat een organisatie is dat. Om twee uur waren ze al aan de broodmaaltijd in de keuken en die avond werd er ook een warme maaltijd gemaakt. De twee moeders hadden om de dag daarvoor corvee. De priester zorgde voor de geestelijke bijstand en celebreerde om een uur of vijf – uiteraard met toestemming van de prior – een eigen mis in de kerk. We hebben geen last van hen gehad, de kinderen zijn keurig opgevoed en een ieder had zijn eigen taak in de vele dagelijks terugkerende werkzaamheden. Een van de jongens, jaar of 9 -10 die al Engels sprak en ook een beetje Duits, veegde bijvoorbeeld keurig na het eten de vloer weer aan. De andere morgen hadden ze toch wel een uur nodig voordat ze op weg konden gaan naar Zubiri, maar eenmaal bepakt en bezakt ging de karavaan in alle rust zijns weegs, maar niet dan nadat de priester een korte gebedsbijeenkomst had verzorgd in de kerk. Well educated, hoe anders was dat met een groepje jongelui die rond de herberg aan het “spelen” was en dacht de ruiten wel te kunnen gebruiken als schietschijf met steentjes uit de binnenplaats. Maar onze eigen Hermandad, namelijk Rony wist daar korte metten mee te maken en stuurde ze subiet weg voordat er een ruit was gesneuveld.

De dagen rijgen zich gezapig aaneen en kennen door de afname van het aantal pelgrims vele ledige uren die we toch in verwachtingsvolle lijdzaamheid moeten doorbrengen, want je weet het maar nooit. Zo ben je wel de hele dag van vroeg tot laat in touw en dat wordt uiteindelijk wel gevoeld. Opmerkelijk is dat het vaak aan het eind van de dag is dat er weer opwindende dingen gebeuren. Zo ook op vrijdag 23 oktober wanneer pas om kwart voor tien drie Spaanse ‘wielrenners’ voor de kist staan met een grote doos waarvan we vermoeden dat daarin een fiets is opgeborgen, maar dat bleek de bergplaats voor de bagage te zijn. De fietsen stonden nog vooraan bij het hok. Ze wilden graag een slaapplek, maar beschikten (nog) niet over een Credencial. Dat kon natuurlijk wel opgelost worden en een slaapplek was ook zo toegewezen. Nadrukkelijk werd hen te kennen gegeven dat ze meteen naar bed moesten en stil moesten zijn want veel pelgrims lagen al op een oor vanwege de vermoeiende wandeltocht. Deze laatste gasten waren daarentegen nog okselfris, want waren met de auto gebracht. Volgens onze administratie waren er nog 8 plaatsen vrij op de eerste verdieping, ofwel twee volledige cabines. Groot was de schrik toen bleek dat anderen op eigen initiatief van slaapplek waren gewisseld en een deel van die bedden hadden ingenomen. Niettemin kon dat alles in der minne worden geregeld. Anders was dat in de derde cabine van achteren, want daar lag een jongedame te slapen op 161 terwijl ze daar niet behoorde te liggen. Die slaapplek en 160 waren toegewezen aan een ander echtpaar en die wilden toch ook die nacht in elkaars nabijheid blijven. Niet getreuzeld, de jongedame wordt wakker geschud uit haar eerste slaap en gevraagd naar het nummer van het haar toegewezen bed; dat bleek 143 te zijn. Ze werd gesommeerd op te staan, haar boeltje bij elkaar te pakken en te verhuizen. Dat zinde haar bepaald niet en als een furie schoot ze verbaal uit haar Franse slof. Maar dat alles hielp haar niet want ze moest toch verhuizen. Dat is natuurlijke een lastige zaak want zoiets gaat natuurlijk altijd gepaard met geluid en licht en dat verstoort de nachtrust van anderen. Gelukkig liep het allemaal goed af en de andere morgen vertrok de jongedame of er niets was gebeurd en werden we keurig begroet. De winkel mag zich ook zo nu en dan verheugen in kooplustige pelgrims. De dagen waarop het ‘s morgens wat nat was, steeg de vraag naar de blauwe poncho’s. Dat zijn stukken plastic van een zodanige kwaliteit dat de meeste in of vlak na Pamplona wel in de prullenmand belanden. Over kwaliteit gesproken, een Zuid Koreaan kocht op een gegeven moment een wandelstok. Toen hij deze op lengte probeerde te krijgen trok hij daar zo hard aan dat deze in drie stukken uiteenviel. De andere morgen was hij zo verstandig om een gewone houten wandelstok te kopen. Goedkoper en in ieder geval duurzamer.

De eerste week mochten wij de innerlijke mens via het middagmaal in Casa Sabina versterken. De verzorging was in orde, maar in het restaurant hielden zich nogal wat vliegen op. Met name in de hoek linksachter waar Henk zich meestal bevond. Wellicht heeft hij een appetijtelijk hoofd voor vliegen want hij werd frequent bezocht. Toen hij de volgende dagen met een pet op aan tafel verscheen en deze met succes gebruikte als afweermiddel, hebben we hem prompt bevorderd tot professionele vliegenmepper.

Je moet soms capriolen uithalen om de vliegen van je af te slaan.

Zaterdagmorgen bleek Harm zich vergist te hebben in het correct instellen van zijn wekker. Hij en Henk vormden die dag de late ploeg en dat betekende dat ze eerst om zeven uur op hoefden te staan om een kwartier later met de kan koffie de vroege ploeg te ondersteunen en de ontbijttafel in orde te maken. Eerst toen ze beiden aangekleed waren, kwamen ze tot de ontdekking dat de wekker niet om 07:00 uur maar om 06:15 was afgegaan. Dit leidde bij Henk tot enige binnensmondse verwensingen, maar liet daarvan uiterlijk niets blijken. De beide heren kregen dus een mooie lange dag voorgeschoteld, maar dat werd in de nieuwe nacht meer dan gecompenseerd want toen ging de wintertijd in en werd de klok een uur teruggezet. Bovendien had deze vergissing voor de vroege ploeg het grote voordeel dat ze al heel vroeg getrakteerd werden op verse koffie, hetgeen hogelijk werd gewaardeerd.

Wij hebben Leo deze periode leren kennen als een uiterst vriendelijke man die niet of nauwelijks boos is te krijgen. Maar wat ons niet lukte, daarin slaagde wel een Zuid-Koreaans die de euvelen moed had - terwijl hij geen andere taal dan zijn moedertaal kon spreken - op geheel eigen houtje de wasmachine te gebruiken en daarmee niet alleen de regie van Leo ontregelde maar ook nog eens de machine zelf ontregelde. De man was eigenlijk niet tot rede te brengen en het had weinig gescheeld of Leo had hem een schop onder zijn kont gegeven. Leo boos maar ook tot laat in de wasserij bezig.

Henk kreeg in het weekend het bericht dat zijn zwager met hartproblemen in het ziekenhuis was opgenomen. Op diezelfde tijd was deze thuis bezig met een verbouwing van de keuken. Alles was gesloopt en dat maakte eigenlijk het wonen in die woning minder geschikt. De schoonzus, maar ook Henks eigen echtgenote waren redelijk in paniek, reden dat Henk naar huis ging. Als voormalig interieurbouwer moet die keukenklus voor hem geen probleem opleveren. Jammer, maar Henk moest dus maandagmorgen afscheid van ons nemen. De resterende dagen moesten de overige vier de klus klaren. Dat was mogelijk mede vanwege het sterk teruglopend aantal pelgrims.

Maandag de 26ste oktober mogen we wel de dag van de invasie noemen vanwege de komst van twee gezelschappen van respectievelijk 22 Duitsers en 14 Fransen. De bedden waren betaald en gereserveerd en meteen was daarmee de gehele linkerkant van de eerste etage volgeboekt. De

De Duitse groep met de opening van de dag.

kwartiermakers hadden het nodige voorwerk gedaan, maar toch is het opvangen van dergelijke aantallen in korte tijd even een drukte van jewelste. De bagage werd aangevoerd met een eigen busje en toen die was uitgeladen leek de hal wel de bagagehal van Schiphol. De Duitse groep bestond hoofdzakelijk uit personen van middelbare en wat oudere leeftijd en schijnt al een paar jaar op Camino te zijn, telkens een periode van twee weken. De

groep was duidelijk op religieuze en spirituele voettocht want zowel 's avonds als 's morgens hielden ze een bijeenkomst waarin gesprek, gebed, overdenkingen en gezang de hoofdtoon voerden. Ze wilden graag in de kerk, maar omdat het geen katholieke groep was werd dat niet toegestaan, reden dat ze zich opsloten in de bibliotheek.

De verdeling van de mensen over de bedden werd aan de groepen zelf overgelaten. Gezien de aantallen was het scheidingsvak half Duits, half Frans, bezet door twee wat oudere dames van Duitse origine en twee jongedames van Franse kant. En zoals het bij de jeugd hoort gaf dat wat rumoer toen over en weer en over de scheidingswand met kussens werd gesmeten. Dit tot grote onvrede van de oudere generatie. Enig corrigerend optreden van Marisol maakte snel een eind aan dit zoveelste Duits-Franse treffen. Toen wij aan het eind van de avond nog even wat stonden te praten met een paar Duitsers meende de Gruppenführer van de Oosterburen een kritische opmerking te moeten maken door te zeggen dat wij als 'personeel' dit hadden moeten voorkomen door jong en oud niet op die manier in contact te brengen. Wij hebben geprobeerd hem duidelijk te maken dat die verantwoordelijkheid in dit geval toch echt bij hem zelf lag. Daarmee was hij het natuurlijk, als een man die van orde en regelmaat houdt niet mee eens. Ook wilden enkele van deze gasten na tien uur nog wat napraten en –drinken in de keuken, maar ook dat werd in de kiem gesmoord door hen te wijzen op het feit dat zelfs voor Duitse medeburgers in de Spaanse Albergues dezelfde regels gelden als voor iedereen. De aftocht de andere morgen was overigens zeer pünktlich en ordentlich, want snel was alles ingeladen en kon de groep met gezwinde pas naar Casa Sabina gaan voor het welverdiende Frühstück. Daarna zagen we ze nog terug voor de ochtendsessie en het kringgesprek op het binnenterrein.

De Franse groep, een familie met ouderen en jongeren redde zichzelf met de warme maaltijd en het ontbijt. Wel waren die de andere morgen het laatst vertrokken want ze hadden wat meer tijd nodig om alle spullen weer in de twee busjes te krijgen. Terwijl de ouderen zich daarmee bezighielden lieten de jongelui het hek bij het voetpad even openstaan en lieten ze een van de paarden die daar grazen ontsnappen. Maar goed, ook dat probleempje hebben ze weer gezamenlijk opgelost. Beide groepen hadden zich rond negen uur toch in beweging gezet op weg naar Zubiri, de volgende halteplaats die zich mocht verheugen op de invasie. Wij vroegen ons wel in alle redelijkheid af, of dit nu ook pelgrimeren is op de wijze zoals de bedenkers dit voor ogen hadden. Het wordt wel massaal en een (beetje) commercieel. Moeten vrijwilligers zich daar nu voor lenen? Een open vraag of ligt het antwoord al daarin besloten?

Overigens was het totale aantal pelgrims deze dag 67; het loopt dus duidelijk af en de winterberging komt steeds meer in zicht.

De laatste dagen kunnen we maar net de ene helft van de eerste verdieping vullen, met als dieptepunt donderdag de 29ste oktober. De teller bleef die dag steken op 16 pelgrims. Maar onder hen wel een bekende, namelijk een die ook twee dagen eerder hier gelogeed had. Hij ging met de bus weer terug naar St.-Jean om op te halen wat vergeten was om de volgende dag opnieuw te voet terug te komen. In beide gevallen was deze 66-jarige wandelaar de eerste en kom hem bed 101 worden toegewezen. Een bijzonder heerschap die Leo met zijn was van 1 shirt en 1 paar sokken tot een grote krachtinspanning moest aansporen. De opmerking dat dit wel erg weinig was voor de prijs van € 3,50 werd veelbetekenend weggewuifd dat geld niet belangrijk was. Dat was voor Leo weer aanleiding om deze hoeveelheid bij een ander wasje te doen en zodoende voor één was toch de dubbele prijs te kunnen innen. Geld was voor deze dolende herder en leraar dus geen probleem, want wie “met de Heer loopt kan alle zorgen te boven komen”. Hij was namelijk, zoals hijzelf zei, voorganger in vele kerkelijke gemeenten en was begeistert met zijn innerlijk geloof. Hij hield dan ook niet weer op daar beneden in de wasserij, tot groot ongenoegen van de noodgedwongen luisterende Leo. Die kon er geen touw aan vastknopen, noch aan wat hij allemaal te berde bracht want hij fladderde van het een naar het ander, noch aan de omschrijving van de werkzaamheden en de verdiensten van deze man, want hij kon wel wegblijven tot na Nieuwjaar. Gevreesd voor het vervolg, werd dan ook niet uitgekeken naar de hernieuwde kennismaking. Gelukkig kwam hij niet meer in de wasserij. Bij de ingang had Harm een praatje met deze zwervende voorganger. Hij bleek van origine R.K. te zijn, maar behoorde nu tot de Pinkstergemeente, maar alle onderscheidingen in kerken of richtingen waren voor hem onbetekenend want alles was hetzelfde. Het zij zo, maar zijn overtuiging dat hij in alle kerken vooring (mag gaan) werd met het vaatje zout dat we gebruiken in de keuken voor kennisgeving aangenomen. Een laatste vermeldenswaardige gebeurtenis vond donderdagmorgen rond de klok van vijf uur plaats. De bel van de buitendeur klonk hard en luid in de woonkamer. Daar probeerde Harm de nachtrust door te brengen. Hoewel hij alweer rond de klok van drie wakker was, was de schrik erg groot. Op de eerste alarmschel werd niet gereageerd maar vijf minuten later kwam dat geluid tweemaal achtereen terug. Gealarmeerd werd snel een broek aangetrokken en door het raam naar buiten gekeken. Daar stonden zomaar twee Koreanen, een vrouw en een man die hevig bibberend vroegen of ze weer naar binnen mochten want ze waren buitengesloten. Er werd toen in onvervalst Sallands wat gezegd, maar hij was niet zo alert om te reageren met de mededeling dat de herberg pas om halfzeven open zou gaan. Mopperend en erg boos kijkend werden ze binnengelaten. Aanvankelijk was de idee dat deze boosdoeners een heimelijke date hadden, maar in werkelijkheid was het veel onschuldiger: ze wilden een sigaret roken en toen was ineens de deur dicht en konden ze niet terugkeren. Het mannelijk lid van het duo wilde al op pad gaan en had zijn spullen al gepakt, maar toen hij beneden kwam zag hij tot zijn schrik dat hij niet bij zijn wasgoed en schoenen kon omdat die ruimtes voor de nacht gesloten waren. Met de handen gevouwen en hun bovenlichaam voortdurend heen en weer buigend liepen ze achterwaarts weer naar hun slaappleatsen. Gelukkig hebben de andere gasten van dit alles niets gemerkt.

Donderdagavond konden wij terugkijken op onze periode. De nieuwe ploeg was uitgenodigd om samen met ons de gebruikelijke dagsluiting mee te maken en alvast de noodzakelijke informatie tot zich te nemen. We waren een relatief kleine groep die elkaar begrepen en prima konden samenwerken. Het was alleen jammer dat een van ons vroegtijdig wegens familieomstandigheden moest afhaken. Wel stelden we vast dat deze periode niet de meest inspannende is, integendeel. Er waren vele uren die hangend moesten worden doorgebracht. Uren waarin weinig tot niets gebeurde maar waar we altijd aanwezig moesten zijn, zodat je toch moe kon worden.

Periode 17: vrijdag 30 oktober t/m dinsdag 10 november 2015

Hospitaleros: Mieke Huson, Han Pronker, Noortje Spekman, Jos Spekman

Aantal pelgrims: 338 (2014: 310)

V.l.n.r.: staand: Jos Spekman en Han Pronker
zittend: Mieke Huson, Marisol, Noortje Spekman

Vrijdag 30 oktober

Hoewel we vandaag pas officieel beginnen heeft de groep voor ons op informele wijze al gezorgd voor de overdracht. We werden uitgenodigd voor de avondborrel om 10 uur. Omdat wij allen ervaren Hospitaleros zijn, kon dat heel goed. Harm Lassche vergastte ons op een stuk van zijn verslag, dat op komische en welhaast literair verantwoorde wijze was verwoord. De lat ligt hoog...

Na een wat onrustige nacht in de overloop ontbijten we bij Casa Sabina. Mieke en Han nemen een kijkje bij het Campamento. Daar zien we de nieuwe "Bordas", keurige, maar heel simpele vervangers voor de containers. Die zijn allemaal opgeruimd. Het is te hopen, dat de bedden ook nog eens vernieuwd worden.

Dan, op naar de koffie, waar Harm afscheid neemt van zijn ploeg. Wij krijgen nog een kleine rondleiding in de wasruimte, waar Leo de scepter heeft gezwaaid. ("De droger altijd op veertig minuten, dan is alles droog, zelfs die wollen sokken"). Na het eten vertrekken Rony, Nelly en Leo en beginnen onze taken. Noortje verdwijnt naar de kist, Mieke gaat de was doen en Jos en Han beginnen hun taak op de zolder, waar de matrassen weer in de hoezen geperst moeten worden. Ze ontdekken dat er onder de bedden al lang niet meer zorgvuldig is schoongemaakt, inspectie levert nog € 4,06 aan Donativo op.

We ontvangen vandaag 28 gasten. Een Engelse jongen komt al snotterend aan de balie. Hij is zwaar verkouden en het huilen staat hem nader dan het lachen. Gedurende de avond vraagt hij regelmatig naar de mogelijkheden om weer naar huis te gaan. Is er een bus naar Pamplona? Is er een bus naar St.-Jean? Weet je of er een vliegveld in de buurt is? En ik heb het zo koud en ik heb geen slaapzak.

Tot tien uur is hij bezig met het regelen van zijn terugreis, stijf van de paracetamol, één brok ellende. Jos bezorgt hem een slaapzak, en de volgende morgen vertrekt hij vrolijk lachend voor een volgend traject, alle leed is vergeten, zijn neus heeft weer een normale kleur aangenomen en onder een "Buen Camino" gaat hij op pad.

Een Franse jongen, die tegelijk met hem was aangekomen, komt om een uur of acht aan de balie. Hij had een ticket voor het pelgrimsmenu gekocht, en nou was hij het kwijt. Han, die gezien had, dat hij een ticket gekocht had, zal met hem meelopen naar Casa Sabina om hem met dat verhaal te helpen. ("Maar ik beloof niks!"). Daar wordt het probleem opgelost door een erg vriendelijke Cinthia.

Jos probeert een Koreaanse met veel handen- en voetenwerk te helpen bij het versturen van de rolkoffer, die naar Zubiri moet. Daar is echter morgen geen herberg meer open, dus besluit ze door te lopen naar Larrasoña. De rolkoffer moet dus daarheen. Maar helaas, de volgende morgen komen we tot de ontdekking dat er in het weekend helemaal geen bagagetransport is...

Voor we het weten is het tien uur, en zit onze eerste dag erop. We hebben ons glaasje verdiend.

Zaterdag 31 oktober

Jos heeft de eerste wacht. Hij mag de pelgrims wekken. Noortje maakt het ontbijt en Han en Mieke mogen uitslapen.

De Koreaanse heeft besloten om in verband met het bagagetransport een taxi te nemen. De Engelsman gaat samen met de Fransman en een Koreaan weer welgemoed op pad. Hij heeft een wandelstok bij zich die nog van zijn grootmoeder geweest is. Als Jos hem zegt, dat zij van boven op hem neerkijkt en trots op hem is, is hij bijna in tranen.

Niet alle pelgrims hebben begrepen wat het betekent dat we om acht uur gesloten zijn. Ze laten rugzakken en schoenen achter en gaan op hun gemak ontbijten. Wij kunnen dus twee keer naar beneden om de deur open te doen.

De bedden op zolder worden allemaal gehoesd. Een klus waarmee Jos en Han de hele ochtend zoet zijn. Op de tweede worden de hoezen van de matrassen gehaald (voorzover dat nog niet door de vorige ploeg gedaan was). Noortje controleert de staat van de slopen. In Nederland is een vrijwilligster die alle kapotte ritsen wil vervangen.

We hoopten dat we, zo laat in het seizoen, van bedwantsen verschoond zouden blijven, maar nee, Mathilde Bos uit Utrecht staat al krabbend aan de balie en zegt dat ze een probleem heeft. Ze komt uit Hountto en kwam onderweg tot de ontdekking dat ze jeuk kreeg rond de broekband en aan haar

polsen en hals. Het “Chinche-protocol” kan gestart worden. Mathilde is er erg nuchter onder. Ze maakt zich ook zorgen over de mogelijke verspreiding van haar narigheid. We zijn nog niet erg voorbereid, maar de korte handleiding in de kelder en het filmpje op de PC geven duidelijkheid. Mathilde mag zich uitkleden en douchen. De was wordt bij 60°C gewassen en Han brengt het stoomkanon in stelling. Xanti, de tijdelijke Marisol, belt met Hountto, waar ze

toezeggen erop te letten. Later op de avond blijkt ze toch nog wat meer jeuk te krijgen en wij proberen het te bestrijden met zalf en telfast (een antihistaminicum).

's Avonds meldt zich bij de kist een Spanjaard, met het verzoek of we morgen om zes uur open kunnen. Han zegt hem, dat er in de volgende plaats vast wel genoeg plek is, en dat het mooi weer is, zodat hij zou moeten genieten van de tocht in plaats van zo'n haast te maken. Hij verklaart echter dat hij gesponsord naar Santiago loopt en daarvoor zo'n zestig kilometer per dag moet lopen. Hij kan natuurlijk om zes uur vertrekken, maar we gaan de andere pelgrims niet eerder wekken.

Zondag 1 november

Ook vandaag blijkt acht uur sluitingstijd weer een moeilijk begrip. De bedden van de tweede verdieping worden zorgvuldig gezogen, maar de pelgrims hier zijn wat krenteriger dan die van de derde verdieping. We halen maar € 0,25 op voor de Donativopot. Wel vinden we een heel stuk zeep, een aansteker en een setje earplugs voor een mobiel.

Met het inhoezen van de matrassen wordt ook een aanvang gemaakt.

Bij de kist melden zich achter elkaar twee Aziatische pelgrims met bedwantsen. Op deze manier krijgen we wel routine. Ook zij blijken in Hountto overnacht te hebben. Deze keer belt Noortje met de Refuge in Hountto. Haar dank is een verontwaardigd: “Dat kan niet bij ons vandaan komen, waar zijn ze voor ons geweest?” “Ze zijn van Parijs komen vliegen!” is het laconieke antwoord van Noortje. Aan de andere kant wordt opgehangen. We zullen het morgen wel met Marisol bespreken.

Maandag 2 november

Dit is de derde keer dat ik dit stuk verslag schrijf. Dankzij de volkomen heldere inrichting van de PC in Roncesvalles is de laatste versie al twee keer kwijtgeraakt. Ik weet daar heel ondiplomatieke termen bij te verzinnen.

Vandaag hebben we alleen maar brave pelgrims. Om kwart voor acht is iedereen al vertrokken. Wellicht is dat het natuurlijk overwicht van Noortje.

Vandaag worden de bedden op de tweede verdieping in de hoezen gehesen. Omdat ze volledig gedroogd zijn, is dat een taaie klus. Advies voor onze opvolgers in de laatste ploeg van volgende jaren: laat de was drogen tot “strijkdroog” en doe de hoezen dan meteen weer om de matrassen.

Vandaag gaan Jos en Noortje even naar Burguete en Han en Mieke maken een ommetje. Het weer is omgeslagen, koud, en dus wordt het een kort ommetje. In het winkeltje kijken ze naar de Roncesvalles T-shirts, maar er zijn er geen in hun maat. In de middag begint het te regenen en niet zo'n klein beetje ook.

Don Juan Carlos laat ons via Marisol weten, dat we morgen bij Casa Sabina moeten eten. Dat valt ons een beetje rauw op ons dak. We hebben nu geen goede gelegenheid afscheid te nemen van Maria Pilar en haar club, maar daar vinden we nog wel wat op.

's Avonds ruikt Mieke bij het rooster bij de trap naar de tweede verdieping een rooklucht. Ze haalt Jos, de Jefe de Emergencia erbij, maar, nadat buiten geconstateerd is, dat er achter de Hospitalerokamers en onder de poort naar de binnenplaats ook zo'n rooklucht hangt, en het bovendien zuivere houtrook is (bij een ongeplande brand verwacht je ook andere rooklucht), besluiten we dat er niet gebeld hoeft te worden.

Dinsdag 3 november

Bij het afscheid van de pelgrims blijken er twee mensen uit Innsbruck te zijn. Han en Mieke beginnen spontaan met "Issbruck ich muss Dich lassen", een lied uit het repertoire van El Orfeón Jacobeo. Ook loopt er een jongeman rond met de traditionele hoed met omgeslagen voorflap met een schelp erop. Op de derde verdieping wordt onder de bedden gedweild en de hele tweede verdieping wordt gedweild.

Mieke begint met de grote schoonmaak van de keuken. Dat is ook niet voor zijn tijd. Bij de koffie wordt

ons meteen gevraagd wat we van het menu willen eten. We moeten natuurlijk vragen, wat wat ook alweer is. Saul (Sa-oel) die ons bedient is heel behulpzaam en vertaalt van alles voor ons, met behulp van zijn telefoon.

We horen, dat de pelgrims het op de berg erg moeilijk hebben met regen, natte sneeuw en vooral wind.

's Avonds ziet Mieke een vleermuis door de wasruimte vliegen. Ze haalt Jos en Han erbij (Noortje zit in de kist) en Han weet het beestje te filmen en fotograferen. Gelukkig zien we de muis weer door het gat boven het waterstroompje verdwijnen.

Woensdag 4 november

De grote schoonmaak wordt vandaag voortgezet op de eerste verdieping. De vijf laatste cabines worden helemaal schoongemaakt.

We laten de groep fotograferen door een pelgrim die helemaal van Zwitserland is komen lopen. Marisol is daar kennelijk nogal van onder de indruk. Later blijkt de man vreselijk te stinken (zweetvoeten). Er komen veel klachten binnen. Als Han poolshoogte komt nemen, ruikt hij al op de trap waar de klagers het over hebben. Hij zegt de man, die ook nog eens problemen blijkt te hebben met zijn oplader, dat hij eerst maar eens moet gaan douchen. Dan komen er nog meer klachten, ook over zijn rugzak of wat daar in zit, zodat Han besluit de man ook nog maar eens te wijzen op de was-service die wij bieden. Hij is heel meegaand en gaat dan ook mee naar de waskelder. Ondertussen hebben twee pelgrims ook al een ander bed gekregen.

We ontvangen vandaag 44 pelgrims. Onverwacht veel. Maar goed dat we vandaag niet meer dan vijf cabines hebben schoongemaakt! In de totaaltelling zitten we echter bij vandaag 41. Om half tien

arriveren een man en vrouw, jonge Fransen. Als Han ze vraagt of ze zo laat nog over de berg zijn gekomen is het antwoord, dat ze vroeger zijn aangekomen, maar dat ze eerst wat zijn gaan drinken met een vriend. Han schrijft ze in en zegt, dat ze even bij de Hospitaleros moeten aankloppen, omdat hun bed nog niet is opgemaakt en hij zelf niet bij de kist weg kan. Als Mieke een kwartiertje later bij de kist komt, vraagt hij of ze de twee nieuwe pelgrims nog gezien heeft. "Nee" zegt ze, en ze gaat poolshoogte nemen. Even later komt ze terug, en vraagt Han zijn beste Frans in te zetten, omdat Jos er niet helemaal uitkomt en de Fransen dwarsliggen. Ze zijn inmiddels met z'n drieën, een vriend had al eerder een bed gekocht. Ze hebben een willekeurige cabine uitgezocht en bestemd als slaapplek voor hen drieën. Ik leg uit, dat ze wel in de hen toegewezen bedden dienen te gaan slapen en vraag ze waarom ze niet bij de Hospitaleros gevraagd hebben. "We wilden niemand lastig vallen". "We gaan ons nu inrichten en dan gaan we beneden eten". Het is inmiddels tien voor tien en Han zegt ze, dat ze nog tien minuten hebben voor sluitingstijd. Dan begint de vrouw zich op te winden, dat we ze het recht ontnemen op een maaltijd na een zware dag Camino over de Pyreneeën. Hans antwoord is, dat ze er zelf voor gekozen hebben, te gaan drinken in plaats van te gaan eten. De discussie wordt onaangenaam en, helaas ook te luid naar onze smaak. De vrouw windt zich meer en meer op, en weet er zelfs een paar tranen uit te persen. "Hadden we net zo'n fijne dag over de berg en dan eindigt het op zo'n manier", "Geef ons ons geld maar terug, dan vertrekken we wel". Ze lopen naar beneden, waar ze van Mieke hun geld terug krijgen en ze vertrekken inderdaad. Natuurlijk moeten ze dat zelf weten, maar als Hospitalero gaat het je toch aan het hart, om mensen in het donker de kou in te zien verdwijnen. Daarvoor word je geen Hospitalero. Gelukkig horen we de volgende dag van een Belgisch pelgrim dat ze wel vaker in de vrije natuur gekampeerd hebben.

De vrolijke groep 17

Donderdag 5 november

Mieke hoort van de twee Nederlanders en de Belg die er gisteren ook waren, dat ze niets gehoord hebben van het rumoer.

We doen vandaag drie compartimenten. De deur van onze Hospitaleroskamer krijgt een grondige beurt. Ook daar komt modderwater vanaf. Bij het avondeten hebben we zoete koeken van Patxi.

Als Mieke 's avonds de deur van de waskelder opent, ziet ze de vleermuis ontsnappen. Oh, oh! Ze probeert het diertje te volgen en ziet het verdwijnen naar het trappenhuis. Al fladderend vindt het een weg naar de lange gang op de begane grond. Ondertussen heeft Jos bij de kist het gefladder ook waargenomen en hij ziet Mieke er gebarend achteraan lopen. Hij opent de glazen tochtdeur en lokt daarmee de vleermuis naar het dwarsgangetje. Daar vliegt de vleermuis eerst naar de gesloten achterdeur, maar vindt dan feilloos de voordeur en verdwijnt in het donker. Wat een opluchting...

Vrijdag 6 november

Vanmorgen nemen Noortje en Jos vrij om vrienden in de buurt te bezoeken. Voor de lunch zijn ze weer terug. Op de eerste wordt gedweild onder de bedden die al schoon zijn. Ook de lift krijgt een beurt. Mieke zeemt de ramen van het halletje bij de Hospitaleroskamer.

We hebben vandaag veel nationaliteiten in huis, ondanks het kleine aantal gasten. Taiwan, Polen, Ierland, Italië, Duitsland, Denemarken, Spanje, Mexico, Brazilië, Letland en Frankrijk. Het mag een wonder heten, dat er geen Koreanen zijn. Een Ierse pelgrim informeert of het mogelijk is, hier te hospitaleren. Hij is namelijk gepensioneerd en heeft daardoor nogal wat tijd over. We leggen uit hoe het hier geregeld is en adviseren hem om eens op internet te kijken, waar veel op dat gebied te vinden is. Hij antwoordt, dat zijn media nog pen en papier zijn en dat hij niet meedoet met die moderne narigheid.

Onderweg onze pelgrims, o.a. uit Japan.

Zaterdag 7 november

Han en Mieke gaan vandaag naar de Foz de Lumbier, de vallei van de gieren. Ze hebben pech, want het is nogal mistig. Uiteindelijk zien ze vaag wat gieren lui op een rots zitten. Veel animo om te vliegen is er niet. Ondertussen hebben Jos en Noortje hun Spaanse vrienden uit Pamplona ontvangen (zij hebben in 1999 een stuk Camino met Jos gelopen). Vandaag hebben we negenenveertig pelgrims! Veel meer dan verwacht en gehoopt. We moeten drie winterklare cabines openen!

Op zondag een toetje met onze namen bij Casa Sabina

Zondag 8 november

We maken weer drie cabines schoon, en vragen Marisol om deze bij het uitgeven van de bedden over te slaan. Ze helpt reusachtig. Bij La Posada halen we de wijn voor de Hospitaleros op, die uit de Donativopot betaald wordt. Zelf kopen we ook nog een doos per echtpaar. We nemen ook afscheid van Maria Pilar. Haar is aan te zien, dat het gedonder met het klooster haar niet in de kouwe kleren is gaan zitten. Ze zegt dat het goed gaat, maar ziet er triest uit.

Er is weer eens verwarring over de bednummers, mensen die niet gezien hebben, dat ze op het bed moeten gaan liggen waarvan het nummer overeenkomt met dat van hun briefje. De waskelder wordt gedweild en de machines gesopt.

Maandag 9 november

We wekken vandaag voor het laatst de pelgrims en kunnen ons de rest van de dag wijden aan het schoon opleveren van de herberg voor een volgend jaar. Het animo om te vertrekken is vandaag niet erg groot. Oorzaak is waarschijnlijk het feit dat het begin van het ontbijt in Casa Sabina is verschoven naar acht uur. De winterherberg wordt ingericht en er wordt in de voorhal een afscheiding gemaakt om de pelgrims daar uit de tocht te kunnen laten zitten. Bij de ochtendronde ziet Mieke op een blauwe matras, in een cabine die we met een rood-wit lint hadden afgesloten een slaapzak en andere spullen op een blauwe matras liggen. Er staat ook een rugzak. Ze is witheet van woede en smijt alles in het gangpad. Even later ziet ze de boosdoener uit de douches komen en informeert of de man wel ogen

Winterherberg

in zijn hoofd heeft. Dat alles in onvervalst Nederlands, maar deze Spanjaard verstaat prima wat ze bedoelt. Hij maakt z'n excuses, maar moet later toch weer bij de Hospitaleros aankloppen omdat hij een probleem heeft. Hij is namelijk zijn kussensloop kwijt. Dat kan ook wel kloppen, want

Mieke heeft meteen de bedden afgehaald. Natuurlijk denken we “eigen schuld...”, maar Mieke loopt toch met hem mee naar de wasmand waar zijn sloop tussen de andere lag.

Het wordt een drukke dag, met stofzuigen, soppen, dweilen en was na was draaien (we hebben nog maar één werkende droger!). We moeten eten in de bar-ruimte. Er is een heel gezelschap dat in het restaurant eet. Studenten op excursie. Niet erg gezellig, wel erg krap. We nemen ook uitgebreid zoenend afscheid van Cinthia.

Aan het eind van de middag gaan we Marisol opzoeken in haar nieuwe kantoor. Het is een soort

herenkamer met leren clubfauteuils mooi behang, een Santiago paaskaars en tal van pelgrimsparafernalia. We wachten tot ze klaar is met het afhandelen van de nieuwe gasten, en ondertussen komt Patxi binnen. Ook van hem nemen we afscheid, en spontaan zegt hij, dat we vanavond en morgen in Casa Sabina moeten gaan eten. Het afscheid is roerend, Marisol had al eerder gezegd, dat ze het helemaal niet leuk vond zonder Hospitaleros. We zijn bijna familie.

Dinsdag 10 november

Vandaag is de dag van vertrek. Geen Nederlandse Hospitaleros meer in Roncesvalles. We ontbijten nog een keer gezamenlijk, maar nu op uitnodiging van Patxi in Casa Sabina. Het is weer stralend weer, zoals we gelukkig deze hele periode gehad hebben. Als we de laatste zaken hebben opgeruimd en alles in de auto's hebben gepakt (ze zijn overvol met wijn, kapotte slopen, Hospitalero bodywarmers, de koffer met naambordjes, de koffer met portofoons, de computer en het toetsenbord en onze eigen bagage) nemen we afscheid. Noortje en Jos gaan nog een stukje Spanje in, en Han en Mieke vertrekken rustig aan door Frankrijk.

We vinden allen, dat we het samen goed gedaan hebben. We laten de herberg schoon achter.

Van oud

naar nieuw

naar..... ?